

Öldürmeye Değer Kişiler'in yazarı

PETER SWANSON

Kalbimdeki Gizli Katil

Sisters Planet

George Foss, kırk yaşına merdiven dayamışken, dünyasındaki renklerin giderek solduğunu hissediyordu: Ona göre, artık delicesine şıktık olmayı ya da onu sıradanlaşan günlük yaşamından söküp alacak bir sürpriz olmasını umacak yaşı geçmişti. İş çıkışında akşamlarını bir barda beyzbol hakkında konuşarak, bazen eski sevgilisi Irene'la buluşarak veya yirmi yıl önce ortadan kaybolan sevgilisini düşünerek geçiriyordu. Ta ki bu sevgili ortaya çıkana kadar...

George, Liana Decter'le tekrar karşılaşmayı hem defalarca hayal etmiş hem de bu ihtimal yüzünden dehşete düşmüştü. Çünkü bu kadın esrarengiz bir bulmaca gibiydi; yalanla gerçeğin sınırlarının belirsizleştiği tekinsiz bir hikâyesi vardı. Fakat şimdi, George'un yardımına ihtiyaç duyuyordu: Peşinde bazı adamların olduğunu söylüyordu – hayatı tehlikedeydi. Bu karşılaşmadan sonra George, çok geçmeden yalan ve ihanet dolu, çıkışı olmayan bir girdabın içine sürüklenecekti.

...

"Birbirine paralel hikâyeler şaşırtıcı sürprizlerle sonuçlanıyor... Kara roman ve kara mizahın harika bir karışımı."

– Boston Globe

"İhanetin, hilenin, gerilimin büyük bir ustalıkla işlendiği bir yolculuğa hazır olun."

– New York Journal of Books

THE GIRL WITH A CLOCK FOR
A HEART

ISIL

© PETER SWANSON
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

1. BASIM/MAYIS 2016/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kalbimdeki Gizli Katil

TÜRKÇESİ
ESAT ÖREN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

ÖLDÜRMEYE DEĞER KİŞİLER

Charlene
ve insanların en iyisi, mükemmel bir yazar olan
sevgili dedem Arthur Gladstone Ellis (1916 -2012) için...

GİRİŞ

Hava kararmaya yüz tutmuştu, ama tekerlek izleriyle dolu garaj yoluna girerken evi çevreleyen sarı şerit hâlâ görülebiliyordu.

George, Saab'ını park etti ama motoru susturmadı. New Essex'te bir çıkmaz sokaktaki neredeyse gizlenmiş gibi duran bu eve son gelişini düşünmemeye çalıştı.

Polis şeridi geniş bir daire halinde, bir çam ağacından diğerrine bağlanarak asılmış, ön kapıya X şeklinde kırmızı beyaz şerit yapıştırılmıştı. George motoru susturdu. Klima da durunca günün o boğucu sıcaklığını hemen hissetti. Güneş batmak üzereydi ve sık çam ağaçlarının yoğun örtüsü havayı daha da karartıyordu.

Otomobilden çıktı. Nemli hava deniz kokuyor, uzaktaki martıların sesleri duyuluyordu. Koyu kahverengi ev, etrafını saran ormana karışmış gibiydi. Yüksek pencereleri de binanın dış cephesi gibi karanlıktı.

George eğildi, POLİS HATTI – GEÇMEYİN yazılı şeridin altından geçip evin arka tarafına doğru yürüdü. Arka bahçeden eve girişi sağlayan camlı sürme kapıdan içeriye girmeyi umuyor-

du. Eğer bu kapı kilitliyse, bir taşla camı kıracaktı. Amacı evin içine girip mümkün olduğunca çabuk bir arama yaparak polislerin gözünden kaçan bir delil var mı, bakmaktı.

Polis sürme kapıya da uyarı içeren notlar yapıştırmıştı, ama kilitli değildi. Ev serindi, George içeriye girdiği anda yüreğini yine korku kaplayacak sanmıştı ama tuhaf bir şekilde sakindi; bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissetti kendini.

Ne aradığımı, onu bulduğum zaman bileceğim.

Polislerin her yeri didik didik aradıkları belli oluyordu. Birkaç yerde parmak izi tozlarının kalıntıları vardı. Daha önceleri sehpanın üstünde bulunan uyuşturucu gereçleri kaldırılmıştı. Evin doğu kısmındaki yatak odasına yürüdü. Burası daha önce girmedigi bir odaydı ve kapıyı açarken içerisinin darmadağınık halde olduğunu tahmin etti. Oysa yeterince derli toplu, geniş, alçak tavanlı bir yatak odasıydı; çiçek desenli çarşafları olan çok büyük bir yatak, bunun tam karşısında, üstleri camla örtülü iki şifonyer vardı. Tozlu camın altında rengi solmuş fotoğraflar görünüyordu. Doğum günü partileri, mezuniyet törenleri...

Çekmeceleri açtı, bir şey bulamadı. Eskimiş çeşitli giyecekler, saç fırçaları, hâlâ kutularında duran parfüm şişeleri... ve yoğun bir naftalin kokusu.

Halıyla kaplı bir merdivenden alt kata iniliyordu. George ön kapıdan sahanlığa geçerken zihnine üşüşen görüntüleri kovmaya çalıştı. Cesedin düşmüş olduğu yere uzun uzun baktı.

Merdivenlerin bitiminde sola dönüp küf kokulu ve penceresiz bodruma girdi. Duvardaki düğmeleri denedi ama elektrik kesilmişti. Yanında getirdiği el fenerini arka cebinden çıkarıp bunun ince, soluk ışığını bodrumun içinde gezdirdi. Odanın tam ortasında çok güzel, antika bir bılardo masası vardı; topoların rastgele saçıldığı yüzeyinde çuhası yeşil değil kırmızıydı. Uzak köşede önünde birkaç iskemle olan bir bar ve büyük bir ayna gördü. Aynaya GEORGE DICKEL TENNESSEE VİSKİSİ logosu işlenmişti, önündeyse bir zamanlar içki şişelerinin dizili olduğunu sandığı bir raf vardı. Bu şişeler çoktan boşaltılıp çöpe atılmıştı.

Ne aradığımı, onu bulduğum zaman bileceğim.

Tekrar üst kata çıktı, orada son kalan kişiler hakkında bir iz bulma ümidiyle diğer iki küçük yatak odasını da aradı ama bir şey bulamadı. Polisler de aynı şeyi yapmış, onlara önemli görünen her şeyi delil torbasına atmış olmalıydılar, ama George bir de kendisi bakmak istemişti. Bir şey bulacağını biliyordu. Onun bir şey bırakmış olduğuna emindi.

Onu oturma odasındaki kitaplıkta, göz hizasındaki kitapların arasında buldu. Bu beyaz ciltli, bir kütüphaneye aitmiş gibi naylonla kaplanmış bir kitaptı ve diğerlerinin arasında hemen göze çarpıyordu. Diğer kitapların çoğu teknik konular hakkındaydı: yelkencilik, seyahat rehberleri, eski bir çocuk ansiklopedisi takımı. Rafta romanlar da vardı, ama bunlar piyasada yaygınca bulunan karton kapaklı olanlardandı. İleri teknoloji konulu gerilim romanları. Michael Crichton. Tom Clancy.

George kitabın sırtına dokundu. Romanın ve yazarının adı kırmızı, ince harflerle yazılıydı. *Rebecca*. Yazarı Daphne du Maurier.

Onun en sevdiği, başka hiçbir şeyle eş tutmadığı bir kitaptı. Tanıştıkları yıl George'a bir tane vermişti. Üniversitede birinci sınıftayken. Soğuk kış gecelerinde, öğrenci yurdunda George'a bu kitaptan pasajlar okurdu. George bu pasajları ezbere biliyordu.

Kitabı alıp parmağını sayfaların kenarlarında gezdirdi. Kitap altıncı sayfaya açıldı. İki cümle özenle kutu içine alınmıştı. Renkli kalemle üstünden geçilmemiş veya cümlelerin altı çizilmemişti, sadece bazı kelimeler, cümleler veya paragraflar kutu içine alınmıştı.

George işaretli kelimeleri hemen okumadı; kitabın o sayfası tesadüfen açılmış değildi; sayfaların arasına bir kartpostal konmuştu. Kartpostalın arkası zamanla sararmıştı. Yazı yoktu. George kartı çevirip ön yüzündeki Maya harabesinin renkli resmine baktı; bir uçurumun tepesindeydi, geri planda okyanus görünüyordu. Çok eski bir kartpostaldı, çünkü okyanusun rengi fazla mavi, çimenlerin rengi fazla yeşildi. Tekrar arka tarafını çevirdi. "Tulum'un Maya Harabeleri" yazılıydı. "Quintana Roo. Meksika."

George Foss bir cuma akşamı saat beşi birkaç dakika geçe bayılıcı Boston sıcağında ofisinden çıktı ve doğruca Jack Crow'a yürüdü. Mesaisinin son üç saatini bir ressamın yeniden yazılmış sözleşmesini düzelterek geçirmiş, sonra da penceresinden şehrin üstündeki puslu mavi göğü seyretmişti. Birçok Boston'ının uzun New England kışlarından nefret etmesi gibi, George da yaz sonlarından hiç hoşlanmazdı. Pestili çıkmış ağaçlar, sararmış parklar ve geçmek bilmeyen uzun ve nemli geceler ona sonbaharın diri havasını özletiyordu. Giydiği şeyin tenine yapışmadığı, kemiklerinin sızlamadığı solunabilir bir havayı...

Gömleği terle fazla ıslanmasın diye bara olan altı blokluk mesafeyi mümkün olduğunca yavaş yürüdü. Back Bay'in dar sokakları şehrin bunaltıcı atmosferinden bir an önce kurtulmak isteyen araçlarla doluydu. Bu semtin çoğu sakini akşamın ilk içkisini Wellfleet, Edgartown veya Kennebunkport barlarında ya da makul uzaklıktaki sahil kasabalarında içmeyi planlıyorlardı. Jack Crow ise George'a yetiyordu; burada içkiler vasattı ama kliması, salonu kasapların dondurucu odaları gibi serinletiyordu.

Ayrıca Irene'ı göreceği için de memnundu. Onu ortak arkadaşlarının verdiği bir kokteylde görmesinden bu yana iki hafta geçmişti. Çok az konuşmuşlardı ve oradan ilk ayrılan George olunca, Irene ona yapmacık bir öfkeyle bakmıştı. İnşili-çıkışlı ilişkileri yine dönemsel krizlerinden birine mi girmişti acaba? George onu on beş yıldan beri tanıyordu; halen çalışmakta olduğu dergide tanışmışlardı. Kendisi ticari alacaklar bölümünde çalışırken, Irene editör yardımcısıydı. Edebiyatı seven, fakat bu alanda hiç yeteneği olmayan biri için tanınmış bir edebiyat dergisinde muhasebeci olmak ilk başlarda George'a harika görünmüştü. Şimdiyse, George batmakta olan bu geminin işletme müdürüyken, Irene *Globe*'un giderek büyüyen web sitesi biriminde kariyer tırmanışını sürdürüyordu.

İki yıl boyunca çok iyi bir çift olmuşlardı. Ama o iki yılın ardından on üç yıllık atışmalarla, arada bir sadakatsizliklerle geçen ve beklentilerin giderek düştüğü bir dönem gelmişti. Sıradan bir çift olarak sıradan bir kaderleri olduğu düşüncesini çoktan bırakmış olmalarına rağmen hâlâ sevdikleri bu bara geliyor, hâlâ birbirlerine her şeyi anlatıyor, hâlâ arada bir yatıyorlardı ve her şeye rağmen çok iyi arkadaş olmuşlardı. Buna karşın dönem dönem ilişki durumlarını netleştirme ve bu konuda konuşma ihtiyacı doğuyordu. George bu gece böyle bir konuşmayı kaldırarak ruh halinde değildi. Bunun Irene'la ilgisi yoktu; bir şekilde ona karşı hissettikleri on yıldan beri değişmemişti. Mesele kendisinin genel olarak hayatla ilgili duygularıydı. Kırk yaşma merdiven dayamıştı ve dünyasındaki renklerin giderek solduğunu hissediyordu. Birisine deli gibi âşık olup bir aile kurmayı, büyük bir atılım yapmayı ya da onu sıradanlaşan günlük yaşamından söküp alacak bir sürpriz olmasını umacak yaşı geçmişti. Bu duygularını kimseye açmamıştı –ne de olsa güvenli bir işi vardı, güzel Boston şehrinde yaşıyordu ve hâlâ saç fazla dökülmemişti– ama zamanının çoğunu hiçbir şeye ilgi duymadan geçiriyordu. Her ne kadar cenaze evlerinin önünde durup içeriye bakmıyorsa da, yıllardan beri gelecekte umduğu bir şey yoktu. Yeni arkadaşlar

edinmek veya yeni ilişkilere girmek ilgisini çekmiyordu. İşinde maaşı artmıştı, ama işine olan hevesi soğumuştur. Geçmiş yıllarda derginin çıkan her yeni sayısında başarısıyla gurur duyardı. Son zamanlarda dergide tek bir makale bile okuduğu yoktu.

Bara yaklaştığı sırada, Irene bu gece acaba nasıl bir ruh hali içinde olacak, diye düşündü. Ofisindeki editör boşanmıştı ve o yaz birkaç kez Irene'a birlikte olmayı teklif etmişti. Ya Irene bu teklifi kabul ederse, ilişkileri ciddileşirse ve George iyice dibi boylarsa? George bu ihtimale karşı içinde bir duygu kabarcığını sandı, ama düşündüğü tek şey o durumda onca boş zamanı nasıl geçireceği oldu. O zamanı nasıl doldururdu? Kimle doldururdu?

George barın buzlu camlı kapısını açıp içeriye girdi ve doğruca her zamanki yerine doğru yürüdü. Daha sonra bu ânı düşündüğünde, barın köşesinde oturmakta olan Liana Decter'in yanından onu görmeden geçip gittiğini ayımsayacaktı. Başka akşamlarda, daha serin veya George'un kendini bu kadar sıkıntılı hissetmediği zamanlarda, bardaki müşterilere hiç değilse şöyle bir göz atardı. Hatta bir zamanlar, tek başına oturan güzel ve çekici bir kadını görünce bunun Liana olabileceği ihtimaliyle heyecanlanabilirdi. Yirmi yıl boyunca bir yandan onu tekrar görmeyi hayal ederken, bir yandan da bu düşünce onu korkutmuştu. Liana'yı dünyanın dört bir köşesinde görmüştü: saçını bir uçuş hostesinde, büyüleyici vücudunu Cape kumsalında uzanan bir bedende, sesini geç saatlerdeki bir caz programında... Hatta tam altı ay boyunca Liana'nın Jean Harlot adında bir porno aktrisi olduğuna inanmıştı. Bu kadının gerçek kimliğini araştırarak kadar ileriye gitmiş ve onun Kuzey Dakota'lı bir rahibin Carli Swenson adındaki kızı olduğunu öğrenmişti.

George yerine oturup Trudy adındaki garson kızdan her zamanki içkisini istedi, sonra da çantasından o günün *Globe* gazetesini çıkardı. Bulmacayı bu an için saklamıştı. Irene'la buluşacaktı, ama saat altıdan önce değil. İçkisini yudumlayıp bulmacayı çözdü, gönülsüzce sudoku köşesine başladığı sırada arkasında Irene'ın tanıdık ayak seslerini duydu.

"Lütfen yer değıştirelim," dedi Irene merhaba yerine. Jack Crow'da sadece tek bir televizyon vardı, bir Boston barı için alışılmadık bir şeydi bu. Red Sox takımının daha sıkı bir taraftarı olduğu için Irene maçı daha iyi bir açıdan izlemeyi hak ediyordu.

George oturduğu yerden kalkıp Irene'i ağzının kenarından (Clinique ve Altoids kokuyordu) öptükten sonra karşı tarafa, meşe kaplı barla pencerelere bakan koltuğa yerleşti. Dışarısı hâlâ aydınlıktı, pembeleşmiş ince bir güneş dilimi cadde boyunca uzanan binalara vuruyordu. Pencereden gelen ışık, George'un barın köşesinde tek başına oturan kadını fark etmesine yol açtı. Kadın kırmızı şarap içiyor ve bir kitap okuyordu. George midesinde bir titreşim olduğu anda onun Liana'ya benzediğini anladı. Tıpkı Liana gibiydi. George bu titreşimi daha önce defalarca hissetmişti.

Irene günün menüsünün ve bira çeşitlerinin yazılı olduğu yazı tahtasına bakıyordu. Her zaman olduğu gibi sıcaktan hiç etkilenmemişti; kısa sarı saçlarını geri itmiş, kulaklarının arkasına tıktırmıştı. Kedi-gözü gözlüğünün pembe bir çerçevesi vardı. Hep böyle miydi?

Irene kendine beyaz şarap sipariş ettikten sonra George'a dul editörle ilgili son gelişmeleri aktardı. George, Irene'in davranışlarının ve ses tonunun agresif olmadığını anlayınca rahatladı. Editörle ilgili hikâyeler mizahi bir kıvama girmişti, ama George üstü kapalı bir eleştiri kokusu da almamış değildi. Bu editör saçlarını atkuyruğu toplamış, tonton bir adam olabilirdi, ama hiç değilse yakın bir gelecekte sadece kokteyllerden ve şakalaşmalardan ibaret olmayıp arada bir seksle süslenen bir ilişki ihtimali de söz konusuydu.

George onu dinleyip içkisini yudumlarken gözünü barın köşesindeki kadından ayıramıyordu. Bu kadının gerçekten de Liana Decter veya onun hayaleti olmadığını kanıtlayacak bir ayrıntıyı, bir jesti görmeyi bekliyordu. Eğer Liana'ysa, değışmişti. Yani elli kilo almış veya saçlarını kazıtmış gibi bariz bir değışiklik değildi; ama bir şekilde, *iyi bir şekilde* değışmişti: Yaşı ilerledikçe, yüz hatlarının vaat ettiği ender güzelliğe kavuşmuştu. Üniversitedeki

tombikliği gitmiş, yüzünün kemikleri daha göze çarpar olmuş ve saçları George'un hatırladığından da koyu bir sarıya dönüşmüştü. George ona baktıkça, kadının Liana olduğuna dair inancı güçleniyordu.

"Benim kıskanç olmadığımı bilirsin," dedi Irene, "ama kime bakıp duruyorsun?" Başını çevirip giderek nüfusu artan bara baktı.

"Üniversiteye birlikte gittiğim birine. Galiba. Emin değilim."

"Gidip sorsana. Bence sakıncası yok."

"Yok canım, dert değil; onu pek iyi tanımıyorum zaten," diye yalan söyledi ve böyle bir yalan söylediği için ensesinde bir örümcek yürüyormuş gibi hissetti.

İşkileri tazelediler. "Hıyarın teki galiba," dedi George.

"Ne?"

"Senin o dul."

"Ya, demek hâlâ umursuyorsun." Irene tuvalete gitmek için yerinden kalktı, bu da George'a Liana'ya daha dikkatle bakması için fırsat verdi. Ceketlerini çıkarıp kravatlarını gevşeten iki genç işadamı kısmen görüşünü engelliyordu, ama onların sağa sola kıınıldamaları arasında kadını biraz daha inceleyebildi: Beyaz yakalı bir gömlek giyyordu ve üniversitedeki halinden daha kısa olan saçları yüzünün bir yanına sarkmışken, diğer yanında kulağının arkasına tıktırılmıştı. George'un hatırladığı gibi, hiç takısı yoktu. Boynu kaymak gibiydi ve göğüs kemiğinde bir kırmızılık vardı. Kitabını kapatmış ve etrafa bakınmaya başlamıştı; muhtemelen birini arıyordu. George onun ayağa kalkıp yürümesini bekledi; onu yürürken görene kadar emin olamayacaktı.

Sanki düşünmekle bunu sağlamış gibi, kadın iskemlesinden kalktı; eteği hafifçe sıyrılmıştı. Ayakları yere değip George'un olduğu yere doğru yürümeye başlayınca artık hiç şüphesi kalmadı. Bu mutlaka Liana olmalıydı. Yaklaşık yirmi yıl önce Mather's College'daki ilk yılından beri onu ilk defa görüyordu. Kaçalarını hafifçe sallayarak yürüyüşü şüpheye hiç yer bırakmıyordu. Birinin arkasındaki bir şeyi görmeye çalışır gibi başı dimdikti. Geor-

ge menüyü kaldırıp yüzünü gizledi ve şu anda ona hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelere baktı. Hızla atan kalbinin sesini duyabiliyordu. Klimaya rağmen avuçlarının terlediğini hissetti.

Irene tekrar kabindeki yerine otururken Liana yanlarından geçti. "İşte arkadaşın. Neden merhaba demedin?"

"Hâlâ o olduğuna emin değilim," dedi George sesindeki paniğin belli olmadığını umarak.

"Bir içkilik daha zamanın var mı?" diye sordu Irene. Tuvalet te rujunu tazelemişti.

"Tabii," dedi George. "Ama başka bir yere gidelim. Hava hâlâ aydınlıkken biraz yürümüş oluruz."

Irene garsona işaret edince George cüzdanına davrandı. "Sıra bendeydi, unutma," dedi Irene ve dipsiz çantasının içinden kredi kartını çıkardı. O hesabı öderken Liana yine yanlarından geçti. Bu defa George ona arkasından bakabildi ve o tanıdık yürüyüşünü seyretti. Liana'nın vücudu da gelişmişti. George okuldayken onun vücudunu ideal bulurdu, ama şimdi daha iyi görünüyordu: uzun ve biçimli bacaklar, bu kıvrımlı hatlar egzersizle kazanılabilecek özellikler değildi, ancak kalıtsal olma ihtimali daha yüksekti. Kollarının arkası süt gibi beyazdı.

George bu ânı defalarca hayalinde canlandırmıştı ama nasıl sonlanacağını hiç düşünmemişti. Liana yalnızca bir zamanlar George'un kalbini kıran eski bir sevgili değildi; George'un bildiği kadarıyla, aranmakta olan bir suçluydu da. İşlediği suçlar gençlik hatalarından ziyade Yunan trajedilerinde görülenlere benziyordu. Bir kişiyi öldürmüş olduğu kesindi, muhtemelen başka birini daha öldürmüştü. George ahlaki sorumluluk duygusu ve kararsızlık içinde ezilmekteydi.

"Geliyor musun?" Irene kalktı. George da kalktı ve onun peşinden yürüdü. Hoparlörlerden Nina Simone'un "Sinnerman" şarkısı duyuluyordu. Ön kapıdan geçip dışarısının nemli, sıcak havasına çıktılar.

"Şimdi nereye?" diye sordu Irene.

George öylece kalakaldı. "Bilmem. Galiba eve gitsem iyi olacak."

“Pekâlâ,” dedi Irene, George’un hiç kımıldamadığını görünce de, “ya da bu yağmur ormanında kazık çakarız,” diye ekledi.

“Kusura bakma, ama birden kendimi pek iyi hissetmemeye başladım. En iyisi eve gideyim.”

“Bardaki o kadın yüzünden mi?” Irene ön kapının buzulu camından içeriye bakmak için boynunu uzattı. “O adı-her-neyse yüzünden mi? Mather’dan tanıdığın o kaçık kız.”

“Yok canım!” diye yalan söyledi George. “Galiba gidip yat-sam iyi olacak.”

George evine yürüyerek gitti. Hafif bir meltem çıkmış, Beacon Hill’in dar sokaklarında esmeye başlamıştı. Rüzgâr serin değildi, ama George yine de kollarını iki yana açtı, terinin buharlaştığını hissedebiliyordu.

Apartmanına gelince binanın önündeki merdivenin ilk basamağına oturdu. Bardan sadece birkaç blok uzaklıktaydı. Liana’yla bir kadeh içip Boston’a neden geldiğini öğrenebilirdi. Onu görmek için o kadar uzun zaman beklemiş, o ânı hayalinde canlandırıp durmuştu; ama şimdi, Liana gerçekten de buradayken, kendini tıpkı korku filmlerindeki, birazdan kafasına inecek baltadan habersiz oyuncu gibi hissediyordu. Korkuyordu ve on yıldan beri ilk defa canı fena halde sigara istemişti. Liana, Jack Crow’a onu aramak için mi gelmişti? Eğer öyleyse, neden?

Başka herhangi bir akşam olsaydı dairesine girer, kedisi Nora’yı besler ve yatar. Ama o ağustos gecesinin ağırlığı, müdavimi olduğu barda Liana’nın bulunmasıyla birleşince, sanki bir şeyler olacakmış gibi tuhaf hisler uyandırıyor. Aslında ihtiyacı olan tek şey de buydu: İyi ya da kötü, bir şeyin olması.

George bir süre daha oturdu, sonra da Liana’nın artık bardan ayrılmış olacağını düşündü. Önündeki kırmızı şarap kadehiyle tek başına ne kadar süre orada oturabilirdi ki? Tekrar oraya gitmeye karar verdi. Eğer Liana ayrılmışsa, demek ki kaderinde onu tekrar görmek yoktu. Hâlâ oradaysa, yanına gidip merhaba diyecekti.

Bara vürürken rüzgâr hem daha sıcak hem de daha güçlüydü. Jack Crow'a varınca hiç duraksamadan kapıyı açıp içeriye girdi, o sırada Liana oturduğu yerde başını çevirip ona baktı. George onun gözlerinde bir parıltı belirdiğini gördü. Liana tepkilerini belli eden bir insan değildi.

"Sensin," dedi George.

"Evet. Selam George." Liana bunu, sanki o gün daha önce görüşmüşler gibi tekdüze bir sesle söylemişti.

"Orada otururken seni görmüştüm," dedi George başıyla barın arka tarafını işaret ederek. "Önce sen misin diye emin olamadım. Biraz değişmişsin. Fakat sonra yanından geçerken şüphem kalmadı. Yolun yarısına kadar gittikten sonra geri döndüm."

"Döndüğüne sevindim," dedi Liana. "Aslında buraya... bu bara... seni aramaya gelmiştim. Buralarda bir yerde yaşadığını biliyordum."

"Ya."

"Beni önce senin tanımana sevindim. Yanına gelmeye cesaret edebilir miydim, bilmiyorum. Bana karşı ne hissettiğini tahmin ediyorum."

"O halde benden çok şey biliyorsun. Sana karşı ne hissettiğimi tam olarak biliyor değilim."

"Yani, olanlar hakkında demek istedim." George bara tekrar döndüğünden beri Liana pozisyonunu değiştirmemişti, ama çalan şarkıya parmaklarıyla tempo tutuyordu.

"Evet, o," dedi George, ama tüm gayretine rağmen onun neden söz ettiğini hatırlayamadı.

"Evet, o," diye tekrarladı Liana. İkisi de güldü. Liana ona doğrudan bakabilmek için gövdesini o yana çevirdi. "Endişe etmeli miyim?"

"Endişe mi?"

"Beni tutuklatacak mısın? İçkiyi suratıma atacak mısın?" Liana'nın göz kenarlarında gülümseme çizgileri oluşmuştu. Bu yeni bir şeydi.

"Polisler buraya gelmek üzereler. Benim işim sadece seni burada oyalamak." George gülümsemeye devam etti, ama içten değildi. Liana hemen bir şey söylemeyince, "Şaka yapıyorum," demek zorunda kaldı.

"Biliyorum. Oturmak ister misin? Bir içki içecek zamanın var mı?"

"Aslında... Birazdan biriyle buluşacağım." Bu yalan George'un ağzından kolayca çıkıvermişti. Liana'ya bu kadar yakın olmak, teninin kokusunu almak aklını bulandırmıştı ve oradan kaçmak için neredeyse hayvani bir dürtü hissediyordu.

"Ya... Tamam," dedi Liana hemen. "Ama senden yapmanı istediğim bir şey var. Bir iyilik."

"Tamam."

"Bir yerde buluşabilir miyiz? Mesela yarın."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır. Şehre sadece... Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum... Biraz karmaşık. Seninle konuşmak istiyorum. İstemiyorsan bunu anlayışla karşılarım. Onca zaman sonra seni zorlamam..."

"Peki," dedi George, içinden daha sonra fikrini değiştirebileceğini söyleyerek.

"Bu 'peki' senin de konuşmak istediğin anlamına mı geliyor?"

"Tabii, sen buradayken buluşalım. Söz veriyorum, polis falan çağırmayacağım. Sadece neler yaptığını bilmek istiyorum."

"Çok teşekkür ederim. Sağ ol." Liana burun deliklerinden derin bir nefes alırken göğsü şişti. George müzik dolabından gelen gürültüye rağmen nasıl olduysa onun bluzundan çıkan hışırtıyı işitti.

"Burada yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"İnternette seni araştırdım. Çok zor olmadı."

"Herhalde adım hâlâ Liana değildir."

"Bazı kişiler için öyle. Ama çok değil. Çoğu insan beni artık Jane adıyla biliyor."

“Cep telefonun var mı? Seni daha sonra arayayım mı?”

“Cep telefonum yok. Hiçbir zaman olmadı. Yine burada buluşabilir miyiz? Yarın. Öğlen vakti.”

George, gözlerinin belli belirsiz kıpırtısını fark etti; Liana onun aklını okumaya çalışıyordu. Ya da onda eskiden tanıdığı şeyleri arıyor ve neyin değişmiş olduğunu anlamaya çalışıyordu. George’un saçları yan kısımlarında ağarmış, alnında kırışıklar oluşmuş ve ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşmişti. Fakat yine de iyi durumdaydı, hâlâ yakışıklı sayılırdı. “Tabii,” dedi. “Burada buluşabiliriz. Öğlen yemeği saatinde açık oluyor.”

“Pek emin değil gibisin.”

“Emin değilim, ama kararsız da değilim.”

“Önemli olmasa bunu istemezdim.”

“Tamam,” dedi George, fikrini değiştirebileceğini bir kez daha düşünerek. Görüşmeyi kabul ederek sadece karar verme sürecini ötelemişti. (Daha sonra oturup düşündüğünde, Liana’ya bir daha görüşmemeleri gerektiğini söylemek zorunda olacağı anlar yaşayacağını anlayacaktı.) Adaletin yerini bulması umurunda değildi; bu nedenle emniyete haber vermesi gerektiğine inanmıyordu. Liana’nın bulaştığı sorun yıllar öncesinde kalmıştı. Ama yeterince kötü olmalıydı ki o zamandan beri firardaydı ve ömrünün sonuna kadar da kaçmak zorunda kalacaktı. Tabii ki cep telefonu yoktu. Ve tabii ki uluorta bir yerde, Boston’ın en işlek sokağındaki bir barda buluşmak isteyecekti; burası hemen kaçabileceği bir yerdi.

“Tamam, gelebilirim,” dedi George.

Liana gülümsedi. “Burada olacağım. Öğlen vakti.”

“Ben de burada olacağım.”

2

Okulun açıldığı ilk gece tanışmışlardı. George'un ikinci sınıfta okuyan delişmen arkadaşı Charlie Singh onu McAvoy'daki bir bira partisine götürmüştü. George arkadaşının ardından dar bir merdivenden çıkıp yüksek tavanlı, pencere önü koltukları olan kare biçimli bir odaya gelmişti. Ekşi bir bira içip kendisi gibi birinci sınıf öğrencisi olan Mark Schumacher ile havadan sudan konuştular. Bir süre sonra Mark izin isteyip ayrıldı ve George'u birbirlerini kahkahalarla güldüren üst sınıf öğrencileri arasında yalnız bıraktı. Partiden ayrılacaktı, ama önce bir bira daha içmeye karar verdi. Kalabalığın arasından zor bela odanın karşı ucundaki fıçıya gitti. Tam elini fıçının musluğuna uzattığı anda bir kız ondan önce davrandı, ama ruj lekeli bardağına köpük ve havadan başka bir şey gelmedi.

"Boşalmış," dedi kız George'a. Çenesinin altına kadar inen koyu sarı düz saçları, kalp şeklindeki çehresinin iki yanında masmavi gözleri vardı. Gözleri biraz boş bakar gibiydi, ama George onun o âna kadar okulda gördüğü en güzel kız olduğunu düşündü.

"Boş olduğuna emin misin?"

"Bilmiyorum," dedi kız; aksam New England'lı olmadığını gösteriyordu. "Daha önce bunu hiç yapmadım. Sen yaptın mı?"

George da yapmamıştı, ama yaklaşp kızın elindeki bardağı aldı. Galiba bu şeyi pompalamak gerekiyor. Aslında ben de bilmiyorum, ama nasıl yapıldığını gördüm."

"Sen de birinci sınıfta mısın?"

"Evet," dedi George ve birden fışkıran bira kızın bardağını doldurduğu gibi onun da elini bileğine kadar ıslattı.

Akşamın geri kalanını birlikte geçirdiler, açık bir pencere önünde sigara içtiler, sonra da gecenin geç saatlerinde kampüsü keşfetmeye çıktılar. Okul şapelinin yönetim binasıyla birleştiren kemerin altında öpüştüler. George ona, babasının -bir çiftçi çocuğu- kiiimes hayvanlarını kesmek için mekanik bir sistem icat ederek tek satışla dedelerinin o çiftlikte ömür boyu kazandıklarından daha çok para kazandığını anlattı. Kız da ona babasının küçük bir şehirde avukat olduğunu söyledi. George elini onun gömleğinin altına sokunca, Mason-Dixon Line'in güneyinden gelen bir kız olduğunu ve sırf New England'da bir üniversitede bulunduğu için önüne her çıkanla rastgele seks yapmayacağını söyledi. Bunu eleştirir yapar gibi değil, sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi söylemişti. Bu neredeyse masum açık sözlülüğü ve ince saten sutyeninin altındaki dolgun göğüsleri George'un ona hemen âşık olmasına yetmişti.

George onu kaldığı yurda kadar götürdü, sonra kendi yurduna koşar adımlarla gidip elinde birinci sınıflar için dağıtılan tanıtım kitabıyla yatağına girdi. Kitapta kızın adı ve adresi vardı, fakat fotoğrafı yoktu. Uzun uzun adına ve fotoğrafın olması gerekene boş köşeye baktı. Onun gibi bir varlıkla daha önce hiç karşılaşmamış olduğunu düşünüyordu. George'un duygularını sürekli bastıran ve hep önyargılı olan aile bireylerinin tersine, bu kız açık fikirliydi ve sanki aklından geçen her şey kelimelere dökülüyor gibiydi. Bira fıçısının önünde karşılaştıkları zaman George'a bakışında hem meydan okuyan hem de tamamen masum bir ifade vardı. Sanki dünyaya yeni gelmiş biri gibi bakıyordu. Neredeyse ürpertici bir bakıştı. Derken George onun nasıl bir iştahla öpüştüğünü hatırladı; vücudunu ona yaslamış, dilleri birbirine dolanmışken bir eli George'un ensesini tutmuştu. Sadece bir kere karşılaşmış olduğu oda arkadaşları bitişikteki odasında gürültülü bir şekilde horlamaktaydı. George kiiilodunun içinden organına uzandı ve neredeyse hemen boşaldı.

Ertesi sabah uyandığında artık özgürlüğünü, üniversite hayatını veya yakın zamanda başlayacak olan derslerini aklından bile geçmiyor, sadece Liana'yı düşünüyordu. Akşamdan kalmanın uyuşukluğuyla Mather College'ın yemekhanesine gitti ve Liana'yı görmeyi garantilemek için tam üç saat tek başına oturdu. Liana saat on birde yanında başka bir kızla geldi ve doğruca tahıl gevreklerinin bulunduğu yere yöneldi. Saçları hâlâ duştan sonraki ıslaklığını koruyordu; üstünde dar bir haki pantolonla beyaz pamuklu bir süveter vardı. Onu gördüğü anda George'un ağzı kurudu. Kendine bir kahve aldı (içmekte olduğu üzüm suyu yerine kahvenin daha havah olduğunu düşündü) ve Liana kâsesini gevrekle doldururken ona tesadüfen rastlamış numarası yaptı.

"Yine merhaba," dedi, sesine elinden geldiğince uyukulu ve hiç ilgi duymuyormuş tınısı vermeye çalışarak.

Liana onu Philadelphia'daki bir özel okuldan gelmiş olan oda arkadaşı Emily'yle tanıştırdı. Kızın üstünde rengi solmuş bir gömlekle tenis etekliğı vardı. Liana kendilerine katılmayı önerince George seve seve kabul etti. Az sonra Emily, ya onları hor gördüğü için ya da sadece yalnız bırakmak amacıyla izin isteyip ayrıldı. Liana ve George birbirlerine baktılar. George onun gündüz vakti, bir gece öncesine göre daha güzel göründüğünü düşündü. Yüksek tavanlı yemekhanenin aydınlığında teni dipdirdiydi. Yarı saydam bir maviliğı olan gözlerinde yeşile çalan noktalar vardı. "Üç saatten beri seni beklüyordum," diye itiraf etti George. "Sırf seni görmek için."

Liana'nın buna güleceğini sandı, ama kızın dediğı tek şey, "Sevin-dim," oldu.

"Dünya kadar gevrek yedim."

"Daha erken gelecektim, ama Emily onu beklememi istedi, sonra da giyinmesi bir saati buldu. Ondan pek hoşlanacağımı sanmıyorum."

Bunu izleyen üç ay boyunca birlikteydiler; bir yandan başka dostluklar edinmek, birbirlerinden ayrı zaman geçirmek için belirgin bir gayret gösterdilerse de, çoğu gecenin sonunda yine beraberdiler. Yurtların arasındaki okul şapelinin soğuk ve karanlık gölgesinde durup öpüştüler. Liana seks yapma konusunda en başta belirttiğı ilkesine sadık kalıyordu -bu işi aceleye getirmeye niyeti yoktu- ama ne kadar süreceğı belli

olmayan bu sınırlama, kasım sonlarında bir gece George'ın tek kişilik yatağına ikisinin de çıplak halde girmesiyle farklı bir aşamaya ulaştı. George'ın oda arkadaşı Kevin o geceyi dışarıda geçirecekti.

"Pekâlâ," dedi Liana ve George lise ikinci sınıftan beri sakladığı prezervatifi takmaya çalıştı. Bir eli kızın belinde, diğeri baldırında yavaşça içine girdi. Liana kalçalarını yukarıya kaldırıp başını geriye atarken dolgun alt dudaklarını ısırды. Onun kalçalarının hareketinden çok bu sahne George'ın hemen boşalmasına yol açtı. Utanan George özür dile-di, Liana güldü ve onu öptü. Liana'nın da ilk seferiydi ve neyse ki hiç ka-nama olmamıştı. O ayın sonunda Emily sınavlarını erken bitirip Pennsylvania'daki evine döndü. George ve Liana bu yurt odasında bir hafta geçirdiler. Bütün Doğu Kıyısı bir buz fırtınasına tutulunca Mather'deki finallerin yarısı ertelendi. George ve Liana ders çalıştılar, art arda Camel Lights sigarası içtiler, arada bir yurt odasından çıkıp yemekhaneye gittiler ve seks yaptılar. Her pozisyonu denediler; George'ın daha geç boşalması ve Liana'nın orgazm olması için en kolay yolları buldular. O haftanın yoğunluğu George'u dayanılmaz bir kedere sürüklüyordu. Okuduğu kitaplardan gençlik aşkının hayatta sadece bir kez olacağını öğrenmişti ve bunun hiç bitmemesini istiyordu. Haklıydı; o derme çatma tek kişilik yatakta geçirdiği bir hafta hafızasına kazınmıştı.

Ve o günden beri bu heyecanı veya buna denk bir şeyi arayıp dur-muştu.

Sınavlarına girdiler; fırtınanın buzları da eriyip sulu çamur haline dönmüşüştü. Noel'den iki gün önce evlerine gitmek üzere vedalaştılar. Liana otomobiliyle, George trenle gidecekti.

Liana ona Florida'daki ailesinin telefon numarasını vermiş, ama aramaması için yalvarmıştı. "Zaten beni evde bulma ihtimalin yok gibi," dedi. "Gerçekten hiç zahmet etme. Eğer beni üniversiteden bir öğ-lanın aradığını öğrenirlerse, soru yağmuruna tutarlar. Buraya bekâret kemeriyle gönderirler."

"Ciddi misin?"

"Evet," dedi Liana o Güneyli aksanıyla; George bu aksanı ona ya-kıştıramıyordu. Gözünün önüne sörf yapan gençler ve üstü açık otomo-biller geliyordu, ama Liana ona Sweetgum adındaki kasabasında genç-

lerin –yani Meksikalıların veya zencilerin değil, beyazların– country müziği dinlediklerini ve kamyonetlere bindiklerini söylemişti.

“Sen beni arayabilirsin,” demişti George ona, ailesinin evinin telefon numarasını vererek.

“Ararım.”

Ama aramamıştı.

Ve George ocak ayında Mather College’a döndüğünde haberi duydu.

Liana, Connecticut’a dönmeyecekti.

Florida’daki evinde intihar etmişti.

3

George saat on ikiye çeyrek kala Jack Crow'a geldiğinde oradaki ilk müşteriydi. Bu barla ilgili en sevdiği şey, şehrin her yanındaki *brunch* çılgınlığına kapılmamış olmasıydı; hafta sonlarında bile tam öğle yemeği saatinde açılıyordu. Benedict yumurtaları ve on dolarlık Bloody Mary içkileri için kapının önünde kuyruklar olmadığı gibi, bir köşede caz çalan gruplar da yoktu.

Günün erken bir saati olmasına rağmen barın içi buz gibiydi. Temizlik spreylerinin kokusu bayat bira kokusuna karışmıştı. Görünürlerde hiç garson olmadığı için bara gidip bir şişe bira istedi.

"Erken gelmişsin," dedi bar sahibi, bir yandan limon dilimlemeyi sürdürürken.

"Bu sıcak beni hasta ediyor, Max."

"Beni de."

George bar tezgâhında gördüğü buruşmuş bir gazeteyi alıp arka tarafta, kapıyı görebileceği bir kabine gitti. Gazeteyi açtı, fakat dikkatini yazılara veremiyordu; bir gözü kapıdayken sadece sayfanın üst kısımlarına baktı. Birasını bitirdiğinde saat on ikiye on geçiyordu. Ön kapı üç kere açılmıştı: Birincisinde genç bir Ja-

pon çift, tekerlekli valizlerini çekerek içeriye girmişlerdi. İkinci açılışında postacı gelmiş, lastik bir bantla bağlanmış postayı barın üstüne bırakmıştı. Kapının üçüncü açılışındaysa barın müdavimlerinden olan Lawrence adlı adam geldi. George ona görünmek için gazeteyi hafifçe yukarıya kaldırdı. Lawrence doğruca barın en uzak köşesine, mutfağın yanındaki her zamanki yerine doğru yürüdü.

George bir bira daha almak için kalktı. Garson kızlardan biri -Kelly- şimdi tezgâhın arkasındaydı ve bardak temizliyordu. George bara yaklaşırken duvardaki telefon çaldı. Kelly ahizeyi alıp çenesinin altına sıkıştırdı. George onun, "Buyurun, burası Jack Crow," deyişini duydu. Kız bir an dinledikten sonra gözlerini George'a çevirdi. "Evet, onu tanıyorum. Şu anda tam karşımda. Bekleyin." Telefonu George'a uzatırken, "Bir kadın. Seni arıyor," dedi.

George telefonu aldı. Arayanın kim olduğunu biliyordu.

"Alo?"

"Selam George. Ben Liana."

"İyi misin?"

"İyiyim, ama seninle buluşmaya gelemeyeceğim. Uzun hikâye. Otomobilimi birine ödünç verdim, şimdi de onun nerede olduğunu bilmiyorum. Gelip beni alman mümkün mü?"

"Neredesin?"

"New Essex. Burasını biliyor musun?"

"Tabii. Kuzey Sahili'nde. Daha önce oraya gitmiştim."

"Otomobilin var mı? Buraya gelebilir misin?"

George, Liana'nın zayıf, titrek bir sesle konuştuğunu fark etti. aynı zamanda anormal bir şekilde fazla hızlıydı. "İyi misin?"

"Otomobilimin olmayışı dışında iyi sayılırım."

"Emin misin?"

"Dün gece ne demiştin? *Emin değilim, ama kararsız da değilim.* Öyle bir şey işte. Yalan söylemeyeyim. Başım biraz dertte -şu anda değil, ama genel olarak- ve bana bir iyilik yapmanı umuyorum."

George hemen bir şey söylemeyince, Liana, "Hâlâ telefonda mısın?" diye sordu.

"Evet. Dinliyorum."

"İnan bana, senden bir iyilik yapmanı istemeyi hak eden en son insan olduğumun farkındayım. Hiç değilse anlatacaklarımı dinleyeceğini umuyorum."

"Şimdi söyleyemez misin, telefonda?"

"Yüz yüze anlatmak isterim. Otomobilin var mı?"

"Var."

"Buraya gelip hiç değilse anlatacaklarımı dinlersen, çok minnettar olurum. Bana güvenebilirsin. Ben sana güveniyorum. Polisleri arayıp onlara adresimi vermeni engelleyecek hiçbir şey yok."

George burnundan solurken Kelly'ye baktı. Kelly onun boşalmış bira şişesine bir göz atıp dudak hareketleriyle, "Bir tane daha?" diye sordu. George başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Geleceğim. Tam olarak neredesin?"

"Teşekkür ederim, George. Beach Road'u biliyor musun? Bir arkadaşımın evinde kalıyorum. Eski bir kilise olan St. John's'un tam arkasında."

"Tamam. Galiba buranın nerede olduğunu biliyorum."

"Kiliseyi sağ tarafında gördükten sonra Captain Sawyer Lane adında asfaltsız bir yol çıkacak karşına. Yolun en sonundaki ev. Kulübe gibi bir şey. Seni bekleyeceğim. Öğleden sonra istediğin saatte gelebilirsin."

"Geleceğim."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

George telefonu tekrar Kelly'ye uzattı. "Hımm," dedi Kelly. "Müdavimi olduğun barda telefonla aranmaya başlıyorsun. Bu hiçbir zaman iyiye işaret değildir."

"Sağ ol Kelly. Belki artık ben burada yokken gelen mesajlarımı da alırsın."

"Çok beklersin."

George bir bira daha içip bir şeyler yemeği düşündü, ama sonra bir an önce gidip Liana'yı görmeye karar verdi. Onunla

yaptığı konuşma kendini biraz gergin hissetmesine neden olmuştu. Sadece tekrar hayatına girdiği için değil; Liana fena halde korkmuş gibiydi. Bardan çıktı, Saab'ını bıraktığı garaja olan iki bloklu yolu yürüdü.

George otomobil meraklısı bir insan değildi, ama bu Saab 900 âşık olduğu ilk ve tek otomobiliydi. Üniversiteyi bitirdiği yıl yüz elli bin kilometre yapmış bir Saab almış, buna elli bin kilometre de kendisi ekledikten sonra değiştirmişti. O zamandan bu yana hep Saab'larını değiştiriyordu. Şu anda sahip olduğu Saab dördüncüsüydü ve Özel Performans Grubu seçeneği olan ilk otomobiliydi. Saab 1986 yılında bunlardan sadece bin beş yüz adet üretmişti ve sadece Edward grisi rengindeydi. Saab'ını garajda tutmak adamakıllı masraflıydı, fakat George otomobilini sokakta bırakamayacak kadar çok seviyordu.

Liana'nın bulunduğu yer, trafiğin olmadığı bir günde Boston'ın kırk beş dakika kuzeyindeydi. Haliçler arasında kalan New Essex, taşocaklarının olduğu bir sahil şehriydi. Boston'da kullanılan granitin yarısı burada çıkarılırdı ve sanki bunu kanıtlamak ister gibi, kente giden yolda yerin ortasında devasa bir çukur vardı. İnsanların New Essex'e gitmelerinin başlıca nedeni yağda kızarmış istiridye yemek, kayalık sahili seyretmek ya da eski balıkçı kulübelerinin yerini alan galerileri ziyaret etmektir.

George şehir merkezine vardığında saat bir buçuğu biraz geçiyordu. Meydanın tam ortasındaki taşocağı işçisi heykelini geçtikten sonra kuzeye döndü ve Beach Road'a girdi. Yine bunaltıcı bir hava vardı. Gökyüzü donuk maviydi, çamlar arasından arada bir kendini gösteren deniz gri görünüyordu. George yol işaretlerini görebilmek için yavaşladı. Bir virajı döndükten sonra ilerideki çan kulesini ve taş yapımı kiliseyi gördü. Kilisenin önünden geçti. Bahçesinde bir adam vardı, bir bankın üstünde uyuyordu. Uzun kollu mavi gömleği ve aynı renk pantolonuyla dimdik oturuyordu, ama çenesi göğsüne düşmüştü. George birden ürpertici bir endişeye kapıldı; yaşlı adam oracıkta ölmüş ve kimse fark etmemişti veya uyuduğunu sanıp onu uyandırmak istememişlerdi.

Kiliseyi geçtikten sonra yol iç kısımlara doğru yönlendirdi onu: beyaz çamlar denizin görünmesini engelliyordu artık. Captain Sawyer Lane yolunun tabelasındaki yazı neredeyse okunamayacak kadar sararmıştı ve yol çukurlarla doluydu. Yüz metre ilerledikten sonra 1970'lerden kalma bir sayfiye evinin önünden geçti. Bir süre daha ilerledikten sonra yolun sonunda, neredeyse terk edilmiş gibi görünen çok eski bir yazlık ev belirdi. Önünde park edilmiş beyaz bir Dodge vardı. George, Saab'mı bu otomobilin arkasına park edip motoru kapattı. Garaj yolu çakıllarla ve midye kabuklarıyla döşenmişti. Evin arkasında bataklık gibi görünen bir haliç ve evin kendisinden daha az güven verici bir iskele görünüyordu. George merdivenden çıkıp boyasız kapıyı tıklattı. Hiçbir kıpırtı olmadı. Denizden gelen hafif rüzgâr çevredeki çamları okşuyordu. George kapıyı bir kez daha tıklattı; ahşap kapı sanki içinden çürümüş gibiydi. Tam kapıyı itmeye hazırlanırken evin kenarından bir adam belirdi ve, "Burada değil," dedi.

George o yana döndü. Konuşan kişi kısa boylu, ütülü pantolon ve pahalı bir ipek gömlek giymiş bir adamdı. Pek de dostça sayılmayacak bir gülümsemesi vardı. "Kim burada değil?" diye sordu George.

Adamın gülümsemesi biraz daha genişlerken George'a birkaç adım daha yaklaştı. "Ciddi misin?" dedi. Dişleri sabah kahvaltısında sadece şarap içmiş gibi gri-mor karışımı bir renkteydi.

"Sen kimi arıyorsun?" diye sordu George baskın çıkmak için. Adam kısa boyluydu, ama duruşundaki bir şey George'u ürkütü. Ona, saldırgan ve ağızlık takılmış, tasmaını zorlayan pit bull cinsi köpekleri hatırlattı.

"Jane'i arıyordum," dedi Pit Bull, sanki Liana ortak arkadaşlarıymış gibi. "Burada kalıyor. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Ben satıcıyım," dedi George. Adamla aynı düzlemde olmak için merdivenden indi. Pit Bull'un boyu ondan en az on beş santim daha kısaydı.

"Ne satıyorsun?" diye sordu.

"Bunu sorduğuna sevindim," dedi George. "Sonsuz hayat satıyorum." Pit Bull'un elini sıkmak için elini uzattı. Avuçlarının

terlemeye başladığının farkındaydı, ama Liana/Jane'i tanımıyor numarasını devam ettirmek ve bu ıssız ormanda onu çiğ çiğ yiye-
bilecek bir adamla baş başa kalmaktan korkmadığını göstermek istiyordu.

El sıkıştılar. Adamın elinin kuru oluşu George'u şaşırtmadı. Elini çekmek istedi, ama adam bırakmadığı gibi başparmağını George'un elinin arkasına bastırdı. Pit Bull kuvvetle sıkınca George'un parmakları birbirine geçti. "Yapma," dedi George elini geri çekmeye çalışarak.

"Kıml dama," dedi Pit Bull sırtarak. George söyleneni yaptı. Biraz daha sıkarsa bütün parmakları tuzla buz olacak gibiydi.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama..."

"Şşş... Sus. Sana sadece bir kere soracağım, bu nedenle bana doğru cevap vermeni istiyorum, yoksa elindeki bütün kemikleri kırarım. Bunu daha önce de yaptım ve hiç hoşuma gitmez. Bazı şeylerde çok hassasımdır. Söz konusu kan değil tabii, ama birinin elini içi çakıl taşlarıyla dolu boş bir eldiven haline getirmek midemi bulandırıyor. Bunu düşünmek bile bana yetiyor. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Bu yüzden bunu yapmak istemiyorum ve sen de gerçekten bunu yapmamı istemezsin. O halde bildiğin her şeyi bana anlat. Tamam mı? Jane'i en son ne zaman gördün?"

George bir saniye kadar düşündükten sonra yalan söylemesi için hiçbir neden olmadığı sonucuna vardı. "Onu dün gece gördüm. Boston'da."

"Onu nerede gördün?"

"Beacon Hill'de Jack Crow adlı bir barda. Eski bir arkadaşımıdır. Üniversitedeyken onu tanırdım, 'Görüşebilir miyiz?' diye sordum, o da bana burada oturduğunu ve yarın onu görmeye gelebileceğimi söyledi. Hepsi bundan ibaret işte."

"Neden bana yalan söyledin?" Pit Bull'un palamut biçiminde bir kafası, küçük yüz hatları vardı ve cilalı gibi görünen cildi gözeneklerle doluydu. Burnu, sanki girdiği birkaç kavgayı kaybetmiş gibi yamyassıydı; oysa onun kaybedebildiğini düşünmek zordu. Kısa saçları jöleliydi ve alkolü fazla kaçmış bir tıraş losyonu kokuyordu.

“Bak, Jane’in... geçmişinde bazı sorunlar olduğunu biliyorum, ama gerçekten şu anda olup bitenden hiç haberim yok. Bana, onun kaçınmak istediği biri gibi görünmüştün.”

Adam bir kahkaha attı ve sanki George’un onu böyle değerlendirmesi hoşuna gitmiş gibi yüzü ışıldadı. “Bak, eğer onu ben- den önce görürsen, ne pahasına olursa olsun karşıma çıkmaması- nı söyle. Ama bunu zaten bilir. Senin adın ne?”

“George Foss,” dedi George, yalan söylememek için kendini zorlayarak. Bu sorgulamanın sona yaklaştığını seziyor ve el kemiklerinin sağlam kalmasını istiyordu.

“Çok iyi, George. Bana doğruyu söyledin ve seni takdir ettim. Sen benim adımı öğrenmek ister misin?”

“Sadece sen söylemek istiyorsan.”

Pit Bull başını geri atarak bir kahkaha daha çıkardı. O sabah bir berbere tıraş olmuş gibi çenesi ve boynu pürüzsüzdü. George elini kavrayan elin biraz gevşediğini hissedince bir an çekilip kaçmayı düşündü.

“George, senden hoşlandım, sana adımı söyleyeceğim; böylece birbirimize isimlerimizle hitap edebiliriz. Adım Donnie Jenks, Georgia eyaletinden geldim ve birisi bana yalan söylediğinde hemen anlarım; sen bana yalan söylemedin, hiç değilse el sıkışmadan önceki saçmalamandan beri. O halde, eğer Jane’i görürsen, ona Donnie Jenks’in şehirde olduğunu söyleyebilirsin. Bunu yapar mısın?”

“Onu görmeyi düşünmüyorum, ama görürsem söylerim. Söz veriyorum.”

“O halde buradan gitmeden önce ne kadar ciddi olduğumu bilmen için yanında bir şey bırakacağım.”

Donnie Jenks sağ eliyle George’u sertçe öne çekip sol yumruğunu böbreğine indirdi. Canı fena halde yanan George yere düştü, bayılacak gibiydi.

“Donnie Jenks. J-E-N-K-S,” dedi. “Jane’e söyle, sadece tek bir hayatı var, o da çok kısa olacak. Sen ona bir şekilde yardım etmeye kalkarsan, senin de ömrün çok kısılır. Bunu hatırlayacak mısın?”

George zor bela evet anlamında başını salladı; adam garaj yolundaki çakılları çtırdatarak yürüdü ve yanından ayrıldı.

George'un ağzına safra dolmuştu, başını yana çevirip kusmaya başladı; sabah kahvaltısı ve öğle yemeği niyetine içtiği birayı çıkardıktan sonra bile öğürmeye devam etti. Dodge'un motorunun çalışmasını ve otomobilin oradan uzaklaşmasını işitti. Yumruk yemediği tarafına dönecek gücü buldu ve başını eğdi. O pozisyonda kusmuğunu seyrederek on dakika kadar kaldı.

4

George, Boston'a döndüğünde saat üçe geliyordu. Yolda bir hastaneye uğramayı aklından geçirdiyse de vazgeçti. Muhtemelen yırtılmış olan böbreğiyle ilgilenmektense, kendi semtinde ve evinde olmaya daha çok ihtiyaç duyuyordu. Baş dönmesi ve mide bulantısı geçmişti, ama direksiyonu her sola çevirişinde, sanki o tarafındaki küçük bir yırtığın daha da genişlediğini hissediyordu. İç organları dışarıya dökülecek korkusuyla farkında olmadan ikide bir elini o yanma götürüyordu.

Aracını garaja park edip bekçi Mauricio'ya gülümsemeye çalıştı; bekçi ona Saab'dan memnun olup olmadığını sordu. Apartmanına giden hafif yokuşu yürüdü. Dairesi bu lüks apartmanın çatı katındaydı ve binanın arkasındaki bir merdivenden de erişilebiliyordu. Bu kısımda parke taşlı bir yaya yolu vardı; burası yılın üç mevsiminde çok güzelken, yazları sidik ve çöp kokusundan geçilmiyordu.

Merdivenin alt basamağında, önceki gece George'un oturduğu yerde Liana duruyordu. Dizleri birbirine yapışmıştı, solgun ve gergin görünüyordu; dirseklerini dizlerine, çenesini de bir eline dayamıştı. Yanı başında adamakıllı yıpranmış, küçük siyah bir çanta vardı.

"Ne halt etmeye buraya geldin?" diye sordu George.

"Bak, özür dilerim..."

"Lütfen, siktir ol git! Defol git!" dedi George onun yanından geçerek.

"Bak, açıklayabilirim. Sana ulaşmaya çalıştım ama bardan çıkmıştın. Arkadaşım otomobilimi geri getirdi."

"Neden orada kalıp beni beklemedin? Sana geleceğimi biliyordun." George bayılmamaya çalışarak, temkinli adımlarla basamakları çıkmaya başladı.

"Seninle konuşmak istediğim konu bu zaten. Peşimde birisi var ve sanırım nerede kaldığımı öğrenmiş."

"Yoksa bu adamın adı Donnie Jenks mi?"

Liana derin bir nefes aldı. "Eyvah! Orada mıydı? Sana bir şey oldu mu?"

"İyiyim. Sadece..." Durup arkasına döndü. Liana'nın gözleri yan sokağa çevrilmişti.

"Seni buraya kadar takip etti mi?" diye sordu.

Bu ihtimal George'un aklına gelmemiştir. "Bilmiyorum. Belki. Benden önce oradan ayrıldı ama bu bir şey ifade etmez. Bildiğim kadarıyla şu anda buraya gelmek üzeredir. Bir an önce gitsen iyi edersin." Liana'ya baktı; ufak ve son derece kırılgan görünüyordu, omuzları iyice daralmıştı.

"Seni yaraladı mı? Sen yaralanmışsın! Belli oluyor." İki basamak çıkıp George'un yanına geldi ve elini kolunun üstüne koydu. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Buradan gitmeni istiyorum, yapabileceğin şey bu. Hayatım boyunca üç kere dayak yedim ve her birinde de beni döven kişi senin tanıdığın birisiydi. Lütfen, git artık!" George basamakları çıkmaya devam etti, Liana da arkasındaydı. George arkasında onun varlığını hissediyordu, içinden dönüp ona bir yumruk atmak geldi. Donnie'den yediği yumruk bütün cesaretini silivermişti. O anda ne kadar korkak olduğunun farkına vardı ve bu ilk şoku geçtikten sonra oturup uzun uzun ağlayacağını düşündü. Bu durumundan hiç memnun değildi, ama hâlâ hayatta olduğu için şükrediyor ve bir an önce evinde yalnız kalmak istiyordu.

Anahtarı kilide sokarken eli titredi. Liana artık tam ensesinde bitmişti ve yalvaran bir sesle konuştu. "George, bana yardım et. Bunu istediğim için gerçekten çok üzgünüm, ama gidebileceğim tek kişi sensin."

George bunu yapmasının yanlış olacağını bildiği halde dönüp ona baktı. Yaşarmış olan gözlerinden çok yüzüne baktı. Liana'nın kaşları biraz kalkmış, ağzı endişeli bir ifadeyle büzülmüştü. "Tek bir iyilik yapacaksın ve bu beni Donnie Jenks'ten sonsuza dek kurtaracak. Yemin ederim, seni tehlikeye atacak bir şey değil."

George onun yüzündeki kasların seğirdiğini gördü.

"Lütfen," dedi Liana. Merdiven boşluğunda yankılanan sesi George'a, onun on sekiz yaşındayken, ilk tanıştıkları zamanki saf halini hatırlattı.

"Seni içeriye alırsam ve bir an bile arkadaşlarından birinin buraya geleceğini düşünürsem hemen polisi ararım."

"Tamam. Buraya gelmeyecekler."

George içeriye girip onun da girmesi için kapıyı açık bıraktı.

Liana da içeriye girdi, George arkasında kapının kapanma sesini duydu. Burası on yıldan fazladır George'un evi olmuştu. Eğimli tavanı ve geniş kirişleri vardı; daireyi tasarlayan mimar buraya bir tavan penceresi ve modern bir mutfak yerleştirmişti. Yazın çok sıcak, kışın çok soğuk olurdu, ama George buna rağmen evini çok seviyordu. Duvarları kitap raflarıyla örtmüş ve el-lili yıllara özgü birkaç parça mobilya almıştı. Bunların tamamı on beş yaşındaki kedisi Nora tarafından lime lime edilmiş haldeydi.

"Oldum olası kitap severdin," dedi Liana.

George kedisinin çenesini okşadıktan sonra banyoya gitti, musluktan doldurduğu suyla dört tane ağrı kesici yuttu. Banyodan çıktığında Liana oturma odasının ortasında durmuş, hayranlıkla tavan pencerelerine bakıyordu. *Liana Decter evimde*, diye düşündü George. *Bir kez daha gerçek oldu. Hayatıma girdi.*

"Sana bir şey ikram edebilir miyim?"

"Bir bardak su. Ve George, beni evine aldığın için teşekkür ederim. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

George iki bardak suyla gelip bir koltuğa oturdu; Liana da kanepenin bir ucuna ilişmişti. Sırtı dimdikti. Su bardağını sehpa-

ya koydu. "Eğer Donnie'nin o evi bulacağını düşünseydim, senin oraya gelmeni kesinlikle istemezdim. Umarım bunu biliyorsundur."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi George suyundan iri bir yudum alarak; keşke bunun yerine bira içseydim, diye geçirdi aklından. Sızlayan yanını kollayan bir pozisyonda oturuyordu.

"Sana bir açıklama borçluyum. Bunu biliyorum. Sana her şeyi anlatacağım, ama senin yaralanacağını hiç hesaba katmadığıma inanmanı istiyorum. Bana Donnie'den söz etsene."

George o adamla olan karşılaşmasını bütün ayrıntılarıyla anlattı; ne kadar korktuğunu ve ona verdiği bilgileri de ekledi.

"Çok üzgünüm," dedi Liana.

"Şimdi de sen söyle, bu adam neden senin peşinde? Bunu anlatmak zorundasın."

Liana bardakta kalan suyunu içerken George onu izliyordu. Dairenin aydınlığı içinde Liana bir gece öncesine göre daha güzel görünüyordu. Geniş kemeri olan mavi bir eteklikle siyah puantiyeli bir gömlek giymişti. Bacakları, yüzünden farklı olarak güneşten hafifçe esmerleşmiş, bal kahverengisi bir tona bürünmüştü. Saçını bir tokayla arkasından tutturmuş, makyajsız yüzünü tertemiz yıkamıştı. Stres altında olduğunun tek belirtisi, gözlerinin altındaki mor lekelerdi. "Biraz daha su alabilir miyim?" dedi.

George yerinden kalktı. "Su yerine bira ister misin? Ben bira içeceğim."

"İyi olur," dedi Liana. George ilk karşılaşmalarının da böyle olduğunu hatırladı. Bira içerken. Az kalsın bir şey diyecekken kendini tuttu. Eğer birisi önce duygusallaşacaksa, bu George olmayacaktı.

Buzdolabından iki şişe Newcastle birası çıkarıp kapaklarını açtı ve oturma odasına döndü. Liana'ya birasını verip tekrar koltuğuna oturdu. Nora koltuğun bacağına tırnaklarını bileddikten sonra sıçrayıp George'un kucığına yerleşti ve mırlamaya başladı. Bir yandan da odadaki misafiri süzüyordu. Nora başka dişilere daima kuşkulu gözlerle bakardı.

Liana birasından bir yudum alıp dudağının üstündeki köpüğü yaladıktan sonra sırtını kanepeye yasladı. "Ayaklarımı uzatabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi George ve onun eğilip ayaklarındaki sandaletleri çözmesini izledi. Bluzu biraz açılınca, sade bir beyaz sütyenin içindeki göğüslerinin küçük bir kısmı görüldü. Doğruluk bacaklarını kanepenin üstüne kaldırdı ve dizlerini bükerek ayaklarını altına doğru çekti. Kanepenin koluna yaslanmış haliyle George'a, eskiden her notasını bildiği ama yirmi yıldır işitmediği bir şarkı gibi geldi. Liana hep böyle otururdu. Üniversitenin ilk yılında onun yurt odasında bu sahneyi belki yüz kere görmüştü. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar tanıdık hem de unutulmuş gibi olabilirdi ki? Liana sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi.

"Galiba öyle," dedi George.

Liana birasından bir yudum daha aldıktan sonra, "Donnie Jenks beni bulması için tutulmuş bir adam," dedi. "Onu Gerald MacLean adında bir adam tuttu. Güney'de iş yapan MacLean's adında bir mobilya şirketi var. Reklamını kendisi yapan işadamlarındandır. Ama hepsi paravan, hiç değilse ben yüzde doksanının paravan olduğunu düşünüyorum. Çok fazla nakit girişi ve çıkışı var. Off-shore kumar siteleri olduğunu ve çok karanlık bir yatırımcı grubunu yönettiğini biliyorum. Her neyse, adamın muazzam bir serveti var. Bir yıl kadar onun özel sekreterliğini yaptım. Şirket merkezinin olduğu Atlanta'da. Ayrıca sevgilisiydim de."

"Ve adam evliydi."

"Evliydi, hâlâ evli, ama karısı hasta. Kadın genç, ondan çok genç ama zaten ölmemişse bile muhtemelen yakında ölecek. Pankreas kanseri. Adamın ikinci karısı... Gerry benim üçüncü karısı olmayacağımı açıkça söyledi. Bu da beni sarstı."

"Evleneceğini mi umuyordun?"

"Doğrusunu istersen, hayır, ama bu kadar kolayca bir yana atılmayı da beklemiyordum. Büyük bir aşk yaşadığımızı falan iddia etmiyordum, ama parayla tutulmuş bir metresten daha iyi bir konumum olduğunu sanıyordum. Belki de gururuma yedireme-

diğim içindi. Herkesten çok senin tahmin edebileceğin gibi, son yirmi yıl boyunca pek yasal bir hayat yaşamadım. Gerry'yle ilk tanıştığımda karşımda sadece yaşlı ve zengin bir adam gördüm. O zaman Amerika'da yaşamıyordum; Gerry bana dönüp burada yaşama fırsatı verdi. Sandığı kişi olduğumu kanıtlamam için herhangi bir belge istemedi ve bana kayıt dışı ödeme yaptı; her şey yolundaydı.

"İşi hakkında pek çok şey öğrendim; servetinin büyük bir kısmını, New York'taki kayıt dışı bir kuruluş için yönettiği bir fondan ediniyordu. Atlanta bölgesinden yatırımcıları tavlayıp onlara akıllara zarar faizler öneriyordu. O para tekrar New York'a dönüyor ve MacLean her satıştan komisyon alıyordu. Klasik bir üçkâğıtçılık. Buna eminim. Yatırımcılar Karayipler'deki kumar sitelerine yatırım yaptıklarını sanıyorlar. Tam olarak nasıl işlediğini bilmiyorum ama bir kısmı yasal, bir kısmı değil. Kumar siteleri gerçek, ama bunların ne kadar para getirdiğini bilmiyorum. Bir keresinde Gerry'nin New York'tan birisiyle yaptığı konuşmayı duydum; yeni para bulamazlarsa batacaklarını söylüyordu. Bu tam bir piramit, ama MacLean'i zengin etti. Ve açıkta büyük miktarda nakit var; bu paraların resmi kurumlara beyan edilmediğini sanıyorum. Bana da nakit ödeme yapıyordu. Tabii kayıt dışıydım. Ama benden bıkmıştı ve bir gece sarhoş olup karısı için ağlamaya başladı. İşte o zaman bana, karısı ölür ölmez benim de gitmemi istediğini söyledi. Hem şirketinden hem de yatağından. Dedğim gibi, bu beni çok sarstı."

"Ne yaptın peki?"

Liana etekliğinin kenarına dokundu. "Parasını çaldım. Pek de zor olmadı. Adalardaki bir bankaya devamlı nakit gönderirdi. Yaptığım tek şey yüksek miktartlı bir nakit sevkiyatını beklemek oldu ve bunu aldım. Yarım milyon dolardı."

"Yanına kalacağını mı düşündün?" diye sordu George.

"Fark etmeyeceğini sandığımdan değil. Sadece çok umursamayacağını düşünmüştüm. İsteddiği şey -beni hayatından çıkarmak- için küçük bir bedel gibi görünüyordu. Onu sarsacak kadar büyük bir miktar olmadığını düşündüm ama yanılmışım. Onu

çok kızdırmış olmalıyım. Donnie'yi peşime taktı. O tip insanları tanıdığımı bilmiyordum, ama sanırım bu benim çok saf oluşumdan."

"Donnie'nin peşinde olduğunu nasıl öğrendin?"

"Parayı aldıktan sonra Connecticut'ta ıssız bir yere gittim, nakit ödeme kabul eden bir motel bulup bir süre gizlendim. Beni nasıl bulduğunu hiç bilmiyorum. Bir akşam bir kumarhanenin barında oturmuş yemek yiyordum; Donnie iki tabure ötemde oturdu ve havadan sudan konuşmaya başladı. Ürpertici biri olduğunu düşündüm ama bana bir içki ısmarlamasına itiraz etmedim. Derken sohbetin tam ortasında bana adımla hitap etmeye başladı.

"Jane dedi, değil mi?"

"Evet. Bir süre adım buydu. Ne dersin?"

"Sana yakışıyor."

"Sadece Jane."

"Benim aklıma daha çok Jane Doe(*) geldi."

Liana ellerinin arasındaki bira şişesini çevirdi. "Nerede kalmıştım? Hah, Donnie Jenks'le Mohegan'daydık. Bana adımla hitap ettikten sonra yanıma oturdu ve parayı geri almak için tutulduğunu söyledi; bana uygun gördüğü her türlü cezayı verebileceği de söylenmiş ona. Önce beni öldürmeye karar vermiş, ama bana bir fırsat verirse bu işin daha eğlenceli olacağını düşünmüş. Gülümseyip duruyordu. Altıma işlemek için kendimi zor tutuyordum. Kolay korkan biri değilimdir ama bu adam çok korkunçtu."

"Bugün bana da gülümseyip durdu."

"Karşısındakini şaşırtmak için yapıyor herhalde." Liana alt dudağını ısırды. "George, bunun için bir kez daha özür dilerim."

"Elini sıkmaya da çalıştı mı?"

"Aslında elimi sıkı. Bardan ayrılırken elimi tutup üstünü öptü ve benimle tanıştığı için ne kadar memnun olduğunu ve çok geçmeden yine karşılaşacağımızı söyledikten sonra gitti."

"Sen ne yaptın?"

* Kimliği belirlenememiş kadın cesetlerine verilen isim. -ç.n.

“Bir şekilde cesaretimi toplayıp eşyalarımı almak için bir taksiyle motelime gittim. Donnie odama girmişti. Dağıtılmış falan değildi ama anlayabiliyordum. Neyse ki parayı orada bırakmamıştım ve sanırım o gece hayatta kalmamın nedeni de buydu.”

“Para neredeydi?”

“Çok safça bulacaksın, biliyorum, ama parayı Hartford tren istasyonundaki bir emanet dolabına sakladım. Belli ki Donnie motel odamı arayıp da parayı bulamayınca barda bana yaklaştırmaya karar verdi. Beni korkutup bir hata yapmaya zorlamak istedi. Paranın nerede olduğunu öğrenene kadar beni öldürmeyeceğini anlamıştım ama buna rağmen motele gittim. Eşyalarımı toplayıp taksiye binene kadar geçen beş dakika hayatımın en uzun beş dakikası oldu. Her an gölgelerin arasından çıkıp boğazımı keseceğini sanıyordum. Ama öyle yapmadı. Taksi beni New Haven’e kadar götürdü. Takip edildiğime emindim. Şehir merkezindeki bir otele girdim, sonra servis kapısından çıkıp başka bir taksiye bindim. Onu atlattığıma ikna olana kadar birkaç kez böyle yaptım. Sonra da bir otobüsle Hartford’a gidip paramı aldım ve nakit ödeyerek bir otomobil satın aldım. Bir Delaware plakası yürüttüp buna taktım. Beni Connecticut’ta nasıl buldu, bilmiyorum; Boston’a kadar izimi nasıl sürdüğü hakkında da hiçbir fikrim yok. Sanki benim kokumu alıyor gibi bir şey. Çok korkuyorum. Ve çok yoruldum.

“Bu nedenle hayatımda sık yapmadığım bir şeyi yapıp pes edeceğim. Gerry MacLean’in buraya yakın bir yerde bir evi var; karısı burada tıbbi bakım görüyor. Eskiden birlikte çalıştığım birini aradım, bana Gerry’nin bu hafta sonu burada olacağını, artık karısı hayata pamuk ipliğiyle bağlı olduğu için tüm zamanını burada geçirdiğini söyledi. Ve parayı iade edip bağışlaması için ona yalvaracağım. Bu işten kurtulmamın tek yolu bu.”

“Ve bu yüzden buradasın.”

“Bu yüzden buradayım. Donnie’nin bu sabah New Essex’te olduğuna hâlâ inanamıyorum. Başka birini gördün mü?”

“Sadece onu. Yanında kaldığın arkadaşın kim?”

"Arkadaştan ziyade, bir tanıdık. Bana bu evinden söz etmişti. Yol üstü olmayıp saklı bir yerde bulunduğu için hoşuma gitmişti. Otomobilimi ödünç alan da oydu ve bu sabah seni aramamdan sonra geri geldiğinde takip edildiğini söyledi. Korktum ve seni bulmak için barı aradım. Bulamayınca Boston'a geldim. Parano-yak gibi davrandığımı sanmıştım, ama sonuçta öyle olmadığım ortaya çıktı."

"Peki neden beni görmek istedin?"

Liana birasını bitirip şişeyi sehpanın üstüne bıraktı. "Bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Parayı iade ederken seninle gelmemi istiyorsun?" diye bir tahminde bulundu George.

"Hayır, parayı benim yerime senin götürmeni istiyorum. Gerry'yi görmek istemiyorum. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum. Ama parayı sen götürürsen ve benim durumumu..."

"Ve parayı Donnie'ye vermek istemiyorsun, öyle mi?"

"Tabii ki hayır. Beni öldürmeyi düşündüğünü söyledi. O sadece para peşinde değil; beni cezalandırmak da istiyor. Bu yüzden parayı MacLean'e senin götürmeni, beni bağışlayıp Donnie'yi aradan çıkarmasını rica etmeni istiyorum."

"MacLean'in senin yerine beni görmesini tercih edeceğini nereden biliyorsun?"

"Seni tanımıyor. Bir çeşit iş anlaşması gibi olacak. Eğer yüzde yüz tehlikesiz bir şey olacağını bilmesem senden bunu istemezdim. Gerry yaşlı bir adam. Kimse için tehlikeli değil; ama beni görürse, parasıyla karşısına çıkarsam, nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyorum. Onu çok kızdırdım. Parayı başka birinin ona teslim etmesi çok daha iyi olacak."

George kararsızlık içinde tırnağını inceledi.

"Sana para da öderim," dedi Liana. "Zaten miktarın tamamı yok; on bin doların daha eksik olması ne fark eder?"

"Eğer bu işi yapacak olursam, para için olmayacak."

"Bana hiçbir şekilde borçlu değilsin. Eğer yaparsan, para alman için ısrar ederim. Yoksa kendimi çok fazla borçlu hissedeceğim."

"Bunu biraz düşünmem lazım," dedi George.

"Anlıyorum. Ve hayır dersin de anlayışla karşılarım."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen sorabilirsin."

"Neden ben? Boston'da tanıdığın tek insan ben miyim?"

"O yazlık evdeki arkadaşım var, ama onu göndermektense parayı kendim götürmeyi yeğlerim. Burada senin dışında tanıdığım tek kişi o. Daha önce Massachussetts'te hiç bulunmadım, ama seninle birlikte olduğumuz zamandan beri hep düşündüğüm bir yer. Birinci sınıftaki yılımız. Orasını hep özel bir yer olarak hayal ettim. Sanırım gözümde fazla büyüttümüşüm; tıpkı aradan geçen yıllar boyunca ilişkimizi de büyüttüğüm gibi. Buraya gelip parayı MacLean'e iade etmeye karar verince, seni bulmam gerektiğini biliyordum. Bir şekilde senin hâlâ burada olduğunu biliyordum."

"Hep aynı yerde kaldım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşamımı kastediyorum. Çocukluğum bu şehrin dışında geçti ama hayatımın büyük bir kısmını burada geçirdim."

"Çok farklı hayatlar sürmüştüz."

"Evet."

Kısa bir sessizlik oldu. George sırtından aşağıya soğuk bir ter damlasının aktığını hissediyordu. Odanın içinde bakınan Liana'yı izlerken, keşke oda biraz daha temiz olsaydı, diye geçirdi içinden.

"Hep yalnız mı yaşadın?" diye sordu Liana. Bir bacağına altından çıkarıp çıplak ayağını parkenin üstüne yerleştirdi.

"Öyle sayılır. San Francisco'da bir kız arkadaşımla yaşadım. Üniversiteden hemen sonra. Çok sürmedi, sonra buraya döndüm. Ve eminim, ölene kadar da burada olacağım."

"Umarım yakında olmaz." Liana gömleğini omuz hizasından tutup hafifçe geri çekti. Sol köprücük kemiğinin hemen altında çiller vardı; George bunu unutmamıştı. "George, kararımı vermeden önce söylemek istediğim bir şey daha var. Bu işten sıvrıldığım zaman, sen yardım etmiş olsan da olmasan da, seninle

daha çok zaman geçirmek istiyorum. Ayrılma şeklimiz oldum olası beni huzursuz etmiştir. Mather College'ı ne kadar çok düşündüğümü tahmin edemezsin. Benim için neredeyse bir saplantı gibiydi."

"Anlıyorum," dedi George hırıltılı bir sesle. "Evet" diyeceğini, Liana'nın parayı iade etmesine yardım edeceğini biliyordu. Daha ne istediğini bile bilmeden de Liana'ya evet diyeceğini biliyordu. Bildiği başka bir şey de, Liana'nın ürkütölmüş bir yılan kadar güvenilir olduğuydu; beş yaşındaki bir çocuk bile bu gerçeği görebilirdi, ama Donnie Jenks'in ona yapacaklarını düşününce, korumacı tarafı kabarmıştı. Kendini tekrar canlı hissediyordu, duyuları keskinleşmişti. Bir adım sonra ne olacağını bilmiyordu. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Ve hoşuna gidiyordu.

Evet diyeceğini bilse de George cevabını biraz geciktirmek istedi. İzin isteyip tualete gitti. İdrarında kan görünce ürküdü. Dizleri çözüldü. Her ne kadar böbreğe gelen bir yumruğun böyle bir şeye yol açabileceğini çeşitli romanlarda okumuşsa da, idrarının pembemsi rengi midelerini bulandırdı. Neredeyse bir daha kusacaktı.

Oturma odasına dönünce, "Böbrek yırtığıyla ilgili bir şey biliyor musun?" diye sordu Liana'ya. Alnında ter damlacıkları birikmişti.

"Kan mı işedin?"

"Evet."

"Hemşire olan bir arkadaşım var. İstersen onu arayabilirim."

"Bu çok iyi olur. Şey... Liana?"

"Evet?"

"İstediğin şeyi yapacağım. Parayı MacLean'e götürüp seni rahat bırakması için elimden geleni yapacağım."

Liana mutlulukla gülümseyerek ayağa kalktı. George bir an gelip kendisine sarılacağını sandı, ama Liana olduğu yerde kaldı ve sadece, "Benim kahramanım," dedi.

5

Okuldaki ilk gecesinde George, yurt odasına gidip deli gibi birinci sınıflar tanıtma kitapçığının sayfalarını karıştırırken aradığı isim Liana Decter değil, Audrey Beck'ti. Kız, McAvoy'daki bira partisinde tanıştıkları zaman George'a bu adı vermişti. Tanıtma kitapçığındaki isim de buydu; o sonbahar âşık olduğu ve hayatının en uzun gelen Noel tatili boyunca bir an bile aklından çıkmayan kızın adı...

Audrey.

İlk senesinde, ocak ayında George, Massachussetts'ten okula trenle dönmüştü. Babası onu istasyonda bırakmış, George da tren kalkmadan bir koşu gidip bir paket Camel sigarası almıştı. Noel tatili sırasında ebeveynlerini üzmemek için hiç sigara içmemişti, ama tren New Haven İstasyonu'nda lokomotif değiştirmek için on dakikalığına durunca hemen bir sigara yakmış ve nikotinin bütün vücuduna hızla yayılışını hissetmişti. Başı biraz dönse de sigarayı sonuna kadar içmeye kararlıydı. Bu baş dönmesi ona üniversitedeki günlerini hatırlatıyordu.

Hava kararmak üzereydi ve kar tanecikleri havada döne döne dolanıyordu. Ceketini trende bırakmıştı, sigarayı tutmayan elini, ısıtmak için pantolon cebine sokmuştu. Tanıdık biri var mı diye platformun iki yanına baktı. İkinci sömestre ertesi gün başlayacaktı; Kuzeydoğu Ko-

ridoru hattındaki bir trende bir sürü öğrenciyi, kendi sınıfından birçok arkadaşını göreceğini sanmıştı, ama tanıdık kimseye rastlamadı. Sigarasından son bir nefes çektikten sonra yere atıp izmariti topuğuyla ezdi.

Tekrar trene bindi, yerine oturup kitabını açtı -Washington Meydanı- ama dikkatini veremiyordu. Hayalinde hep Audrey'yle tekrar karşılaşma anını yaşıyordu. Tatil sırasında George'u telefonla arayacağını söylemişti ama aramamıştı. Bir yanıyla Audrey'yi ve okuldaki ilk sömestri sadece hayalinde yaşadığını düşünmeye başlıyordu.

Trenden inince, yurt binasına gitmek için, taksi durağında motoru rölantide çalıştığından havayı egzoz dumanıyla dolduran bir taksiye bindi. Şoför onu boş sokaklardan geçirip Asylum Hill'e, yaklaşık bin öğrencisi olan, iki yüz yaşındaki Mather College'a getirdi.

Bütün yurtların şifreli kapı kilitleri vardı; George kapıya yaklaşıırken bir önceki dönemde ezberlediği şifreyi unuttuğunu fark etti. Sorabileceği biri var mı diye etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Denemek için işaretparmağını metal saat kadranına bastırdı ve o anda içgüdüsel bir şekilde numara aklına geliverdi. Dört, üç, bir, iki.

Oda arkadaşı, Kevin Fitzgerald adında, bir doksan boyunda bir öğrenci; babasının kırmızı bir yüzü vardı ve politikacıydı. Yarım somun ekmek gibi bir çenesi olan Kevin'in ablak yüzü de ileride babasınınki kadar kırmızı olacak gibiydi; göbeği de tıpkı bir basketbol topuna benziyordu. Kevin on sekiz yaşındaydı, siyasetle hiç ilgilemiyordu; ilgi duyduğu şeyler spor, bira ve David Letterman'ın televizyon programıydı. George, ortak ilgi alanları olmayan iki birinci sınıf öğrencisi ne kadar anlaşabilirse, onunla o kadar anlaşılıyordu.

George kapıyı açıp boş odaya girdi; badanalı beton duvarları ve muşamba kaplı zemininiyle sevimsiz bir odaydı. Hir iki yanda iki tane tek kişilik yatak, bir pencere ve iki de ahşap çalışma masası vardı. O anda odada olmayan Kevin'in daha önce gelmiş olduğu belliydi: Yatağın üstünde yeni yıkanmış giysileri, bir kutu içinde basketbol topu ve bir nemlendirici görülmüyordu.

George kıyafetlerinin olduğu çantasını yatağının ayakucuna bırakıp paltosunun düğmelerini açtı ve telefonu alıp, Audrey'nin odasını aradı. Dört çalıştan sonra telesekreter devreye girdi ve George'un önceki

sömestreden hatırladığı sesli mesaj işitildi. George yatağına uzanıp bir sigara yaktı. Koridorda önce ayak sesleri, sonra da konuşmalar duydu; bunlardan biri koridorun en sonunda kalan Grant'a aitti. Bu koridorda kalan birinci sınıf öğrencileri –toplam yedi kişiydiler– binanın güney köşesindeki iki kısımdan birine yerleştirilmiş olmalıydılar.

Normal koşullarda George da oraya gider, ortak salondaki üç kane-peden birine oturup Noel tatilinde neler yaptıklarını diğerleriyle payla-şırdı. Ama önce Audrey'yi görmek istiyordu.

"Foss, orada mısın?" diye bağırdı birisi, bir yandan kapıya vurarak.

"Hayır," diye karşılık verip Audrey'nin numarasını bir daha çevirdi.

"Kaldır götünü, bizimle gel."

Yine cevap yoktu.

Kalkıp ceketini giydi, sigarasını cebine attı ve esrarın keskin koku-sunu takip ederek dört kişilik yurt odasına gitti. Kapı açıktı ve burada kalan dört oda arkadaşıyla birlikte iki kat üstte kalan başka bir birinci sınıf öğrencisi Tommy Disdale de oradaydı.

"Foss."

"Fossy."

"Bak, Cho bize Noel hediyesi olarak ne getirmiş." Grant içinde par-lak yeşil esrar olan bir torba uzattı.

O sırada Cho nargilesini fokurdattı. Müzik setinde The Dead çalıyordu.

Nargileden esrar çekip ılık bir şişe bira içtikten sonra George odası-na döndü ve Audrey'yi bir kez daha aradı.

"Alo." Bu ses Audrey'nin oda arkadaşı Emily'ye aitti.

"Selam, Emily. Ben George. Tatilin nasıl geçti?"

"Selam, George. Gayet iyi... Nereden arıyorsun?"

"North Hall yurdundan. Hayrola, sesin tuhaf geliyor."

"Duydun mu? Audrey'ye ne olduğumu duydun mu?"

George'un midesi büzüldü; gözünün önüne Audrey'nin yeni bir sevgilisi olduğu geldi; onun bütün son sınıf öğrencileriyle düzüştüğünü hayal etti. "Hayır. Ne oldu? Yanında değil mi?"

Emily gürlütlü ve uzun bir soluk aldı. "Galiba seninle bu konuda konuşmamam gerekir."

"Hangi konuda? Emily, beni delirteceksin!"

"Şey... ben de bunu yeni öğrendim... Audrey ölmüş, George. Duyduğum haber bu."

George ceketini bile giymeden Audrey'nin yurdu olan Barnard Hall'a yürüdü ve gerçek ötesi bir manzarayla karşılaştı. Barnard en yeni yurt binalarından biriydi, sadece birinci sınıftaki kız öğrenciler için yapılmıştı; zemin katta büyük bir ortak salon vardı ve bütün yurt odaları ikinci veya üçüncü kattaydı. George kısa bir koridoru geçtikten sonra, yüksek tavanlı, kanepeler ve yumuşak koltuklarla döşenmiş, kız öğrencilerin mırıltılarının duyulduğu salona girdi. Çoğu ağlamakta olan en az iki düzine birinci sınıf öğrencisi kız vardı.

Hepsinin yüzü George'a döndü; bu yüzler birbirinden ayırt edilemeyen, rengi soluk balonlara benziyordu. Elinde olmadan Audrey'yi görebilmek için onları gözleriyle taradı; Audrey'nin ıslak saman rengi saçlarını, siyah kaşlarını, uzun boynunu ve ince omuzlarını görmek istedi. O balonlardan biri havada dolanarak ona doğru geldi. Bu Emily'ydi. Züppe Emily bir şeyler söyleyerek ona sarılmak ister gibi kollarını uzatmıştı.

Emily onun dirseğini tutunca George kendini kısıtılmış bir kelebek gibi hissetti. Emily'nin iürkütücü varlığıyla, dönüp oradan kaçmasına engel olan görünmez bir duvar arasına kısıtılmış gibiydi. Emily, "Bize katılsana," dediği zaman George bu sahnenin gerçek olduğunu anladı. Audrey dönmeyecekti.

Ertesi gün saat dokuzu beş geçe George'un telefonu çaldı.

"Siz George Foss musunuz?"

"Evet."

"Merhaba George, ben Marlene Simpson, fakülte dekanınız."

"Biliyorum."

"Korkarım, kötü bir haberim var."

"Duydum."

"Audrey Beck'e ne olduğunu duydunuz mu?"

"Oda arkadaşı Emily'den duydum. Zaten artık kampüste herkes biliyor."

Bir gün önce Barnard Hall'daki ortak salonda George kızların yanında bir saat daha geçirmişti; bunlardan bazıları gerçekten çok üzül-müştü, ama bazılarıysa bir olay olduğu için tatlı bir heyecan duyuyorlar, akbabalar gibi durumun tadını çıkarıyorlardı.

Olay şöyle duyulmuştu: Bir gün önce sabah saatlerinde Emily'nin Kuzey New York'taki evine bir telefon gemişti. Arayan, üniversitenin rektörüydü ve Emily'ye Audrey'nin öldüğünü bildirdi. İntihar olduğu belliydi. Onu ebeveynlerinin garajında, motoru çalışır durumdaki otomobilin içinde bulmuşlardı. Oksijensizlikten ölmüştü.

Audrey'nin arkadaşları ve tanıdığı herkes George'a aynı şeyi soruyorlardı. Böyle bir şeyi hiç bekliyor muydu? Audrey neden böyle bir şey yapmıştı? Tatil sırasında onunla konuşmuş muydu?

George düşünmek yerine konuşmayı yeğleyerek bu sorulara elinden geldiği kadar cevap vermişti. Uzun çeneli, esmer bir kızın birinci sömest-rde tuttuğu bir günlüğü vardı. Fotoğraflarla doluydu, ama Audrey'nin hiç fotoğrafı yoktu. Bazı kızlar bir partide çekilmiş grup fotoğrafında Audrey'nin kolunun görüldüğünü iddia ettikleri bir fotoğraf buldular; bazılarındaysa kalabalık bir odada başının arkasının görüldüğünü ileri sürdüler. Audrey'nin hiç fotoğrafının olmayışı George'un dikkatini çekti, çünkü kendisinde de ona ait bir şey yoktu. Ve onu son gördüğünden beri sadece dört hafta geçmiş olmasına rağmen Audrey'nin yüzünü unutmış olması kaygı vericiydi.

Daha sonra Emily, North Hall'a kadar George'a eşlik etmişti. Kevin'in horul horul uyuduğu odasına girince rahatlamıştı George. Kevin de Audrey'ye belli belirsiz âşık gibiydi. George onu uyandırıp aynı şeyleri bir daha anlatmayı aklından bile geçirmedi.

"Bu sabah sizinle görüşmek istiyorum," dedi fakülte dekanı. "Saat on sizce uygun mu?"

"Uygun."

"Ofisimin yerini biliyor musunuz?"

Dekan yolu tarif etti ve saat onda George oraya gitti: koridorunda kimseye rastlanamaya özen göstermişti. Bütün konuşmaların Audrey hakkında, bütün gözlerin ona çevrili olacağı yemekhaneye gitmeyi kaldıramayacağı için, okul dışındaki bir büfede kahve içti.

Dekan telefon ettiğinde dušta olan Kevin'le konuşmak zorunda kalmamıştı. Nasıl olsa o da çok geçmeden her şeyi öğrenecekti.

Dekan Simpson'un ofis pencereleri kampüsün bir sıra karaağaçla ikiye ayrılmış ana bahçesine bakıyordu. O sabah gökte tek bir bulut yoktu, ama hava hâlâ soğuktu; kampüsün çeşitli noktalarında kar kümeleri ve buzlar parlıyordu. Sarımsık sarmalanmış öğrenciler bahçeden geçip gidiyorlardı.

"Jim Feldman'ın buraya uğramasını rica ettim, birazdan gelir. Okulun rehber öğretmenlerindendir ve seninle görüşmek için bir randevu almak istiyor. Onunla görüşmeni talep edemeyiz, ama görüşürsen memnunuz oluruz. Audrey'yle ne kadar yakın olduğumuzu hepimiz biliyoruz."

George kadının "hepiniz" derken kimleri kastettiğini veya yönetimin onun Audrey'yle olan ilişkisini nereden bildiğini kestiremedi, ama başını sallayıp, "Tabii," dedi, "onunla konuşurum."

Dekan Simpson ellili yaşlardaydı ve boyu ancak onu cüce sınıfına sokmayacak kadar uzundu. Üstünde mor bir kazak vardı. Gri saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Güzel. Bu olay hepimizi şoke etti. Florida'dan ayrıntılı bilgiler yeni yeni gelmeye başladı ve şu anda Audrey'nin yakınlarının güvende olması için gayret ediyoruz. Bu sömestr boyunca burada, Mather'de kalmanı ve derslerine devam etmeni isteriz, ama bu sana zor gelecektse anlayışla karşılırsınız. Jim seninle bu konuda konuşmak istiyor."

"Tamam." George bundan sonra ne yapacağı konusunu hiç düşünmemişti. Yas tutarak Mather'den ayrılma düşüncesi yeterince korkunçken, Audrey olmadan burada kalmaya devam etmek daha da korkunç geliyordu.

"Ayrıca, hazır buradayken acaba bana Audrey'nin diğer arkadaşları hakkında bir şeyler söyleyebilir misin? Bildiğin gibi, Emily'yle konuştuk tabii, ve Barnard'da kalan başka kızlarla da temasımız oldu; ama böyle bir olayın ne denli sarsıcı olabileceğini biliyoruz ve hiçbir arkadaşının bu üzüntüyü tek başına göğüslemesini istemeyiz."

George anladığını göstermek için başını sallarken, bu Jim Feldman ne zaman gelecek acaba, diye düşündü. Pencereden içeriye dolan güneş odayı aydınlatıyor, duvar saatinin tıklaması işitiliyordu. "Bilmiyorum, üzgünüm," dedi, ama neyi bilmediğini bile unutmuş haldeydi.

"Bunu şu anda düşünmek zorunda değilsin, ama Audrey için burada, Mather'le bir anma töreni yapmamız iyi olacak. Umarım sen de bu fikri onaylarsın."

George omuz silkti ve gülmüsemeye çalıştı.

Dekan, "Sanırım Jin'i çağırma zamanı geldi," dedi.

"Tamam."

Simpson telefonunu açtı, otuz saniye geçmeden Jim Feldman kapıyı bir kez tıklatıp açtı ve içeriye girdi. George'un elini sıkarken diğer eliyle omzunu tuttu. Dekan izin isteyip odadan çıktı ve onları baş başa bıraktı.

İki saat sonra George yurt odasındaydı. Koridorda Kevin'in tanıdık ayak seslerini işitti. Öğle sonrasının erken saatleriydi ve George, Boston'dan döndüğüünden beri Kevin'le hiç görüşmemişti. Kapı ardına kadar açıldı ve eşikte iri gövdesiyle Kevin belirdi. Zaten sarhoştı, ama yine de elinde on iki şişelik bira paketi vardı.

"Puşt herif!" dedi Kevin. "Eğer bu işte senin parmağın varsa, yemin ederim..." İki adım da yaklaşıp George'u gömleğinden tuttu ve yukarıya doğru çekerek düğmesini kopardı.

"Dursana lanet olası! Ne saçmalıyorsun sen!"

"Onu terk ettin, değil mi?" Kevin, George'un gömleğini biraz daha çekince bu defa gömleğin yakası söküldü.

"Ne diyorsun be! Hayır!" George iki eliyle onun bileklerini tutup kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Gözleri alkolden ve ağlamaktan kızarmış olan Kevin gömleğini bırakmadı; George bir akşam önce haberi aldığından beri ilk kez ağlamaya başladı ve Audrey'nin intiharıyla hiçbir ilgisi olmadığını Kevin'e anlatmaya çalıştı.

Öfkesi yatışan Kevin, George'a bira ikram etti. Art arda şişeleri devirirlerken kimi zaman konuştular, kimi zaman da sustular. Dışarıda hava kararıyordu, ama ışığı açmadıkları gibi, kapıları tıklatıldığı zaman da karşılık vermediler.

Kevin'in bu tepkisi George'u şaşırtmamıştı. Bir şekilde onun da Audrey'ye âşık olduğunu, ama bu konuda bir şey yapmaya kalkışmadığını biliyordu. "Sanırım, ona karşı hep iyi davrandın," dedi Kevin, onu teselli eder gibi. "Senin yüzünden ölmedi."

"Çok şükür ki öyle."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Kevin.

"Bilmiyorum. Rehber öğretmen -Jim- sömestr boyunca okulda kalmanı istiyor. Bilmiyorum, kalabilir miyim."

"Burada kal. Dersleri siktir et. Bira içeriz."

"Bunu yapmama izin vereceklerini sanıyorum."

Kevin omuz silkti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi George bir daha. Aslında dekanın odasından dönerken kafasında bir plan oluşmuştu. Kampüsün yüksek kuleli binaları, yemekhanesi, oradan oraya koşturan öğrenciler... Audrey öldükten sonra hiçbirinin anlamı kalmamış, bunların hepsi neredeyse mide bulandırıcı gelmeye başlamıştı. Bu nedenle yanına küçük bir çanta alıp Florida'ya gitmeye karar verdi. Sabah erkenden Greyhound otobüs terminaline gidip güneye giden ilk otobüse binecekti. Tampa'ya varınca Audrey'nin ailesini ve arkadaşlarını görür, belki de neler olduğunu öğrenirdi. Jim herhalde bu davranışını "hesap kapatma" olarak nitelerdi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Kevin.

"Gidip bir şeyler ye, bana da getir," dedi George. "Yemekhane on dakika sonra kapanacak."

Kevin sendeleyeyen adımlarla çıktıktan sonra George ertesi gün Florida'ya gitme planını bir daha aklından geçirdi. Kevin'e söylemeyecekti, çünkü o da gelmek isterdi; oysa bu George'un tek başına yapması gereken bir şeydi.

6

Pazar günü öğleden sonra saat dörtte George, o hafta sonu ikinci defa Saab'ına binip şehir dışına çıktı. Gerald MacLean'ın evi Boston'un hemen batısında, zenginlerin yaşadığı bir banliyö olan Newton'daydı. George, Commonwealth Avenue yolundan gidip Citgo tabelasının altından ve Fenway Park stadının yüksek duvarlarının önünden geçti. O öğlen sonrası bu stadyumda Ray takımının bir maçı olacağını biliyordu. Eğer cuma gecesi Liana'ya rastlamamış ve bu angarya işi kabul etmemiş olsaydı, şimdi arkadaşı Teddy'nin barında oturmuş, soğuk birasını yudumlarken bu maçı seyrediyor olurdu. Mutlaka Tedy ona neden bu yıl Red Sox takımının döküldüğünü anlatırdı. Sonra da George belki Irene'ı arayıp akşam yemeğine ne yapacağını sorar veya bira içmeye devam edip Teddy'nin meşhur kalamarını yerdı. Oysa şimdi, bir spor çantasındaki yaklaşık yarım milyon dolarla, hiç tanımadığı bir adamın evine gidiyordu.

George önceki gece yardım etmeye karar verdikten sonra Liana onun evinden MacLean'ı aramış ve bu para transferini ayarlamıştı. Liana, MacLean'le konuşurken George ister istemez kulak misafiri olmuştu; zaten bir tenis kortunun yarısı büyüklü-

ğündeki bir dairede bu konuşmayı işitmek için sağır olması gerekirdi. Liana adama bir kuryeyle parasını göndereceğini, ama miktarın tamamını değil, büyük bir kısmını göndereceğini söyleyip üst üste iki defa özür dilemişti. Ertesi gün öğlen sonrası için anlaşmışlardı. Pek de dostça sayılmayacak bir diyalogdu.

Liana ayrıca hemşire olan arkadaşını da aramıştı; kadın ona George'un böbreğinin yırtılmış olma ihtimalinin çok az olduğunu, ama idrarındaki kan miktarının kontrol altında tutulmasını ve daha kötüleşmediğine emin olmaları gerektiğini söylemişti. Bu açıklama George'u rahatlatmamıştı.

Liana bu iki telefon görüşmesini yaptıktan sonra parayı almak için gitmesi gerektiğini söyledi; ertesi sabah ona getirecekti.

"Bu gece nerede yatacaksın?" diye sormuştu George ve bunu sorduğu için o anda kendine kızmıştı. Sanki Liana'yı tavlama çalışıyormuş gibi algılanabilirdi.

"New Essex'te değil. Donnie buralardayken olmaz. Bir otelde falan kalırım. Bir yolunu bulurum."

"Burada kalabilirsin. Kanepede yatarsın."

"Bence bu iyi olmaz. Donnie artık senin adını biliyor, dolayısıyla yaşadığın yeri de biliyordur. Dahası, çoktan bu evi gözetim altına almış bile olabilir."

"Belki buradan hiç çıkmaman daha iyi olur."

"Hayır, idare ederim. Donnie'nin ne düşündüğünü biliyorum. Beni korkutarak bir hata yapmamı ve paranın nerede olduğunu göstermemi bekliyor. Muhtemelen bu iş için yüklü bir ücret alacak, yani o parayı ele geçirmeden bana bir kötülük yapmaz. Buradan çıktıktan sonra onu yine atlatabilirim ve gidip parayı alır, yarın sabaha kadar da gizlenirim. Yarın seninle buluşup parayı verebileceğim, halka açık, kalabalık bir yer var mı?"

George, Commonwealth Avenue'daki bir marketi önerdi ve buluşacakları saati kararlaştırdılar.

"İhtiyaç duyarsam sana ulaşabileceğim bir yol var mı?" diye sordu George.

"Yok. Birbirimize güvenmek zorundayız. O markete geleceğim."

“Ben de.”

“Eğer orada yoksam, bil ki bir nedenden dolayı çok tehlikeli olduğunu düşünmüşümdür. Sen gelmemişsen, bunu anlarım. Senden istediğim az şey değil.”

George huzursuz bir gece daha geçirdikten sonra sabah uzun uzun düşünmüş, tıraş olmuş ve onu orta düzey bir yönetici gibi gösterecek bir kıyafet giymişti. Çalıntı para teslimatı rolünü oynamak için böyle şık giyinmesi gerekmediğini biliyordu, ama Liana’nın bağışlanması için adamı ikna etmeye çalışacaksa düzgün bir görünümü olmalıydı. Zenginlere hitap eden lüks markete erkenden gelip organik ve glutensiz ürünlerin sergilendiği reyolların arasında dolanarak Liana’yı bekledi. Tam olarak marketin neresinde buluşacaklarını konuşmadıkları için zamanı gelince dükkânın ön kısmına gitti. Buradaki vitrin camlarından otoparkı görebiliyordu. Çok geçmeden Liana’yı gördü; üstünde aynı eteklik ama farklı bir bluz vardı, lüks otomobillerin arasından sıyrılarak giriş kapısına yürüyordu. George onu otomatik kapıda karşıladı.

“Benimle içeriye gel,” dedi Liana. Küçük bir el çantasıyla siyah bir spor çanta taşıyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu George.

“Yolunda. Herhalde. Eğer biri beni buraya kadar takip etmişse de fark etmedim; çok dikkatli olmaya çalıştım. Biraz oturalım.”

Oradaki kabinlerden birinde oturdular; Liana spor çantayı masanın üstüne bıraktı. George, yakınlarındaki herkes sanki onları inceliyormuş gibi hissediyordu.

“Burada tam olarak dört yüz altmış üç bin dolar var. En üstte, gazete kâğıdına sarılmış on bin dolar göreceksin. O da senin. Gerry eline sadece dört yüz elli üç bin geçeceğini biliyor; yani ona farklı bir şey söyleme. Oraya nasıl gideceğini biliyor musun?”

“Evet. Parayı bana daha sonra buluştuğumuz zaman vereceğini sanıyordum.”

“Her şey sana kalmış, sana güveniyorum.”

George’un bir eli çantanın üstündeydi ve tereddütlüydü. Çanta tahmin ettiğinden küçüktü, ama ağırdı; sanki içinde kâğıt

para değil de, doğranmış odun parçaları var gibiydi. "Bu on bin sende kalsın, tamam mı? Adamın evine giderken arabamda olmasını istemiyorum. Ne de olsa onun parası."

"Tamam," dedi Liana. Çantayı kendine çekip fermuarını yarıya kadar açtı ve gazeteye sarılı parayı çıkardı. Tomar halindeki yeşil banknotları gören George, onlara bakan biri var mı diye etrafı kolaçan etti. Liana tekrar fermuarı kapatıp, çantayı ona doğru itti. "Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Bunu yapmakla beni çok rahatlatıyorsun. O adamı tekrar görmeye dayanamayacaktım."

"Sence adam, beni sorguya çekmeleri için oraya polisleri çağırmış olamaz mı?" Bu ihtimal sabahtan beri George'un aklını meşgul etmişti.

"Mümkün değil. Ama eğer orada polis varsa, onlara her şeyi anlat. Beni şu anda yaptığından daha fazla korumanı veya yardım etmeni istemiyorum. Gerçekten hiçbir terslik olacağını beklemiyorum. Sadece ona gerçeği anlat ve parayı ver. Ve eğer uygun görürsen, Gerry'ye çok üzgün olduğumu söyle lütfen. Sana inanmayacaktır ama bunu işitmesini istiyorum. Geriye dönüp baktığımda, aşırı tepki göstermiş olduğumu anlıyorum."

Liana gülümseyince George da karşılık verdi. Liana'nın sakinliği, sabahtan beri gergin olan George'a da bulaşıyordu. "Bence aşırı tepki göstermemişsin. O yarım milyon doları hak ediyormuşsun."

"Ne demezsin."

George otomobiline dönüp klimayı açtı, gömleğinde bir düğmeyi daha gevşetti. On bin doları Liana'da bırakmakla hata mı ettim, diye düşünüyordu. Planladıkları randevuya gelmeyip parayla birlikte kaçması çok kolaydı. Yine de onun böyle yapacağını sanmıyordu. Paranın Liana'da kalması onun George'la tekrar görüşmesi için bir gerekçe olacaktı. Liana ona bu parayı almasının onun için önemli olduğunu söylemişti, George'a borçlu kalmak istemiyordu.

Boston'un dört katlı apartmanları yavaş yavaş yerlerini Newton'un yeşillikler içindeki tek katlı banliyö evlerine bırakma-

ya başlıyordu. MacLean, şehrin on üç köyünden biri olan Nonantum'da yaşıyordu. George Chestnut Sokağı'na saptıktan sonra bakımlı bahçeleri olan malikânelerin önünden geçip Twitchell'e geldi. MacLean'in evi bu sokağın başındaki ilk evdi. Otomobili giriş kapısındaki mikrofona yaklaştırıp penceresini indirdi. Göremediği bir yerden çim biçme makinesinin sesi duyuluyordu, burnuna yeni biçilmiş çim kokusu geldi.

Hattın karşı ucundan ince bir kadın sesi, "Adınız, lütfen," dedi.

"George Foss."

Bir an bekledikten sonra süslü metal kapılar açılmaya başladı. George derin bir nefes alınca böbreğindeki sancı alevlendi. Aklına Donnie Jenks'in görüntüsü geldi, bunu bir köpekbalığının denizin yüzeyinde beliren yüzgecine benzetti. Acaba Donnie de evde miydi? Bu mümkün görünüyordu.

Giriş kapısının yanında duran, bir peyzaj şirketine ait kamyonetin yanına park etti. Bulunduğu yerden, bahçede daireler çizerek çalıştırılan çim biçme makinesini görebiliyordu. Bahçıvanın orada bulunması George'u rahatlatmıştı. MacLean veya Donnie onu öldürüp bahçeye gömmeyi düşünüyorlarsa, bunu bir görgü tanığının önünde yapmazlardı, değil mi?

Beyaza boyalı malikânenin siyah ön kapısı ve panjurları vardı. George zili çalma fırsatı bulamadan kapı sessizce açıldı ve onu genç bir kadın karşıladı. Yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı; üstünde ten rengi pamuklu bir eteklik ve lacivert polo gömlek vardı. Sarı saçları arkadan sıkıca toplanmıştı. George önce onun MacLean'in kızı olabileceğini düşündü, ama kadının kapıyı açış tarzı bile resmi bir havadaydı; özel asistanı olmalıydı. "Bay Foss," dedi.

"Evet, benim."

"İçeri gelin. Sizi bekliyor."

George içeriye girdi. MacLean'in evi dışarıdan bakıldığında bile çok şatafatlıydı ama içerisinin görkemliliğinin yanında zayıf bile kalırdı. Beyaz mermer döşeli fuayesi olimpik yüzme havuzu

büyükülüğündeydi. Kıvrımlı bir merdivenle ikinci kat balkonuna çıkılıyordu. Fuayenin üstünde asılı Chihuly tarzı modern bir heykel vardı; iç içe geçmiş çok renkli cam borular denizin altından yükselen denizşakayığını andırıyordu. George buna benzer bir şeyi Las Vegas'taki bir kumarhanede görmüştü. Beyaz duvarlarda parlak renkli soyut resimler sergilenmişti.

George heykele bakarken, "Chihuly," dedi genç kadına. Kadın da başını kaldırıp heykele baktı, ama George'un güzel sanatlar dünyasıyla ilgili bilgisi onu pek etkilemişe benzemiyordu.

"Bay MacLean şimdi aşağıya inecek. Burada bekleyin." George'u yüz metre ötedeki bir kapıya doğru yönlendirdi. "Beklerken size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi George. Kadın, ayağındaki espadrillerle hiç ses çıkarmadan yanından ayrıldı.

George odaya girdi. Burası bir kütüphaneye benziyordu, ama hiç kitap yoktu. Pencere yoktu, duvarlar ahşap panellerle kaplıydı; deri mobilyalar ve birkaç antika dünya küresi vardı. Oda az önce gördüğü fuayeden o kadar farklı bir tarzdaydı ki, acaba hayal mi gördüm, diye dönüp bir daha oraya baktı. Miami'li bir uyuşturucu patronunun giriş salonundan, bir İngiliz lordunun çalışma odasına geçmiş gibiydi. George duvardaki tabloları incelerken iki adam odaya girdi.

İlk giren daha yaşlıcaydı, MacLean olmalıydı. Altmışlı yaşlarında, gür beyaz saçlı ve formda görünen bir adamdı. Siyah bir pantolonla kırmızı kareli bir gömlek giymişti. Boyu kısa sayılırdı ve bunu telafi etmek için ömrü boyunca ağırlık çalışmış olduğu belliydi. Bu yaşında bile omuzları kuvvetli görünüyordu ve dümdüz bir karnı vardı. Görünüşünde veya kıyafetinde dikkat çeken hiçbir şey yoktu, ama kemer tokası daha ilk anda göze çarpıyordu: oval biçimli büyük bir camın içinde sarı keçe üstüne yerleştirilmiş ve gerçek gibi görünen siyah bir akrep.

Diğer adam daha uzun boyluydu; boyu George kadardı, ama neredeyse ondan iki kat daha cüsseliydi. Belden yukarısı biraz fazla kiloluydu, ama kalçaları çok genişti. Çadır büyüklüğünde

haki bir pantolon ve bir Pawtucket Sox tişörtü giymişti. Baş da gövdesinin yansıması gibiydi. Çene ve yanak kısmı genişti ve yukarıya doğru daralıyordu. Siyah saçları yandan ayrılmıştı ve özenle düzeltilmiş bir bıyığı vardı.

"Para çantada mı?" diye sordu yaşlıca olanı.

George evet anlamında başını sallayıp çantayı ona doğru uzattı. İriyarı olanı gelip çantayı aldı ve diğer adama verdi. "Üstünü ara, DJ," dedi MacLean.

DJ adındaki adam George'a dönüp yüz mimikleriyle kollarını iki yana açmasını bildirdi. "Sakıncası var mı?" diye sordu.

George sakıncası olmadığını söyledikten sonra kollarını iki yana açtı. DJ çabuk hareketlerle onun yan kısımlarını, ayak bileklerini ve kollarını yokladı. George'un ayak bileklerini aramak için belinden eğileceğine tek dizinin üstüne eğildi, sonra yavaşça doğruldu. Dizlerinden birinden pat diye bir ses çıktı. George, bu adam silah mı yoksa dinleme cihazı mı arıyor, diye aklından geçirdi.

George'un üstü aranırken MacLean spor çantayı bir sehpanın üstüne koydu, fermuarını açtı ve para tomarlarını şöyle bir karıştırdı. Fermuarı tekrar kapattı. George onun iç çektiğini işitti.

DJ, "Adam temiz," dedi MacLean'e.

"Pekâlâ. Teşekkür ederim. Şimdi bizi biraz yalnız bırakabilirsin."

"Parayı götürmemi ister misin?"

"Hayır. Ben ilgilenirim."

DJ odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

MacLean birkaç adım atıp George'a yaklaştı, ama elini sıkmak için gelmediği belliydi.

"Sen Jane'in arkadaşısın," dedi.

"Evet."

"Bu seni tehlikeli bir konumda bırakıyor," dedi MacLean soğuk bir gülümsemeyle. George kendini bir yetişkin karşısında dili tutulmuş bir çocuk gibi hissetti. MacLean bir kez daha ıç çekti. "Otursana."

George deri koltuklardan birine oturdu. Yerleşirken belli belirsiz bir gıcırtyla birlikte temizlik malzemelerinin keskin kokusu da odaya yayıldı. MacLean de, sanki orada gerektiğinden bir saniye bile fazla kalmayacakmış gibi kanepenin en uç köşesine oturdu. Ellerini dizlerinin üstüne yerleştirdi. Yele gibi beyaz saçlarının altındaki yüzünün pembemsi bir kırmızılığı vardı; gözleri birer çizgiydi, ağzındaysa neredeyse hiç dudak yoktu. Dışarıda çim biçme makinesi arada bir durduktan sonra tekrar çalışıyordu.

“Kusura bakma ama adın neydi?” diye sordu MacLean.

“George Foss. Yıllar önce Jane’le birlikte üniversitede beraberdik.”

“Pekâlâ, George Foss. Bu muhtemelen gerçek adın değildir ama üstelemeyeceğim. Yine muhtemelen Jane seninle gece gündüz düzüşüyordur, yoksa neden buraya gelecektin ki?”

“İstedığınız gibi düşünün, ama Jane sadece benim eski bir okul arkadaşımdır.”

MacLean burnunu çekti, sonra da burun köprüsüne dokundu. “Eminim öyledir. Peki, sadece eski bir okul arkadaşıysan, bu işten senin çıkarın ne?”

“Ona bir iyilik yapıyorum, o kadar. Size de bir iyilik yaptığımı sanıyordum. Paranızı geri aldınız.”

“Paramın sadece *bir kısmını*.”

“Doğru. Şimdi artık Donnie’yi geri çekersiniz.”

MacLean’in dudakları bir kez daha şaşkın bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Donnie’yi geri mi çekeyim? Donnie’yi kimden geri çekeyim? Senden mi?”

“Hayır. Jane’dan. Jane’i tehdit ediyor.”

MacLean’in aklı karışmıştı. “Sen kimden söz ediyorsun? Sözüünü ettiğin kişi Donnie Jenks mi? DJ mi?”

O anda George’un da aklı karıştı. “Jane’dan parayı alması için tuttuğunuz adam. Onunla dün karşılaştım.”

“Eh, onunla bugün de karşılaştın. Az önce üstünü aradı. Donald Jenks. DJ. Benim için çalışan bir dedektiftir. Senin kimden söz ettiğini bilmiyorum.”

7

George, bir an düşündükten sonra, "Donnie Jenks kimliğini kullanan biri var," dedi. "Onunla dün karşılaştım."

"Nasıl biriydi?"

George adamı tarif etti.

"Tanıdığım birine benzemiyor. Muhtemelen Jane'in bir arkadaşıdır, seni korkutarak ona bir iyilik yapmanı sağlamaya çalışıyordu."

"Bu akla yatkın değil. Jane onun yüzünden parayı iade etmeye karar verdi."

MacLean dudaklarını büzüp bir kez daha burun köprüsünü sıktı. "Jane sana böyle mi dedi?"

George ona bildiği her şeyi anlattı; adamın Liana'yı tehdit ettiğini, o Atlanta'dan ayrıldığından beri peşinde olduğunu söyledi. "Belli ki sizin, parayı geri almak için Donnie Jenks adında bir adam tuttuğunuzu bilecek kadar sizi iyi tanıyor ve bu ismi kullanıyor."

MacLean bu konuyu kapattığını ifade eden bir şekilde parmaklarını şıklattı. "Her halükârda bu benim sorunum değil. Eğer kiralık bir katil Jane'in peşindeyse, bunun için üzülecek değilim."

Ne var ki, içimden bir his bu işin ardında Jane'in olduğunu söylüyor. Nedenini bilmiyorum, ama yerinde olsaydım bu ihtimali yok saymazdım."

"Paranızı geri aldınız," dedi George. Artık gidebilirdi. O anda aklına Donnie Jenks adını kullanan bu kiralık katilin MacLean hesabına çalışan ama MacLean'in sahiplenmek istemediği bir adam olabileceği ihtimali geldi. Gizlice ödemeler yaptığı bir çalışanı. MacLean kirli işler yapan ama bunları çok iyi gizleyen bir adamdı.

Sanki onun aklından geçenleri bilmiş gibi MacLean elini kaldırıp, "Bak," dedi, "sana hiç borçlu olmadığım halde bir iyilik yapayım. Sana Jane'le olan hikâyemi anlatayım. Büyük ihtimalle onun hakkında düşündüklerini değiştirmeyecektir, ama ben kendimi daha iyi hissedeceğim." İnce bileğindeki kol saatine baktı.

George omuz silkip bekledi.

MacLean arkasına yaslandı. "Muhtemelen bildiğin gibi, bir miktar param var. Çok büyük bir servet değil, ama bugüne kadar fena para kazanmadım. İki tane karım oldu. İlk karım tek kızıma doğum yaparken öldü. Otuz yedi yıl önceydi. İlk karımın adı Rebecca'ydı, siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Kuzguni siyah saçları ve soluk mavi gözleriyle hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Onunla Georgia'da bir cumartesi öğlen sonrası golf parkurunda tanışmıştım. Çok iyi bir golfçuydu. Bugün yaşasaydı herhalde profesyonel olur, ülkedeki kadın golfçular arasında en üst sıraları alırdı, ama o günlerde sadece benim karım olması ona yetmişti.

"O öldükten sonra bir daha kendimi toparlayamam sanmıştım, ama öyle olmadı. Aradan on beş yıl geçtikten sonra Boston'daki bir hayır kurumu balosunda Teresa'yla tanıştım. Onun da ilk karım gibi simsiyah saçları ve mavi gözleri vardı. Ve ilk karım gibi o da benden önce ölecek. Şu anda bu evin içinde ölüyor. Büyük ihtimalle birkaç gün içinde ölmüş olacak. Sence, birbirine çok benzeyen iki kadının eşim olması ve ikisinin de bu kadar acımasız bir kaderi paylaşma ihtimali nedir? Cevap verme. Bu sorunun cevabı yoktur

“Tek cevabı, ikisinin de bu kadar genç ölmesinin sadece bombok bir talihsizlik oluşudur; ama hangi psikiyatra soracak olsan, sana bu kadınların birbirlerine çok benzemesinin nedeni olarak benim siyah saçlı, mavi gözlü kadınlardan hoşlandığımı söyleyecektir.”

MacLean sustu ve “sıkıysa sözümü kes” dercesine George’a bir bakış attı.

“Böylece Jane konusuna geldik,” dedi ve bu adı söyledikten sonra iki kez öksürdü. “Senin ilgi duyduğun o kadın. Tabii, Jane onun gerçek adı değil, ama kullanabileceğim tek isim o. Onunla Barbados’taki Cockle Bay Otelinde tanıştım. Oraya iş için gitmiştim, Jane de otelin resepsiyon görevlisiydi. Odama kaydımı yaptı; tıpkı Rebecca ve Teresa gibi onun da siyaha çalan koyu renk saçları ve masmavi gözleri vardı. Sadece bu kadar da değil, saç kesimi de tıpkı ilk karıminki gibiydi. Omuzlarına kadar inip altta kıvrılıyordu.”

MacLean saç kıvrımını eliyle gösterdi. Bu kadınsı hareketi onun gibi “sert erkek” görünümlü birinin yapması tuhaf görünmüştü.

“Artık geçmiş yılların modasının yine gündemde olduğunu biliyorum, ama onu görünce hemen ilk karımı hatırladım. O anda kuşkulanmış falan değildim. Neden kuşkulanacaktım ki? O an ilk karımın tıpatıp bir kopyasıyla karşılaştığımı sandığımı hatırlıyorum ve Teresa hiç alınmasın,” –ikinci karısının adını söylerken tavana baktı– “ama hayatımda gördüğüm en güzel ikinci kadın olduğunu düşünmüştüm.

“O gece otelin barlarından birinde bir çalışanımla içki içiyordum. Jane oraya geldi, bara oturdu ve bir kadeh kırmızı şarap istedi. Herhalde vardiyası bitmiş, hemen evine gitmek istememiştir, diye düşünmüştüm. Benim olduğum tarafa bir kez bile bakmadı ama –bu benim hatamdı– kalkıp yanına gittim ve kendimi tanıttım. Sadece ona ölmüş karımı hatırlattığını ve yüzünü görmenin bile yaşlı bir adamın yüreğini ısıttığını söylemek istemiştim. Bunu ifade ettikten sonra tekrar masama dönecek ve onu kendi haline

bırakacaktım. Ama Jane konuşmaya hevesliydi, bana hayatım ve isim hakkında sorular sordu. Bir yıldan beri Barbados'taydı, artık bıkmıştı, ama havasını ve insanlarını seviyordu. Sabahın ikisine veya üçüne kadar sohbet ettik. Kumsala yarım kilometre mesafedeki bir apartman dairesinde oturuyordu; evine kadar birlikte yürüdük. Cilveli falan değildi, ama bana ilgi duyduğu belliydi. Doğrusu, şirketimde bir işe girmek ve Barbados'tan kurtulmak için benden yararlanmak istediğini düşünmüştüm.

"O otelde üç gün daha kaldım ve her gece Jane'le kadeh tokuşturduk. Son gece, evine kadar eşlik ettikten sonra ona bir kartvizitimi verdim ve ilgileniyorsa şirket merkezimde ona bir görev verebileceğimi söyledim. Bunu duyunca bana güldüğünü hatırlıyorum. "Bana belki iş verirsin diye mi seninle içki içtiğimi sanıyorsun?" dedi. Ona, evet, bu ihtimal aklımdan geçmedi değil, dedim ve gerçekten bana neden ilgi gösterdiğini sordum. Bunun üzerine beni öptü. Tanrı beni bağışlasın, ben de öpüşüne karşılık verdim. Bana inanmayacaksın, ama iki karım oldu, hem lisede hem üniversitede iki sevgilim oldu, o güne kadar *hiçbirine* ihanet etmemiştim. Yemin ederim."

Herhangi bir kuşku ifadesi var mı diye George'un yüzüne baktı. George dirseğini kaşıdı.

"Devamıyla ilgili ayrıntıları dinlemen gerekmez, ama o günden sonra bulduğum her fırsatta Barbados'a gittim. Çok geçmeden Jane'e, artık uçakla dört saatlik mesafede değil, daha yakınımda olmasını istediğimi söyledim; Atlanta'ya gelip benim kişisel asistanım olmayı kabul etti. Bu dediğim birkaç yıl önce oluyor. Teresa her hafta başka bir uzmana görünüyor, her biri bize farklı bir şey söylüyordu; o sırada bir yandan da Jane'e Atlanta'da bir ev kuruyordum. Bu durum için o zaman bile utanç duyuyordum, ama şimdi hissettiğim kadar kötü değildi. Jane'in bana büyük yaptığını söylemeyeceğim, ama buna yakın bir şeydi. Ona doyamıyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

MacLean ensesini ovdu; George bir an için onun kalkıp odadan gideceğini sandı, ama adam anlatmaya devam etti.

“Teresa’nın öleceği kesinleşmişti; aradan makul bir zaman geçtikten sonra Jane’e evlenme teklif edeceğim konusunda hiç tereddüdüm yoktu. Olayların doğal gelişimi gibi görünüyordu. Derken, iki şey oldu.” MacLean sunum yaparmış gibi iki parmağını gösterdi. “Birincisi, şirketimde üst düzey çalışanlardan biri bir gün bana geldi ve geç saatlere kadar çalıştığı bir gece, ben ofiste miyim diye odama uğradığını ve o sırada Jane’i benim dosya dolaplarımı karıştırırken gördüğünü söyledi. Normal olarak bunun üstünde durmazmış; ama Jane çekmecelerden birini ardına kadar açmış, elini dibine kadar sokup gizli bir şey arıyormuş – belki bir zarf veya iyice dip kısımlarına konmuş bir şey... Olay şu: Ofis kasamın şifresi gerçekten de dolaplarımdan birinin içindeydi. Bunu pek kullanmazdım, çünkü o sayılar hep aklımdadır, ama işi sağlama almak için şifreyi bir zarfın üstüne kaydedip bunu dolaplardan birinin içine tıktırmıştım. Jane’e gizli bir şeyi bir yere sakladığımı söylediğimi hatırlamıyorum, ama söylemiş olabilirim. Duyduklarına ne anlam verebileceğimi kestiremedim. Jane benden kasa şifresini istemiş olsaydı, seve seve ona söylerdim.

“Derken ikinci şey oldu. Bir gece Jane’in dairesinde kalıyordum; bir şey almak için dışarıya çıktı. İçimden hafiyelik yapmak gelmedi diyemem, ama birden kendimi onun çalışma masasında oturmuş, bilgisayarına bakar halde buldum. Sonra çekmecesini karıştırmaya başladım. İçinde birkaç fotoğraftan başka bir şey yoktu. Bazıları Barbados’tandı. Barbados olduğuna emindim, çünkü geri planda Cockle Bay Oteli görünüyordu. Epey eskiye ait resimler olmalıydı, çünkü (A) bunlar gerçek fotoğraflardı, bilgisayar marifetiyle yapılanlardan değildi ve (B) bu resimlerde Jane’in saçları uzundu ve sarıydı. Bu, görünümünü tamamen değiştiriyordu. Fotoğrafı çevirip baktım; üstünde ne zaman çekildiğini gösteren tarih vardı. Bu fotoğraf ben Barbados’a gelmeden ve Jane’le karşılaşmamdan bir ay önce çekilmişti.

“Ve o anda jeton düştü. Jane benim çok zengin olduğumu ve Cockle Bay’de yer ayırttığımı biliyordu; beni Google veya başka bir yerde araştırmış olmalıydı ki, iki kez evlendiğimi öğrenmişti. Eminim karılarımın resinlerini de görmüştür. Böylece ilk karıma benzemek için saçını değiştirdi. Bunu bir mahkemede kanıtlayamam, zaten istemem de. Fakat kendimi budala gibi hissetmiştim. Jane’e hemen bir şey söylemedim, ama onu araştırdım. Geçmişini öğrenmek için bir adam tuttum ama hiçbir şey bulamadı. Yani iyi ya da kötü hiçbir şey bulamadı. Jane Byrne diye biri yoktu. O isimde birçok kadın vardı tabii, ama hiçbirisi benim tanıdığım kadın değildi. Gerçekten var olduğunu gösteren hiçbir kayıt yoktu.”

MacLean bir kez daha susunca George, “Ne yaptınız?” diye sordu.

“şüphelendiğim her şeyi yüzüne karşı söylemedim, çünkü... bilmiyorum... ama ona Teresa’yla daha çok zaman geçireceğimi, Teresa’nın ölmekte olduğunu söyledim. Onunla ilişkim konusunda fikrimi değiştirdiğimi ve bu ilişkinin bitmesi gerektiğini söyledim. Ama Jane benim gerçeği bildiğimi anlamıştı; gözlerinden bir şeyin uçup gittiğini gördüm. Artık rol yapması gerekmiyordu. Bana hayatımdan çıkacağını söyledi. Budalalık edip onu güvenlik görevlisiyle birlikte hemen ofisten çıkartmadım. Ne yapacağına karar verene kadar orada kalabileceğini söyledim.

“Daha sonra olanları biliyorsun. Benden yarım milyon dolar çalıp ortadan kayboldu. Neredeyse onu bağışlayıp bu işin üstüne gitmeyecektim –o kadar büyük bir miktar değildi– ama o siyah saçları ve mavi gözlerini, bir de onu ilk gördüğümde bana ilk karımı ne kadar çok hatırlattığını bir türlü unutamıyordum.”

MacLean burnundan hırıltılı bir nefes aldı. “Kısa keseyim, o şıllık en başından beri beni kandırmıştı.” Bunu söylerken ağızından tükürük saçı.

“Siz de bu nedenle Jenks’i tuttunuz.”

MacLean gözleri parlayarak ona baktı. “Evet, ondan bu işle ilgilenmesini istedim, ama hayır, o serseriye peşinize takmadım. Aklından bunu geçirdiğini biliyorum.”

“Ne düşüneneğimi bilmiyorum,” dedi George. “Parayı iade etmemle bu işin kapandığı konusunda anlaşalım. Kimi geri çekecekseniz çekin ve bırakın Jane hayatına devam etsin.”

MacLean bir kez daha burnunu çekti, sanki akmasına engel olmaya çalışır gibiydi. George, görünüşte bu kadar özgüvenli olan bu adam acaba içinden dağılıyor mu, diye düşündü. Sırım gibi gövdesi ve çelik grisi gözleri bir anda sağlık belirtisi değil keder ifadesi gibi göründü. “DJ’ye onu artık aramamasını söylerim, ama Jane’i bir kere olsun yüz yüze görmek istiyorum. Paramı aldı, şimdi de *bir kısmını* iade etmek için *seni* gönderiyor. Bu yeterli değil. Onun canını yakmak istemiyorum, ama onu görmek istiyorum. Bunu ona söyler misin?”

“Söylerim, ama kabul eder mi bilmiyorum. Onun adına söz veremem. Size çok üzgün olduğunu söylememi istedi. Bilmem, bu sizi rahatlatır mı...”

“Ona onu görmek ve yüzüme karşı özür dilemesini istediğimi söyle. İlelebet saklanamaz. Onun gerçekten kim olduğunu öğrenecek kaynaklarım var. Bunu bilir. Şimdi gitmeni istiyorum. Bugün karımdan ayrı çok fazla zaman geçirdim.” MacLean ayağa kalktı.

George da ayağa kalkıp ona baktı. Adam ayaktayken sanki daha ufalmış gibi görünüyordu. George, yeni birisiyle tanışan bir insanın doğal olarak yapacağı şeyleri yapmamak için kendini tuttu. Tokalaşmak için elini uzatmadı veya MacLean’e karısı için üzgün olduğunu söylemedi. Bu jesti ihmal edişi daha sonra aklına takılacaktı, o evden ayrıldıktan sonra MacLean’e olacaklar yüzünden bunu düşünenecekti.

“Çıkış yolunu kendim bulurum,” dedi George ve kapıdan çıkıp beyaz mermerle kaplı fuayeye geçti. Donald Jenks ya da DJ bir duvara yaslanmış, telefonuna bakıyordu. George’un olduğu yöne doğru bir göz attı, George da ona başıyla selam verip yürümeye devam etti. Ayak sesleri mermer zeminde yankılanırken kendini dışarıya attı. Parlak güneş gözlerini kamaştırınca bir an

gözlerinin önünde mavi benekler gördü. Kendini derin bir öğle uykusundan uyanmış gibi hissediyordu.

Otomobiline gitmeden önce bir an durup bakındı. Peyzajcının kamyoneti ayrılmıştı. İşlerini bitirip gitmiş olmalıydılar. Onların yokluğunda MacLean'ın malikânesini ürpertici bir sessizlik kaplamıştı. Civarda başka ev görünmüyordu. O bunaltıcı ağustos öğleden sonrasında duyulan tek ses cırcırböceklerinden çıkmaktaydı.

8

George ve Liana Saugus'taki Çin restoranı Kowloon'da buluşmak üzere sözleşmişlerdi. George buradaki otoparka geldiğinde saat altıyı biraz geçiyordu. Ayaklarının altındaki asfalt yumuşamıştı, iki katlı restorana doğru yürürken burnuna kızarmış yağ kokusu doldu. Ön kapı iki Easter Adası heykeli arasındaydı; altlarındaysa onlardan daha büyük bir ahşap heykel vardı. Restoranın parlak kırmızı harflerle yazılmış adı ısıltılı parlıyordu.

Lobideki dilek çeşmesinin önünden ve onu ön taraftaki daha küçük bir odaya yöneltmek isteyen yaşlı Çinli kadının yanından geçip bir futbol sahası büyüklüğündeki ana yemek salonuna yürüdü. Pazar akşamı için erken sayılırdı ama salon neredeyse dolmuş, hoparlörlerden gelen müzik masalardaki sohbet seslerine karışmıştı. George doğruca bara gidip giriş kapısını gören bir tabureye oturdu. Liana ona saat beş buçukla altı buçuk arasında restorana geleceğini söylemişti; barda buluşacaklardı. George'un Kowloon'u seçmesinin nedeni hem Route 1 yolu üzerinde kolayca göze çarpması hem de her zaman kalabalık olmasıydı. Ayrıca buradaki tatlı-ekşi karidesleri de çok seviyordu.

Barmenden bir Zombie kokteyli isteyip Liana'yı bekledi. Bar giderek doluyordu. Tezgâhın bir köşesini kapatmış olan iki çift, önlerindeki kâselerden harıl harıl bir şeyler yiyordu. Adamların ikisi de iri göbekliydi ve başlarında Red Sox takımının kepleri vardı. Kadınlar da kayış gibi vücutları ve kabartılmış saçlarıyla seksenli yıllardan fırlamış gibiydiler.

Bardaki kız, "Yiyecek bir şey de ister misiniz?" diye sordu.

George ona birisini beklediğini söyleyip içkisini yudumladı. Kokteyli pek matah değildi, ama neyse ki içine yeterince rom katılmıştı. Kadehini ikinci yudumda bitirip televizyondaki beyzbol maçını seyretti. Red Sox'un durumu pek parlak görünmüyordu. George arada bir kapıya bakıp, acaba Liana gelecek mi diye merak ediyor ve geldiği takdirde ona ne söyleyeceğini düşünüyordu.

Ona iki tane Donnie Jenks olduğunu ve daha kısa boylu olanının Gerald MacLean için çalışmadığını söyleyecekti; hiç değilse MacLean'in ifadesi buydu. Newton'dan Saugus'a gelene kadar ya Liana'nın ya da MacLean'in ona maval okuyor olabileceğini düşünmüştü; ikisine de güvenmesi için hiçbir neden yoktu. Liana sırf parayı iade etmesi için mi ona ihtiyaç duymuştu? Bunları düşünürken yanağının içini kemirdiğini fark etti. Liana'ya yapacağını söylediği şeyi yapmış, parayı teslim etmişti. Şimdi de, eğer Liana oraya gelirse, MacLean'in mesajını ona iletecekti.

George ona MacLean'in anlattığı şeyleri aynen aktarıp aktarmama konusunda kararsızdı. Buna gerek görmediği gibi, böyle bir şeyi istediği de yoktu. Liana'nın MacLean'in anlattığı şeyleri inkâr edişini duymak istemiyordu. Liana kötü şeyler yapabilecek bir insandı. George bunu herhangi bir sezgiyle değil, gerçek olayların sonucunda artık biliyordu. Onun yirmi yıl önce neler yaptığını biliyordu; bunların daha önce planlanmış olup olmadığı hep aklını kurcalamıştı. Ama eğer MacLean'in söyledikleri doğruysa -ve doğru olmadığını düşünmesi için hiçbir neden yoktu- Liana'nın ona yaptıkları tamamen önceden planlanmıştı. Karısı çok hasta olan zengin bir adamı gözüne kestirmiş, adam da ona âşık olmuştu. MacLean'in anlattıklarına bakılırsa, Liana'ya

cinsel bir saplantıyla bağlanmıştı. George bunu anlayabiliyordu. İki gün önce Liana'yı tekrar gördüğünden beri, o kısa süren ilişkileriyle ilgili anıları hiç aklından çıkmamıştı. Liana onun ilk yatak partneri ve bunda da en iyisi olmuştu. Her şeyi birlikte öğrenmişlerdi. Balta girmemiş bir ormanda gizli bir şehrin varlığını keşfeden iki kâşif gibiydiler. George daha sonraki yıllarda bu ormana başka kâşiflerle veya turistlerle de gelmiş, fakat hiçbir zaman aynı şeyleri hissetmemişti. Liana'yla birlikte yaşadığı o keşfetme duygusunun ve uyumun yerini hiçbir şey tutamamıştı.

George kokteyli bitirdikten sonra Fog Cutter adında başka bir kokteyl istedi. Barmen bunu hazırlarken onu seyretti. Değişik bir bardak ve farklı meyveler dışında birincisiyle aynı gibiydi. Tam saatine göz attığı sırada Liana salona girdi ve onun bulunduğu tarafa yöneldi. Yeşil, kolsuz bir elbise giymişti ve omzuna küçük bir çanta asmıştı.

"Nasıl gitti?" diye sordu, tabureye oturup barmenle göz teması kurarak.

Buzlu votka istedi. Sanki oraya koşarak gelmiş gibi yanakları kızarmıştı. Alnı parlıyordu.

"Önce iyi haberi mi, kötü haberi mi istersin?"

"Tabii ki iyi haberi."

"İyi haber şu: Donnie Jenks'le bir kez daha karşılaştım ve artık sana bir zarar vermeyecek. Görüldüğü kadarıyla, bir sineği bile incitmeyecek bir adam. Kötü haberse, bu kişinin beni New Essex'te tehdit edenle aynı adam olmayışı."

"Ne demek oluyor bu?" Liana bardağın kenarına takılı limon dilimini çıkarıp bir peçetenin içine koydu ve içkisinden bir yudum aldı.

"Eve geldiğim zaman MacLean şişman ve ince bııklı bir adamdan üstümü aramasını istedi. Adamın adı Donnie Jenks'ti. Seni Connecticut'ta tehdit eden ve buraya kadar takip eden adam başka biri."

George bir tepki görebilmek için onun yüzünü inceledi. Liana kadehini döndürerek buzların şingirdamasını seyretti. Yü-

zünde gerçekten aklının karışmış olduğunu gösteren bir ifade vardı. "Sence o Donnie Jenks, kısa boylu Donnie Jenks, MacLean hesabına çalışıyor mu?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bağımsız çalışan biri olabilir mi? Para durumunu öğrendi ve senden bir şeyler koparmak için Jenks rolünü oynadı. Sen parayı doğrudan MacLean'e iade ederek onun planım bozdun."

"Bu mümkün, ama bence daha kuvvetli bir ihtimal onun gerçekten MacLean hesabına çalışıyor olması. Bu, MacLean'in yapabileceği türden bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu George.

"Yani MacLean ikimizi de tehdit eden o serseri gibi birini çalıştırdığını kimseye söylemez. Bu nedenle yasalara uygun çalıştığını göstermek için yasalara uygun bir özel dedektif tuttu, sonra da tahsilatı yapması için gizlice başka birine görev verdi. Onun tarzı böyledir. İyi adammış gibi görünmek ister."

"Hâlâ bana mantıklı gelmiyor. Bu adam neden aynı ismi kullansın ki?"

"Bilmiyorum," dedi Liana içkisini yudumlayarak. "Tanrım, bıktım artık bu işten. Hiç değilse beni artık rahat bırakmaya razı oldu mu?"

"Diğer kötü haber de bu. Eğer onunla yüz yüze karşılaşmayı kabul etmezsen, MacLean, Donald Jenks'in seni soruşturmasını ve gerçekten kim olduğunu -bu onun sözleri- araştırmasını isteyecekmiş."

"Pekâlâ. Neden?"

"Bilmiyorum. Ayrıntısını anlatmadı ama senin de dediğin gibi, adamın içine işlemişsin. Seni elinden kaçırmak istemiyor."

"Ama parayı geri aldı, değil mi?"

"Aldı."

Liana iç geçirdi. "MacLean başka ne söyledi? Bana her şeyi anlatsana."

George ona olanları en başından başlayarak anlattı. Evi, onu içeriye alan genç kadını, özel hafiye DJ'yi tarif etti, MacLean'i bek-

lerken nasıl Sherlock Holmes hikâyelerindekine benzer, ahşap panel kaplamalı bir odaya alındığını anlattı. Sonra MacLean'ın eşleriyle ilgili söylediklerini ve bir şirket çalışanının onu adamın dosya dolaplarını karıştırırken gördüğünden bahsetti.

"Philip Chung," dedi Liana. "Buna şaşırmadım. İşin aslı, gerçekten de kasanın şifresini arıyordum, ama sadece oraya bazı dosyaları koymak için. Ona sorsaydım, Gerry bana şifreyi söyledilerdi."

"O da aynı şeyi söyledi."

George ona hikâyenin geri kalanını da pek değiştirmeden anlattı. Ama saç boyaması işini ve MacLean'ın en başından beri aldatıldığına inanmaya başladığını söylemedi. Liana'nın bunu inkâr edeceğini biliyor ve bunu duymak istemiyordu. Ona inanmakta çok zorlanacaktı.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Liana.

"Bana makul biri gibi geldi. Tabii ters düşülecek bir adam değil, ama birine kasten kötülük yapacak biri gibi görünmedi. Bence ona güvenmeli ve özür dilemek için onunla yüzleşmelisin. Sonra da umarım hayatına devam etmene izin verir."

"Ne hayatı bu?"

"Barbados'a dönebilir misin?"

"Dönebilirim, ama bunu istediğime emin değilim."

"Başka yerler de olmalı, seni son gördüğümde bu yana yerleşmiş olduğun başka yerler..."

Liana o ana kadar kadehinin dibinde kalan votkaya bakıyordu, ama sonra başını kaldırıp George'a baktı. Gözlerinde bir an için beliren öfke, yerini hemen başka bir şeye bıraktı. Keder olabiliirdi bu, ya da pişmanlık.

"Üç yılda bir hayatıma sıfırdan başlamaktan usandım. Merhamet aramıyorum, çünkü başıma gelen her şeye ben sebep oldum, ama artık seninle ilk tanıştığım zamanki halimle kendimi hiç bağdaştıramıyorum. Kapana kısılmıştım ve bu kapandan kurtulmak için çok kötü şeyler yaptım; şimdi de hayatımın sonuna kadar cezalandırılmam gerekiyor." Liana gülünce göz kenar-

ları kırıktı. "Tamam, belli ki merhamet arıyorum. Vah vah, Zavallı ben. İnan bana, hiçbir zaman şu anda olduğum kadar duygusallaşmadım. Kaçak yaşamaktan o kadar usandım ki. Bugünlerde hep düşündüğüm bir şey var: Teslim olup hapse girseydim, hayatım nasıl bir şekil alırdı acaba? Belki şimdiye kadar tahliye edilmiş olurdum ve gerçek adımları kullanabilirdim."

"Şimdi de teslim olabilirsin," dedi George.

"Bunu düşünmedim değil. Sadece tekrar Florida'ya dönmeyi midem kaldırmıyor; öyle bir şey yaparsam yargılama orada olacak. Oraya hiç dönmedim, biliyor muydun?"

"Döneceğini de düşünmemiştim zaten."

Kısa bir an sessiz kaldılar. George ona bazı sorular sormak istiyordu; Florida'da olanların ne kadarı kasıtlıydı ve ne kadarı korkunç bir kazaydı, öğrenmek istiyordu. Ama bir türlü bu soruları soramadı. Liana'nın kadehinden buz küpünü alıp ağzına atışını seyretti.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu George. "Yani hemen şimdi. Yiyecek sipariş etmek ister misin?"

"Tuhaf bir şekilde açım," dedi Liana. "Burada oturup içkimizi içerken saçma sapan aperiatifler isteyip Gerry MacLean dışında başka şeyler hakkında konuşalım mı?"

"Tabii."

"Belki sen kendi hayatını anlatmak istersin."

"Çok sıkıcı gelir."

"Dün gece barda beraber olduğun o güzel kadından söz etse-ne. Çok ilginç biri gibi görünüyordu."

"Irene."

"Sevgilin mi?"

"Dönem dönem. Karmaşık bir ilişkimiz var." George barmene içkilerinin tazelenmesini işaret etti. O sırada Liana kadehini tezgâhın ucuna itip sırtını dikleştirdi ve saçlarını kulaklarının arkasına tıktırdı. Sonra George'a dönüp gülümsedi.

Orada birkaç saat daha oturdular; içkiye birayla devam edip hafif şeyler yediler. George ona üniversiteden sonra neler yaptı-

ğını ve dergideki işini, aşk hayatındaki inişleri çıkışları anlattı. Mather'deki son üç yılından bahsetti. Liana herkesi hatırlıyordu. George ona Emily ve o yıl aynı koridorda kalan diğer birinci sınıf öğrencisi oğlanlar hakkında bildiklerini aktardı. Üniversite hayatıyla ilgili bu kadar çok şeyi hatırlıyor olması ve Liana'nın bunları büyük bir ilgiyle dinlemesi George'u şaşırtıyordu. Herhalde Liana için bu, her şey bu kadar farklı gelişmemiş olsaydı, kendi hayatının hikâyesini dinlemek gibi bir şeydi.

Sonunda dışarıya çıktıklarında bir yaz yağmuru başlamıştı. Uzaklardan gök gürültüsü işitiliyordu. "Otomobilin nerede?" diye sordu George.

"Şu tarafta, bir kilometre ötede."

Artık yarı yarıya boşalmış otoparkın karşı ucuna koştular. Liana, Volkswagen'ini buldu; kapının kilidini açana kadar George başında bekledi, ama Liana kapıyı açmadan önce dönüp kendini George'un kollarına attı ve dudakları buluşuverdi. George aklındaki bütün kuşkuları bir yana atıp kendini onun vücudunu ve öpüşmelerinin ıslaklığını hissetmeye bıraktı. Baş ve sırtı yağmurdan sırlıklam olmuşken, Liana'nın gövdesine dayanmış olan ön tarafı sıcak ve kuruydu. Elini onun yanağına götürünce, Liana daha da sıkı sarıldı, boynunu öpüp, "Senin evine gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Tamam," dedi George, çünkü o anda söyleyebileceği başka hiçbir şey yoktu.

"Herhangi bir şeyi başlatıyor değilim."

"Biliyorum," dedi George.

Liana kendini çekip otomobilin ön koltuğuna yerleşti. "Sırlıklam oldum," dedi alnına düşen ıslak saçları iterek.

"Beni takip etmen gerekecek mi?"

"Yolu bulabilirim. Ne kadar sürer?"

"Yarım saat," dedi George. "Orada görüşürüz."

George kendi otomobiline yürüdü. Şiddetini artıran yağmur, otoparkı karanlık ve sığ bir göl haline getirmişti. Kocalarının kendilerini almasını bekleyen kadınlar, Kowloon'un tentesinin altında duruyorlardı.

Evine giden yol boyunca George fazla düşünmemeye gayret etti. Şiddetli yağmur altında Boston'lı sürücüler hız sınırlarına harfiyen uyuyorlardı. George radyoda bir süre arandıktan sonra Solomon Burke çalan bir istasyonda karar kıldı. Islak koltuğunda biraz kıvıldanınca böbreğine yumruk yediği sağ tarafı sızladı. Ne zaman olmuştu bu? Sanki aylar öncesindeydi. Saab'ın yanından otomobiller geçiyordu, bunlardan biri de George'un evine giden Liana'nınki olabilirdi. George geleceğine yüzde yüz inanmıyordu ama ümitsiz de değildi. Belki de MacLean onu yanlış değerlendirmiş, belki Liana en başından beri yeni bir hayata başlamak istemişti; saçını boyatması da bir tesadüften başka bir şey değildi. MacLean'ın parasını çalmıştı, ama bu, MacLean ona ihanet edip ona inanmayı bıraktıktan sonra gerçekleşmişti. Hem artık o parayı da iade etmişti. O anda George'un aklına Liana'nın o sabah ona vermeye çalıştığı on bin dolar geldi. Para hâlâ onda mıydı? Adamakıllı çok paraydı ve bu miktar, George'un hayatında ciddi bir fark yaratırdı; ama para hakkındaki düşünceleri çabucak Liana görüntülerine dönüştü ve zihnini az önceki öpüşmeleri ve Liana'nın tekrar evine geleceği gerçeği kapladı.

Ne var ki içini kemiren bir şey vardı ve bunu düşünmemek için kendini zorluyordu. Kowloon'dayken Liana ona Irene'ı, cuma gecesi barda birlikte olduğu güzel kadını sormuştu. Irene'm ilginç biri olduğunu söylemişti, ama George bir türlü Liana'nın onu ne zaman görmüş olabileceğini kestiremiyordu. Liana bütün gece onları mı seyretmişti? Eğer öyleyse, neden kalkıp yanlarına gelmemişti? O bara George'u görmek umuduyla geldiğini zaten söylemişti. Önce onu George'un mu görmesini istemişti? Her şey hesaplanmış mıydı? Eğer öyleyse, parayı George'a iade ettirmesi neden o kadar önemliydi?

Otomobilini park ettikten sonra, yan yoldan yürüyüp apartmanın dibinde, korunaklı bir yerde Liana'yı görünce bu düşünceleri hepten buhar oldu. Tek kelime etmeden bir kez daha öpüşmeye başladılar. Liana kollarıyla bedenine sımsıkı sarılınca George böbreğinde bir sancı duydu, ama aldırmadı. "Yukarıya çıkalım," dedi hırıltılı bir sesle.

Daracık antrede, bir yandan Nora ayak bileklerine srtnrken, Liana'nın üstünde ne varsa soydu. Gecenin boğucu sıcaklığına rağmen Liana'nın vücudu serin ve kuruydu. Kanepeye gittiler. Liana uzanırken, George hızla üstündeki ıslak giysileri çıkarıp attı. Nora da peşlerinden gelmişti ve ilgi görmeyişini miyavlayarak protesto ediyordu. George onu kucaklayıp yatak odasına götürdü ve kapıyı kapadı. Kedisinin öfkesini daha sonra gėėsleyecekti; ne de olsa sahiplenici dişı ev kedilerinin tanık olmaması gereken bazı şeyler vardı.

George kanepeye döndü. Liana onun aklında kaldığı gibiydi: dik ve yuvarlak gėėslerinin tepesinde pembe meme uçları, karın boşluğu, kalęalarının kabarıklığı ve sağ baldırındaki belli belirsiz, çilek renkli doğum lekesi... On sekiz yaşında bakir bir gençken Liana'yı ilk kez çıplak gördüğünde zihnine yerleşen bu görüntü hiç değişmemiştii. Bir an tatlı bir heyecan içinde Liana'nın yanında durup ona baktı. Liana onunla göz göze geldikten sonra sol eliyle penisini okşamaya başladı, sağ elini de kendi bacaklarının arasına götürdü. George'u kendine doğru çekti ve yavaşça kulağını ısırđı. George'un boynunda bir sinir seğirdi. George onun içine girerken ikisi de iç çekti.

9

Kapı zili ikinci kez çalınca George boş yatağında silkinerek uyandı. Doğruldu; uyku mahmurluğu içinde, aklı karışmış bir haldeydi. Liana'dan hiçbir iz yoktu. Geceyi orada geçirdiğinin tek delili birbirine geçmiş çarşafarla odayı kaplayan nemli seks kokusuydu. Saatine baktı; sabahın dokuzu olduğunu görünce içine bir endişe düştü. Pazartesi günüydü ve işte olması gerekirdi. Onu arayan ofisten biri miydi? Ama duyduğu ses telefondan değildi. Kapı ziliydi.

George yataktan kalktı. Belki Liana erken uyanmış ve kahvaltılık bir şeyler almaya çıkmıştı. Anahtarı almamış olmalıydı.

Sabahlığını üstüne geçirirken masasının üstünde bir tomar para olduğunu fark etti. İçgüdüsel bir hareketle paraya dokundu –en üstte elli dolarlık bir banknot vardı– fakat almayıp, olduğu yerde bıraktı. On bin dolarlık ödeme konusu önceki gece hiç gündeme gelmemişti, George da Liana'yla birlikte eve girip soyunduklarından beri bunu hiç düşünmemişti. Kapı zili bir kez daha çalınca George'un içine bir korku düştü. Masanın üstündeki para Liana'nın gitmiş olduğu anlamına geliyordu. Kapıdaki kimdi? Oturma odasını geçip kapıya geldi ve, "Kim o?" diye sordu.

"Polis," dedi bir kadın sesi.

George kapıyı açınca karşısında bir kadınla bir erkek gördü. Kadın beline takılı rozetini gösterdi. Takım elbiseli ve döpiyesli kıyafetlerine bakılırsa, rozet göstermesi gereksiz kalıyordu; bu kılıktakiler ancak polis olabilirlerdi.

"George Foss?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Ben komiser yardımcısı Dedektif Roberta James, bu da ortağım Dedektif John O'Clair. Sizinle biraz konuşabilir miyiz? İçeriye girmemizde bir sakınca var mı?"

Boyu neredeyse George kadar uzun olan Dedektif James otuzlu yaşlarının sonunda, esmer tenli ve kıvrırcık saçlı bir kadındı. Uzun yüzü ve çıkık elmacık kemikleri vardı. O'Clair ise ondan daha gençti fakat saçları grileşmişti. Tıraşlı yüzü dikdörtgen biçimindeydi ve âdemelması hemen göze çarpıyordu.

"Kusura bakmayın, ama neden burada olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Dün öğleden sonra Bay Gerald MacLean'e yaptığınız ziyaretle ilgili bazı sorularım var. Dün öğleden sonra onu ziyarete gittiniz, değil mi?"

George kısa bir an tereddüt edip saf numarası yapmayı düşündü ama bu hem çok gereksiz hem de budalaca olurdu. "Evet, ama..."

"Sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

"Aklım karıştı. Gerald MacLean'i doğru dürüst tanımam bile. Onunla ilk defa dün karşılaştım... Benimle konuşmanızı o mu istedi?"

"Neden sizinle konuşmamızı istesin ki?" Dedektif James bu soruyu sorarken, yüzünde, hediyesini ne zaman açabileceğini soran bir çocuğun beklenti dolu ifadesi vardı.

"Pardon. Hiçbir nedeni yok. Sanırım sizi burada görmemin verdiği şaşkınlıktan," dedi George. Bunu söylerken aslında susup dedektifleri içeriye alması gerektiğinin farkındaydı.

“Buraya gelmemizin nedeni, Gerald MacLean’ın dün gece öldürülmüş olması.”

Kadın başka bir şey söylemedi; George onlarca *Law and Order* dizisi seyretmiş biri olarak, iki dedektifin de bu haber karşısında göstereceği tepkiyi incelediklerini biliyordu. Kendini sahnede repliklerini unutan bir aktör gibi hissetti. Yüzünde yarım bir gülümseme belirirken açıklaması olmayan bir suçluluk duygusuna kapıldı. “Nerede?” diye sordu.

“Evinize girebilir miyiz, Bay Foss? Yoksa daha rahat hissederseniz karakola da gidebiliriz.”

“Hayır, içeriye gelin,” dedi George; kenara çekilip sabahlığının önünü sıkarken kendini çıplak ve şaşkın hissediyordu. İki dedektif oturma odasına girerken, o da Liana’dan herhangi bir iz var mı diye aralık duran banyo kapısına baktı.

Roberta James onun etrafa bakındığını görünce, “Burada sizin dışınızda birisi daha var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi George bunun doğru olduğuna inanarak. Liana çoktan gitmişti. Bir kez daha.

10

Otobüs terminali domuz eti yağı ve idrar kokuyordu. George gişeye gidip bir saat sonra Washington DC'ye kalkan bir otobüs olduğunu öğrendi. Oradan başka bir otobüse binip doğrudan Tampa'ya gidebilirdi. Audrey, Tampa'nın güneyinde, oraya bir saatlik mesafedeki Florida-Sweetgum'da yaşıyordu.

Otobüste arka tarafta oturdu, ama bu hatalı bir seçim olmuştu, çünkü tuvaletin kapısı bozuktur ve ikide bir açılıp gürültülü bir şekilde çarparak kapanıyordu.

Bütün bir öğlen sonrası ve akşam bira içtiği için başı ağrıyordu. Uyuşturulmuş bir ayı gibi horlayarak uyuyan Kevin'i uyandırma ihtimali olmamasına rağmen erkenden kalkıp çantasını hazırlamıştı. Oda arkadaşına bıraktığı notta şunlar yazılıydı:

**Gidiyorum. Merak etme.
Bu öğleden sonra ailemi arayacağım.**

Çantasından bir kazak çıkarıp yastık yapmak için birkaç kez katladı. sonra da Washington'a kadar –arada bir uyanarak– uyudu. Florida'ya gideceği otobüsün kalkması için yirmi dakikanın geçmesini beklerken bir

sanki iç üyüp jetonlu telefonda ailesini aradı. Babası işyerinde olacaktı; annesinin de arkadaşlarından biriyle yemeğe çıkmış olmasını umdu. Ama öyle olmadı. Telefonu annesi açtı.

"George, bir sorun mu oldu? Neye ihtiyacın var?"

George'un ailesinde birbirlerini sık sık arama âdeti yoktu. "Anne, sana Audrey adında bir kızdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum, ama öyle diyorsan, bahsetmişsindir."

George annesine olanları anlatırken annesi iç geçirip durdu. "Ne yazık," dedi kadın, sanki Audrey'yi şalisen tanıyormuş gibi. "Ama senin için asıl endişe ettiğim konu, bu olayın senin üniversite hayatını etkilemesi. Çok mutlu olman gereken bir dönemdesin."

"Merak etme anne," dedi George. Tampa'ya giden bir otobüse binmek üzere olduğunu ona söyleyemedi. Okulda bulunmadığı fark edilirse, hemen ebeveynlerine bildirilirdi. George böyle bir şey gerçekleşirse, o zaman çaresine bakacağını düşündü.

"Seni bir hafta sonra ararım anne. Her şey yolunda, endişelenme."

"Eminim öyledir, George."

Yolculuğunun ikinci aşamasında otobüsün orta kısımlarında bir yerde oturdu ve Güney'in kasvetli otoyolunu seyrederek bir kesekâğıdı dolusu elmayı bitirdi. Audrey'nin intihara eğilimli birisi olup olmadığını hatırlamak için belleğini zorladı, ama öyle olduğunu gösteren hiçbir şey aklına gelmedi. Ailesiyle pek mutlu olmadığı izlenimi vermişti; bu konuda hiç konuşmazdı ama George onun çok da mutsuz olduğunu düşünmemişti. Hayatla barışık bir üniversite öğrencisini hayatına son verecek kadar umutsuzluğa düşürecek ne olmuştu acaba?

Birlikte geçirdiği son anların bütün ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. Perşembe sabahı, okulun yarısı tatil için evlerine gitmişken ikisi de son sınavlarına girmişti. O akşam yemekhanenin dörtte biri bile dolu değildi ve George'la Audrey on kişilik bir masada baş başa yemek yemişlerdi. Ne konuşmuşlardı? George tabaklarındaki biftek üzerine koştuklarını hatırlıyordu; acaba bu yemek önceki artıklardan mı yapıldı, diye düşünmüşlerdi. Yemekhane mutfacı o günden itibaren bir ay kapalı kalacaktı. George onun New England'dan Florida'ya olan onca yolu iki gün on iki saat araba kullanarak kat edeceği konusunda endişelerini üst

üste dile getirerek Audrey'yi kızdırmıştı. George bunun tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Audrey oraya da otomobiliyle geldiğini, dönüşünü de aynı şekilde yapacağını söyledi. Üstelik Audrey'nin iki gece motelde kalacak kadar parası da yoktu. George ona para verebileceğini, hatta Florida'ya giderken direksiyonu paylaşabileceğini bile söyledi; bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Bir süre tartıştıktan sonra Audrey her zamanki tavrıyla bu söz düellosuna son verdi. "İstediğin kadar endişe et, ama ben eve o şekilde gideceğim." George da konuyu orada kapamıştı.

O akşam kendi odalarında valizlerini hazırladıktan sonra geceyi Audrey'nin odasında geçirdiler. Ertesi sabah, gün doğar doğmaz vedalaştılar. George nemli, buz gibi havayı ve Audrey'ye gümüş renkli Ford Escort'una kadar eşlik ederken kaldırımın ince bir buz tabakasıyla kaplı olduğunu hatırlıyordu. Audrey motoru çalıştırıp kaloriferi açtıktan sonra son bir kez ona sarılarak veda etmek için otomobilden çıkınca, "Dikkatli ol," demişti George, sonra da bir anda ağzından, "Seni seviyorum," sözleri çıkıvermişti. Bunu ilk defa söylüyordu.

Audrey de hiç duraksamadan, "Seni seviyorum George," demişti. "Yakında görüşeceğiz."

George'un hatırladığı kadarıyla çok umutlu görünüyordu. Sanki hayatı bir anda iyileşmiş ve daha da iyileşeceğini biliyormuş gibi heyecanlıydı. Ya da bu aslında George'un kendi hissettikleriydi ve şimdi bunu Audrey'ye mi yakıştırıyordu? Hatırladığı şeyleri didiklemeye devam etti, ama bir süre sonra bunları güvenilir bulmamaya başladı.

Otobüs güney yönünde, tekdüze yolculuğunu sürdürüyordu. New England'ın mavi gökyüzü ve dondurucu havası, alçak bulutların hâkim olduğu ve buz gibi yağmurun yağdığı bir ortama dönüştü. Gece oldu. George okuma lambasını yakıp Washington Meydanı'nı açtı. ama kitabın görünüşü, hatta teması bile midelerini bulandırdı. Bu onun için daima, Audrey'nin ölüm haberini aldığı anda okuduğu kitap olarak kalacaktı. Kitabı önündeki koltuğun arkasındaki fileye taktı ve bir daha da elini sürmedi.

Ne uyuyabildi ne de okuyabildi, ama bir şekilde sabah oluverdi; sefôr hâlâ 95 numaralı otoyolda olduklarını ve Georgia sınırlarını geçtiklerini duyurdu. Yol kenarlarındaki tarlaların üstünde artık kar yoktu ve

ağaçlar soluk yeşil yapraklarla örtülüydü. George avucunu cama dayadı; önceki gece camı kaplayan buz tabakası erimeye başlamış, minik damlalar halinde aşağıya kayıyordu.

İhtiyaç molasında George kendine bir kahve ve iki tane ballı çörek aldı. Audrey'nin ölüm haberini aldığından beri ilk kez acıkmıştı. Sirtını otobüse dayayıp çöreklerini yerken, sabah güneşinin ısıttığı, neredeyse hiçbir taşıtın bulunmadığı asfalt yolu seyretti ve Tampa'ya vardıkdan sonra ne yapacağını düşündü. Yaşı otomobil kiralayacak kadar büyük değildi, ama okuldaki makineden yüklü bir miktar para çekmişti; bu para Sweetgum'm en ucuz moteline gitmek için bir taksi tutmasına yeterdi. Ondan sonra da ne yapacağına karar verirdi. Audrey'nin ailesini arar, onlarla görüşmek istediğini söylerdi. Bir cenaze töreni olup olmayacağını öğrenir, Audrey'nin arkadaşlarını bulup onlarla konuşurdu. Nasıl bir şey okuldan ayrıldıktan sonra Audrey'yi intihara sürüklemişti? Bir not falan bırakmış mıydı? Herhangi bir neden var mıydı?

Otobüs şoförü kadın, sigarasını yere attıktan sonra molanın bittiğini duyurdu. George da onun ardından otobüse girdi.

Tampa'da hava açıktı ve sıcaklık yirmi dereceyi buluyordu. Katran kokusu vardı. George otobüs terminalinin dışında park etmiş paslı bir taksi buldu. Kısa boylu, Latin kökenli şoför dirseğini açık pencereden dışarıya sarkıtmış, başını kolunun üstüne dayamıştı. Uyur gibi bir hali vardı.

"Sweetgum'a kadar kaç para tutar?" diye sordu George.

"Neden oraya gitmek istiyorsun ki?"

"Kaç para tutar?"

"Bilmem. Seksen dolar."

"Beni Sweetgum'da bir motele götürürsen, sana altmış dolar çalışır."

Taksi şoförü saatine baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. George çantasıyla birlikte arka koltuğa yerleşti. Koltukaltıları terlemeye başlamıştı. Taksi Tampa Körfezi üstündeki bir köprüden geçti. Bulutların arasında bir boşluk olmuş, buradan sızan güneş denizin griliğini aydınlatıyordu. Tampa'dan çıktıktan sonra okyanus görünmez oldu ve otoyol boyunca

her iki yanda palmiye ağaçlarının arasından motel tabelaları, restoranlar, benzin istasyonları ve striptiz kulüpleri görünmeye başladı.

Audrey üniversite öncesi hayatından pek söz etmezdi, ama doğup büyüdüğü kasaba hakkında anlattığı şeyler vardı.

"Gelip görmek isterim," demişti George bir ara.

Audrey güldü. "Görülecek bir şey yok. Birkaç dükkândan ibaret bir yer."

"En sevdiğin yanı nedir?"

"Oradan ayrılmak. Küçük kasaba hayatı bana göre değil."

Taksi şoförü Sweetgum'a giden ilk çıkıştan saptı ve tabelasında geceliği 29,99 dolar odaları olduğunu duyuran bir motelin otoparkına girdi. Bu motel Shoney's adındaki bir restoranla, elden düşme otomobil satan bir mağazanın arasındaydı. Hemen üstünde, bir kilometre ötede havai fişek ve portakal satan Billy's adındaki yerin reklam panosu vardı.

"Boş oda var mı diye sorana kadar burada bekle, tamam mı?"

Şoför motelin neredeyse bomboş olan otoparkına bir göz attıktan sonra, "Bence boş odaları vardır," dedi. George adama altmış doları ödedikten sonra motelin ofisine yürüdü. Akşam olmak üzereydi ama hava hâlâ sıcaktı. Çantasına şort koymadığını hatırladı.

Motele iki gece için peşin para ödedi. George formu doldururken otomobil hanesini boş bıraktı.

"Otomobil yok mu?" diye sordu resepsiyon görevlisi sarı benizli, dişleri kararmış olan yaşlı kadın.

"Yok," dedi George. "Sweetgum'a gitmek için en iyi yol nedir?"

"Otomobil."

"Sizce otomobil kiralayabilir miyim? Henüz yirmi beş yaşında değilim."

"Otomobil kiralamak için o yaşta mı olmak gerekiyor?" dedi kadın gülererek. "Bitişişimizdeki Dan'la konuş. Nakit para karşılığında sana te-neke kutularından birini ödünç verebilir. Kaç yaşındasın?"

"On sekiz," dedi George.

"Tam da o yaşta gösteriyorsun."

Odasında bej renkli bir halı, çiçek desenli bir yatak örtüsü vardı; duvarlar ucuz duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Otoparka ve yola çıkış ram-

pasına bakan ön penceresi kirli bir panjurla kararmıştı; arka pencereye yerleştirilmiş olan klima o anda çalışmıyordu. George çantasını yatağın üstüne bıraktı, soyundu ve duşa girdi.

Duş suyu boynunun arkasına masaj yaparken, Audrey'nin kasa-basındayım, diye geçirdi aklından. Belki her şey bir yanlış anlamaydı ve Audrey hâlâ sağdı, hastanede iyileşme sürecindeydi. Bu düşünce onca zamandır aklının bir köşesinde, bir umut parıltısı gibi gizlenmişti. Kurulanırken, buğunun giderek azaldığı aynada kendine baktı; uzadığı zaman alt uçları kıvrılan kahverengi saçları, sıradan bir yüzü, uzunca sayılabilecek bir burnu ve çene çukuru vardı. Gözleri bakkal kesekâğıdı tonunda açık kahverengiydi. Daha birkaç hafta öncesine kadar Audrey'nin uzun uzun baktığı bir yüzdü. Audrey acaba o anlarda ne düşünüyordu? Ve o düşünceleri şimdi neredeydi? George onun varlığını hissetmeye çalıştı, ama başaramadı.

Altına bir Levis blucin geçirdikten sonra sarı yatay çizgileri olan yeşil bir polo gömlek giydi. Yatağın yanındaki komodinin üst çekmecesinde bir Gideon İncili ve bir telefon rehberi vardı. Rehberde Sweetgum'da ikamet eden iki Beck yer almıştı: C. Beck ile Sam ve Patricia Beck. George bir tahmin yaparak, aradığı kişilerin Sam ve Patricia olduğuna karar verdi. Bir sigara yakıp numarayı çevirdi. Telefonu bir erkek açtı.

"Bay Beck?"

"Kim arıyor?"

"Merhaba, ben George Foss. Mather'de kızınızın yakın arkadaşıydım. Bilmem, size benden söz etti mi..."

"Belki karıma bahsetmiştir... Sizi tanımıyorum."

"Olanları duyunca çok üzüldüm."

"Evet."

"Düşünüyordum da... Florida'ya geldim... Acaba oraya gelip sizinle ve karınızla görüşebilir miyim?"

"Bir dakika bekleyin."

Audrey'nin babasının seslendiğini duydu. "Bir erkek arkadaşı. Buraya gelmek istiyor."

George burun deliklerinden derin bir nefes aldı, sonra da gergin bir şekilde esnedi.

"Hayatım, kim arıyor?" Hatta bir klik duyulduktan sonra bir kadın sesi.

"George Foss. Kızınızın Mather'den arkadaşıyım."

Bir klik sesi daha geldi; herhalde Bay Beck kendi ahizesini kapatmış olmalıydı. George'un gözlerinin önüne şöyle bir sahne geldi: Bayan Beck yatak odasında, kucağında Audrey'nin çerçeveli bir fotoğrafı vardı.

"George, hayatım, ta Connecticut'tan mı geldin? Ne hoş." Kadının dili peltekleşmişti; sarhoş olmalıydı.

"Acaba cenaze töreni gibi bir şey yapılacak mı? Tabii eğer geç kalmadıysam..."

Hattın öbür ucundan bir iç çekiş sesi duydu. Bayan Beck sigara dumanını dışarıya solumuş da olabilirdi. "Cenaze töreni olacak. Mutlaka olacak. Küçük kızımızı toprağa vermek istiyoruz, ama şu anda bunu yapamayacağımızı söylüyorlar... Of Tanrım!" Cenaze töreni derken kadının sesi titremiştir.

"Özür dilerim," dedi George. "Galiba hiç sizi aramamam gerekirdi."

Bu sözüne hemen bir cevap gelmedi; George telefonu kapamayı düşünürken bir kez daha Bay Beck'in sesi duyuldu.

"Kim var orada?"

"Hâlâ benim. George Foss."

"Hay lanet! Ne istiyordun?"

"Kusura bakmayın efendim, ne istediğimi gerçekten ben de bilmiyorum. Kızınızın cenaze törenine katılmayı, belki olanlar için biraz bilgi alıp bir anlam verebileceğimi umuyordum." George bu söylediklerinin pek işe yaramadığını fark edince taktik değiştirdi. "Çiçek de getirmiştım. Bunu oraya getirmek isterim."

"Yarın bir ara gelebilirsin," dedi Bay Beck kısa bir sessizlikten sonra.

"Teşekkür ederim efendim. Geleceğim."

George telefonu kapadıktan sonra bitkin bir halde yatağa serildi; omuzları kasılmış, şakakları zonkluyordu. Öğlen saatinde yediği iki elmadan başka bir şeyi yemediği için adamakıllı acıkmıştı. Bitişikteki Shoney's'e gidip bir hamburgerle bir bardak süt almayı düşündü. Ama bunu yapmanın gerektireceği gayreti düşünmek bile bitkinliğini artırdı.

Yorgunluğunu açlığını geri plana itince örtünün altına girip yastıklardan birini göğsüne bastırıp ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah Shoney's'de sahanda yumurta ve jambon yedikten sonra bitişikteki Dan'ın İkinci El Otomobil Sarayı'na yürüdü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi tıknaz, pembe yanaklı ve ten rengi takım elbise giymiş bir adam.

Kahvaltı sırasında nasıl bir yaklaşım sergileyeceğini prova etmiş olan George genzini temizleyip, "Bir ikilem içindeydim ve sizin yardımcı olabileceğinizi umuyorum," dedi.

Adam gülmüsedti. "Pekâlâ, evlat. Anlat bakalım." Parlak mor kravatı ceketinin ön cebinden sarkan mendille aynı renkteydi.

"On sekiz yaşındayım, ama birkaç günlüğüne bir otomobile ihtiyacım var. Bana hangi otomobili vererseniz kabul ederim ve size ailemin kredi kartını bırakırım. İyi bir sürücüyüm ve ödemeyi nakit yaparım."

Adam güldü. "Bu ilk kez başıma geliyor." Başını geriye atıp içi siyah kıllı burun deliklerinden soluk verdi. "Bak ne diyeceğim. Sana iyi bir teklifim var: Yanımda çalışan işçim bu yıl on birinci hastalık iznini aldı." İşçim lafını tükürür gibi söylemişti. "Bazı belgeleri teslim etmem ve iki imza almam gerekiyor ve bu işlerin öğlene kadar yapılması lazım. Eğer benim için bu işi yaparsan, sana otomobillerimden birini ücretsiz verebilirim. Tabii Manatee County'den çıkmamak şartıyla."

"Tamam," dedi George. "Ama bu bölgeyi hiç tanımıyorum."

"Harita okuyabilir misin evlat?"

George'a verilen otomobil bir Buick LeSabre'ydi ve direksiyonu sola çekiyordu. Dan Thompson'un verdiği bir yol haritası ve talimatlarla Sweetgum'ın inek çayırlarını, az gelişmiş yerleşim alanlarını ve Dahoon Nehri üstünden Chinkapin adındaki kasabaya geçti. Birbirine yapışık gibi duran birkaç beş katlı binasıyla burası bir merkez gibi görünüyordu. George bir sigorta simsarına belgeleri getirdikten sonra torunları için 575 dolara bir Dodge satın alan çiftin evlerine gitti. Tekrar Sweetgum'a döndüğünde bir çiçekçi dükkânı gördü ve burada cenaze törenleri için uygun olduğu söylenen 10 dolarlık bir buket çiçek aldı.

George istenen imzalarla ve hiç soğutmadığı halde bir hayli gü-rültü yapan bir klimayla elden düşme otomobil mağazasına dönerken,

Thompson'un ona tam gnl iŖ teklif ettiğini hayal etti. Kabul ederdi ve o bölgenin en baŖarılı otomobil satıcısı olurdu. Halen kaldığı motelde yaŖar, her oğn Shoney's'de yer, her gün Audrey'nin mezarına çiçek götürürdü. Yıllar geçtikçe Massachusetts'teki evi, Mather'deki sömestri aklında silik anılar olarak kalırdı. Güldü ve otomobilin binlerce sigara yakmıŖ olduğu için epeyce kararmıŖ çakmağıyla bir sigara yaktı.

Thompson bir mŖteriyle meŖgul olduğu için George belgeleri onun masasına bıraktı ve otomobille yüz metre ötedeki moteline gitti. stndeki ıslak gömleği çıkarıp son temiz giysisi olan kısa kollu, izgili Oxford gömleğini giydi.

Sıcak havada Ŗimdiden solmaya yüz tutmuŖ çiçeklerini alıp Buick'e döndü. Haritayı iyice incelemiŖti ve Audrey'nin ailesinin evine nasıl gideceğini biliyordu.  kilometre kadar yol aldıktan sonra Deep Creek Yolu'na giriŖteki iki boyalı stnu gördü. Bu yoldaki yapıların çoğu, iekli bahçeleri olan iki katlı evlerdi ve tropik renklere boyanmıŖtı: pembe, açık deniz mavisi veya açık yeŖil.

352 numaralı ev açık deniz mavisiydi. Çalılık kaplı bahçesiyle diğer evlerden pek farkı yoktu. Ama evin önünde park etmiŖ bir polis otosu duruyordu.

George polis otosunun arkasına park edip motoru susturdu. Elinde iek buketiyle kapıya doğru yürüdüğü sırada, Audrey'nin karbonmonoksit solurken son dakikalarını geçirdiği iki otomobillik garaja bakmamaya gayret etti.

Kapıyı üniformalı bir polis açtı. "Sen Mather'den gelen ocuk musun?" diye sordu.

"Evet."

Lekli bir cildi ve ince bir bıyığı olan polis memuru George'dan beŖ yaŖ bile büyük olamazdı. BaŖını sağa eğip, "İçeriye gel." dedi.

George adamın ardından oturma odasına gitti. Burası evin arka kısmındaydı. Bir masa byklğindeki bir televizyonun önünde L biçimli bir kanepyle iki adet deri koltuk vardı. En yakınındaki koltukta, üstünde kot gömlek ve pantolon olan uzun boylu, sıska bir adam oturuyordu. iekbozuğu bir cildi ve neredeyse beyaz sayılacak kadar sarı

saçları vardı. Bu, Bay Beck'ti. Karısı, Audrey'nin annesi, kanepede oturuyordu. O da kot pantolonluysa, siyah ipek gömleğinin eteklerini pantolonun içine tıktırmıştı. Kotun daracık belinden göbeği sarkıyordu. Onun da saçları sarıydı, ama rengi doğal olmaktan çok bir şişeden çıkmışa benziyordu.

Kadının yanında şık bir gri takım elbise giymiş, ondan yaşlı bir adam vardı. Çok kısa kesilmiş gümüş rengi saçlarının altında kırmızı kafa derisi görülmüyordu. Yüzü şiddetli bir yumruk yiyip yamulduktan sonra tekrar eski haline getirilmiş gibiydi. George onun Audrey'nin dedesi olabileceğini düşündü.

George odaya girip doğrudan Bayan Beck'in yanına gitti ve çiçek buketini uzattı. Kadın şiş gözlerle çiçeklere baktı. "Bayan Beck, çok üzgünüm. Bunu size getirdim."

Takım elbiseli adam koltuktan kalktı. Bir elinde kahve fincanı vardı. "Bu o mu, Robbie?" diye üniformalı polise sordu.

"Evet."

"Sen Audrey'nin Mather College'daki erkek arkadaşı mısın?"

Bütün gözler üstüne çevrilmişken George bir jest yapması gerektiğini, Audrey'yi ne çok sevdiğini ifade eden bir konuşma yapmak zorunda olduğunu hissetti. Ama sadece başını evet anlamında sallamakla yetindi. Neden evde polisler vardı?

"Adın ne?"

"George Foss."

"Hm. Ben Dedektif Chalfant. Bu da Memur Wilson. Otursana. Birkaç sorumuz var."

George boş olan koltuğa oturdu. "Biraz aklım..." diye başladı.

"Endişe etme," dedi sivil kıyafetli dedektif. "Birazdan sana her şeyi açıklayacağım. Buraya nasıl geldin, evlat?"

"Otobüsle."

"Ta Connecticut'tan Sweetgum'a kadar otobüsle gelmiş olamazsın."

"Tampa'ya kadar otobüsle geldim, sonra buraya gelmek için bir taksi tuttum, sonra da bir otomobil ödünç aldım. İşte bugün buraya bu şekilde geldim."

"O halde, bu kasabadaki insanları tanıyor musun? Buraya daha önce geldin mi?"

"Hayır. Hiç gelmedim," dedi George. "Otomobili Dan'ın Otomobil Sarayı'ndaki Bay Thompson'dan ödünç aldım. Onun bir işini yaptığım için arabayı ödünç verdi. Benimle ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, George. Sadece Audrey'yle ilgili neler olduğunu anlayabilmek için mümkün olduğunca her şeyi öğrenmek istiyoruz."

George'un gözü, üstü çerçeveli fotoğraflarla dolu devasa televizyona kaydı. Önde ve tam ortada Audrey'nin mezuniyet günü çekilmiş bir fotoğrafı vardı. George o güne kadar Audrey'nin hiçbir fotoğrafını görmemiş olduğunu fark etti ve izin istemeden ayağa kalkıp televizyona yürüdü. Yaklaşınca fotoğraftakinin Audrey olmadığını, onu biraz andıran koyu sarı saçları başının üstünde toplanmış bir kız olduğunu gördü. On sekiz yaşında olmalıydı ve göz makyajı biraz silinse güzel bile sayılabilirdi. İri dudakları ve koyu renk kaşları vardı.

George televizyonun üstündeki diğer fotoğraflara da baktı. Aynı kızın okulda çekilmiş fotoğraflarıydı ama Audrey'ye ait tek bir fotoğraf yoktu.

"Bakabilirsin, George." Bunu söyleyen Audrey'nin annesiydi.

Aklı karışan George ona doğru döndü. Dedektif Chalfant yanına gelip alçak sesle, "Fotoğraftaki kızın kim olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Hayır. Üzgünüm. Tanımam mı gerekiyor?"

"Emin misin?" Dedektif dönüp aile üyelerine baktı. George, acaba yanlış eve mi geldim, diye düşündü.

Bayan Beck, "Of Tanrım!" diyerek oturduğu yerde sallanmaya ve kendi kendine bir şeyler gevelemeye başladı. Bay Beck yerinden kalkıp üç adımda odanın ortasına geldikten sonra durup döndü.

"Lanet olsun!" dedi.

"Özür dilerim," dedi George. "Aklım karıştı. Bu kimin fotoğrafı?"

"Bu, Audrey Beck," dedi dedektif.

II

“**O** kızın adı neydi?” diye sordu Dedektif Roberta James, elinde tükenmezkalemiyle not almak için defterini açarak.

İçeriye davet edildikten sonra George’un kanepesine oturmuştu; O’Clair ise ayakta durmayı tercih etmiş, sanki bir yerlerde kemirgenler varmış gibi bir ifadeyle etrafa bakınıyordu.

George onları içeriye aldıktan sonra biraz zaman kazanmak için yatak odasına gitmiş, üstüne bir kot pantolon ve tişört giydikten sonra parayı çorap çekmecesinin dibine gizlemişti. Uykusuzluk, Liana’nın aniden kayboluşu ve MacLean’ın öldürüldüğü haberi yüzünden akli karmakarışıklı. Anladığı kadarıyla her şey birbiriyle bağlantılıydı. Ya kendisi ya MacLean oyuna getirilmişti ve Liana da dedektiflerin çok geçmeden oraya geleceklerini bildiği veya tahmin ettiği için gün doğmadan oradan ayrılmıştı. Polisler sorguya başladığı zaman hem Liana’yı hem de kendisini koruyabileceği bir yol bulabilir miydi acaba? Bunun budalaca olduğunun farkındaydı; yapacağı tek mantıklı şey dedektiflere bildiği her şeyi anlatmaktı, ama Liana’nın daha birkaç saat öncesine kadar iki parmak ötesinde olan yüzünü, nemli gözlerle ona hayattaki en büyük pişmanlığının George’dan ve o bir sömestrlik

normal hayattan ayrılmak olduğunu söyleyişini unutamıyordu. Ve her şeye rağmen George ona inanmıştı.

Böylece bir kız arkadaşına iyilik olsun diye para teslimatı için MacLean'ın evine gittiğini Dedektif James'e söyledi. Kadın ona bu kız arkadaşın adını sorunca, George hiç tereddüt etmeden, "Audrey Beck," dedi. "Onu üniversitenin birinci sınıfındayken tanıdım, ama o zamandan beri hiç görmemiştim." İçinde birazcık gerçek payı olan bir yalandı. Bunu araştırabilirlerdi. Muhtemelen araştıracaklardı ve Audrey Beck'in Sweetgum-Florida'da ölmüş olan bir kız olduğunu öğreneceklerdi. Ama George'u bir kez daha sorguya çektikleri takdirde, onlara bu ismi hatırladığını söylerdi. Onu sadece üç ay tanımıştı. Adı Audrey'ydi. Çok uzun zaman önceydi.

"O halde, bunu doğru anlamama yardım edin," dedi Dedektif James. "Bu Audrey Beck, sizin yaklaşık yirmi yıldan beri görmediğiniz kız, bir barda yanınıza geliyor ve sizden bir iyilik yapmanızı istiyor, öyle mi?"

"Onu barda görünce tanıyıp yanına gittim. Ertesi gün buluşmak üzere sözleştik." George iki Donnie Jenks'le olan olayları ve New Essex'teki evden söz etmemeye karar vermişti. "Ve işte o zaman benden yardım etmemi istedi. Gerry MacLean'ın yanında çalışmıştı ve ondan bir miktar para almıştı..."

"Ondan para mı çalmıştı?"

"Bana öyle söyledi. Karmaşık bir hikâye, ama Audrey onun yanında çalışmış, romantik bir ilişkileri olmuş ve galiba MacLean onu terk etmiş. Parayı bu nedenle almış. Ama sonra pişman olup parayı iade etmek istemiş. Boston'a gelme nedeni buymuş."

"Çaldığı para ne kadarmış?"

"Yaklaşık beş yüz bin dolar."

Dedektif O'Clair, George'a doğru dönüp burnundan gürültülü bir şekilde nefes verdi. Dedektif James bir kaşını kaldırıp. "Adamakıllı çıkmış," dedi. "Siz bu parayı gördünüz mü?"

"Dediğim gibi, bunu bir spor çanta içinde MacLean'e götürdüm. İçine şöyle bir baktım, ama saymadım."

"Ve bu... Audrey Beck... parayı teslim etmek için buraya nereden gelmiş?"

"Atlanta'dan geldiğini tahmin ediyorum. MacLean'ın şirketi orada. Audrey'nden pek kişisel bilgi edinmiş değilim."

"Eh, bana sorarsanız aslında bayağı çok kişisel bilgi edinmişsiniz." Dedektif gülünce yüz hatları değişiverdi. Gülümseme olmadan bu yüz tamamen ifadesiz, tahtadan bir maske gibiydi. Gülünce sarıya çalan kahverengi gözleri ışıldıyordu. George ona yalan söylediği için kendini kötü hissetti. Dedektif James devam etti.

"Bu kız size evli bir adamla olan ilişkisini, terk edilince de ondan para çaldığını anlatmış. Neden doğruca MacLean'ın Newton'daki evine gidip parayı bırakmamış ki? Neden bu işi sizin yapmanızı istedi?"

"Korktuğunu söyledi. MacLean'ın parayı geri almak için bir adam tuttuğunu söyledi."

"Bu adamın kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, ama gerçekten çok korkmuş görünüyordu. Sanırım, MacLean'le tekrar karşılaşmayı da istemiyordu."

"Anlatış tarzınıza bakılacak olursa, yirmi yıldan beri görmediğiniz birinin aniden ortaya çıkıverip sizden çalıntı bir parayı birisine teslim etmenizi istemesini hiç tuhaf bulmamış gibisiniz." Dedektif James bir kez daha gülümsedi. Bu onun arada bir kullandığı bir silahtı. O'Clair de etrafı kolaçan etmeyi bırakmış, George'un vereceği cevabı bekliyordu.

"Tabii ki tuhaf buldum. Her gün karşılaştığım bir olay değildi."

"Ama yapmayı kabul ettiniz."

"Sıkıcı bir yazdı."

Dedektif James'in gırtlığından çıkan ses öksürük de olabilirdi, kahkaha da. "Tamam. Peki, onu ilk tanıdığınız zaman siz Audrey Beck'le romantik bir ilişkiye girmiş miydiniz?"

"Evet," dedi George.

"Pekâlâ. O halde, çok iyi tanımadığınız biri için bu hizmeti yapmaya gönüllü oluşunuzun bir nedeni olarak, bunun daha

romantik bir yakınlaşmaya yönelebileceğini umduğunuzu varsayarsam, çok mu yanıltmış olurum? Yoksa bu konuda çok mu safça düşünüyorum? Bu bir alışveriş miydi?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu George.

"Audrey Beck geceyi burada geçirdi, değil mi?"

George duraksadı; o süre artık bunu inkâr etmeyi anlamsız kılacak kadar uzundu. "Evet."

"Tahmin etmiştim. Görünüştünüzden dün gece pek uyumadığınızı belli oluyor. Galiba ortağım ile birlikte Bayan Beck'i görmüş olabiliriz." O'Clair'e baktı, adam sadece surat asıp omuz silkti. "Bu sabah evinizi ararken birkaç kez bu sokaklarda dolaştığımız sırada Charles Sokağı'na doğru yürüyen bir kadının yanından geçtik. Üstünde yeşil bir elbise vardı, saçları omzuna kadar iniyordu."

"Bu tarif ona uyuyor."

"Ben de öyle düşündüm. Bir pazartesi sabahı giyilecek bir elbiseye benzemiyordu. Demek ki onu elimizden kaçırmışız. Nereye gittiğini size söyledi mi?"

"Ben uyanmadan önce gitmiş. Burada görmeyince şaşırdım."

"Peki, daha önceki soruma ne diyeceksiniz? Bir alışveriş miydi? Siz parayı iade edeceksiniz, o da iyiliğinizin karşılığını verecek? Ya da paranın bir kısmını size verdi? O miktarın tamamının iade edilmediğini varsayıyorum."

"Hayır, kesinlikle öyle değildi. Seks konusu hiç konuşulmadı. Tabii ki onun eski sevgilim olması ve hâlâ onu çekici bulmam... yani aklımdan hiç geçmedi değil. Ya da daha iyi ifade edecek olursam, umudum vardı."

"Parayı iade ettiğiniz için sizinle yatacağını mı umut ediyordunuz?"

"Hayır, sadece onunla yatmayı umut ediyordum; nokta. Parayı sırf iyilik olsun diye iade ettim."

"Anlıyorum." Dedektif James kuşkulu gözlerle not defterine baktı. George'un bildiği kadarıyla defterde Audrey Beck'in adından başka bir şey yazılı değildi. "Şimdi de bana MacLean'in evine

gidişinden bahseder misiniz? Bayan Boyd eve öğleden sonra saat dörde çeyrek kala geldiğinizi söyledi."

"Bu Bayan Boyd bana kapıyı açan kadın mı?"

"Evet. Karin Boyd aynı zamanda MacLean'in yeğeni olur. Cese di bulan da oydu."

"Nerede öldürölmüş? Ne olmuş?"

"Ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Bu yüzden buraya size bazı sorular sormaya geldik. Demek ki oraya dörde çeyrek kala vardınız, öyle mi?"

"Doğru."

"O evde ne kadar süre kaldınız?"

"Tahmin etmem gerekirse, yaklaşık kırk beş dakika kadar oradaydım."

Dedektif James ortağına bir bakış attıktan sonra yine George'a döndü. "Bu da Bayan Boyd'un ifadesinde belirttiğine uyuyor. Neden o kadar uzun süre kaldınız? Sadece parayı teslim etmeye gittiğinizi sanıyordum."

George onlara MacLean'in onu içeriye davet ettiğini, üstünün arandığını ve sonra, olayı kendi açısından anlatan MacLean'le baş başa kaldıklarını anlattı. MacLean'in, Liana'nın onu en başından beri tezgâha getirdiğinden şüphelendiğini, Liana'nın sırf onun eski karısına benzemek için saçını boyadığını ve Barbados'a geldiği andan itibaren onu ağına düşürmeye çalıştığını düşündüğü kısımlardan bahsetmedi. Ama Liana'ya karşı büyük bir öfke duyduğunu söyledi.

"Ve parayı aldı, öyle mi?"

"Evet. Sonra da gitmemi istedi. Karısının yanına döneceğini söyledi. Karısı hasta."

"Bu öğlen sonrası öleceğini tahmin ediyorlar. Tabii ki, kocasına ne olduğunu ona söylemeyecekler."

"Anlıyorum."

"MacLean hakkındaki izlenimleriniz nedir? Korkmuş gibi görünüyor muydu?"

"Korkmuş mu? Hayır. Kendi parasını kabul eden bir konumda bulunduğu için kızmış gibiydi ve karısı için üzgün görünü-

yordu. Ayrıca, birisiyle konuşma ihtiyacı duyduğunu düşündüm. Bana o denli açılması da beni şaşırtmadı değil. Nasıl öldürüldüğünü sorabilir miyim? Ben ayrıldıktan hemen sonra mı olmuş?”

“Evin içinde başka kimseyi fark ettiniz mi? Size Bay Boyd kapıyı açmıştı, değil mi?”

“Bayan Boyd vardı. Ve üstümü arayan adam. MacLean ona DJ diyordu galiba.”

“Donald Jenks. MacLean’ın bir çalışanı. Evde onlardan başka kimseyi görmediğinize emin misiniz?”

George parmak uçlarını kapalı gözlerine bastırıp bir süre düşündü. Bir gece önce içmiş olduğu onca rom ve bira etkisini gösteriyordu; fena halde farkında olduğu başka bir şey de, bu emniyet görevlilerine ne kadar yalan söylemiş olduğuydu. Onlara Liana’nın gerçek adı dışında her şeyi doğru söylemeyi düşünmüştü, ama nasıl olduysa bazı ayrıntıları anlatmamıştı. Örneğin, sahte Donnie Jenks. “Bahçıvanlar vardı,” dedi sonunda.

“Onları biliyoruz.”

“Ama ben ayrılmadan önce işlerini bitirip gitmişlerdi.”

Dedektif James not defterinin arka sayfalarını çevirdi. “Buna emin misiniz?”

“Evet. Evden çıktığımda kamyonetlerinin orada olmadığını hatırlıyorum.”

“Bahçıvanların kamyoneti mi?”

“Evet.”

Dedektif James bunu defterine not etti. George diğer dedektife baktı ve acaba bu adam sağır ve dilsiz mi, diye düşündü. Tek kelime ettiğini duymamıştı. “Kendime bir bardak su almamın sakıncası var mı?” diye sordu iki polisin arasındaki boşluğa doğru.

Dedektif James sakıncası olmadığını söyledi.

“Sizlere içecek bir şey getireyim mi? Su? Portakal suyu?”

İkisi de reddetti. Dedektif James sözlü olarak, Dedektif O’Clair sessizliğini bozmadan.

George hafifçe sendeleyerek mutfağına gitti ve kendine büyük bir bardak su doldurdu. Hepsini içip bir daha doldurdu.

Odaya dönüp yerine otururken Dedektif James, "Size birkaç sorum daha var," dedi. "Bu para çantasını tarif edip içinde *tam olarak* ne miktarda para olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ben saymadım, ama Audrey dört yüz elli üç bin olduğunu söyledi. Dediğim gibi, MacLean parayı saydı. Siyah bir spor çantaydı."

"MacLean'ın evine giderken, otomobilinizde yalnız kaldığınızda paraya bir bakmak içinizden gelmedi mi?"

"Paranın nasıl olduğunu bilirim."

"Ya da bir miktarını kendinize almak?"

"Arkadaşıma bir iyilik yapmaya çalışıyordum, onun başını daha büyük bir derde sokmaya değil."

Dedektif James hafifçe başını yana eğdi. "Nerede çalışıyorsunuz?"

George ona çalıştığı derginin adını söyleyince dedektifin yüzünde bu adı tanıdığını ele veren bir ifade belirdi.

"Sanırım, Audrey Beck'le temas kurmanıza yarayacak herhangi bir iletişim bilgisi sizde yoktur. Bir adres? Telefon numarası?"

"Hayır, yok."

Dedektif James hemen konuşmayınca, George suyundan bir yudum daha içti. Nora da pencerenin kenarında oturmuş, onlarla ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu.

"Son bir şey: Jane Byrne adında birini tanıyor musunuz?"

George az kalsın inkâr edecekken son anda kendini tuttu. Tabii ki Jane Byrne'ın Liana'nın kullandığı takma isim olduğunu biliyordu. MacLean'ın bilebileceği tek isim buydu ve asistanı/yeğeni olan kadın da polise bu adı vermişti.

"MacLean onu bu isimle tanıyordu. Sanırım, Audrey onun yanında çalışırken farklı bir isim kullanmıştı."

Dedektif James gülümseyip ortağına baktı. "Bize bunu daha önce söylemek aklınıza gelmedi mi?"

"Özür dilerim. Ben onu Audrey Beck olarak tanıdım, onu düşünürken de aklıma sadece bu ismi geliyor."

"Aklına estikçe ismini değiştiren çok arkadaşınız var mı?"

"Hayır, yok. Sadece Audrey var. Bakın, doğrusunu isterseniz Audrey de onun gerçek adı olmayabilir. Sadece yarım yıl Mather College'da bulundu ve bir daha oraya hiç dönmedi. Florida'da bir sorun yaşadığını duymuştum, belki de üniversiteye sahte bir isimle kaydolmuştur." George onların Audrey Beck/Liana Decter hikâyesini soruşturmaya karar verirlerse, ne kadar geçmişe uzanacaklarını kestiremiyordu. Özgün vaka raporlarını okumaya kadar uzanırlarsa, George'un adı ortaya çıkacaktı ve onun yalan söylediğini anlayacaklardı. İş o raddeye varırsa, o zaman bir şeyler yapardı.

"Onu bir daha görürseniz veya bize yardımcı olacak bir şey aklınıza gelirse, bize haber verirsiniz, değil mi?"

"Elbette," dedi George.

Dedektif James ayağa kalkmadan önce sehpayı kartını bıraktı. George kapıya kadar iki dedektife eşlik etti. James arkasını dönmüş, kapıdan çıkmak üzereyken, diğeri, "Bir şey daha, Bay Foss," dedi. "Şehirden ayrılmayın." Adamın sesi ince ve genizden geliyordu; onun ilk defa konuştuğunu duyan George neredeyse irkilecekti.

"Ah," dedi, "Zanlı mıyım?"

"Evet, hem de zanlının dik âlâsısın," dedi Dedektif O'Clair, yüzünün bir tarafıyla sırtarak.

12

George geç kalacağını bildirmek için ofisteki yöneticisini aradıktan sonra duş yapıp tıraş oldu. Aniden bir cinayet zanlısı konumuna düşmüşken, bugünün bir iş günü oluşu ve şu anda masasında çalışıyor olması gerektiği ona gerçek ötesi bir durum gibi görünüyordu.

Back Bay’le North End arasında, eski bir fabrika binasından dönüştürülmüş olan ofisine geldiğinde, resepsiyondaki Darlene’in onu, “Uhu huu?” diyerek karşılaması George’a daha da gerçek ötesi geldi. Kızın, son kaybettiği maçla üçüncü sıraya düşen Red Sox’ı kastettiğini birkaç saniye sonra anladı.

“Neyse ki daha sezonun sonuna çok var,” dedi George kendi ofisine yürürken.

“Neyse ki,” dedi kız onun arkasından.

Son birkaç yıl içinde dergi epey personel çıkarmış olmasına rağmen daha küçük bir mekâna taşınmamıştı. Mal sahibi kiracı bulamama korkusuyla olacak, kirada indirimler yaptığı gibi, derginin orada kalması için onları teşvik ediyordu. Bu nedenle George’un boş masaların ve toplantı odalarının önünden geçerek güneye bakan ofisine kadar yaptığı uzun yürüyüş giderek daha

kasvetli bir hal alıyordu. Mather College'dan mezun olduktan bir yıl sonra bu dergide çalışmaya başlamıştı. Mezuniyet sonrası çalıştığı ikinci işiydi. Son sınıftaki sevgilisi Rachel'le birlikte San Francisco'da yaşarken bir kitapevi zincirinde çalışmıştı. Bu durum altı ay sürmüş, George bir gün eve erken gelip Rachel'i devamlı takıldıkları barın barmeniyle yatakta bulunca sona ermişti.

Evine dönmüştü. Annesi hiçbir zaman mutlu bir kadın olmamıştı ama yıllar geçtikçe hayatıyla ilgili hayal kırıklıklarını fazlasıyla seslendirmeye başlamıştı. Ressam olarak bir kariyer sahibi olabileceksen evlenip evinin kadını ve anne olmayı seçtiği için, şimdi neredeyse hiç konuşmayan işkolik bir kocayla boş bir eve tıkalı kalmıştı. Şimdi de seramik işleri yapan bir gruba katılmıştı ve George onun o gruptakilerden biriyle bir ilişkisi olduğundan kuşkulanıyordu. Annesinin tersine, babası son yıllarda daha az konuşur olmuştu. Hâlâ çok çalışıyor, eve yüzü kızarmış ve bitkin bir halde geliyordu; bir kadeh içki içip yemeğini yedikten sonra da çalışma odasına kapanıp kitap okuyordu. Babasının sessiz ve erişilmez tabiatına rağmen George onun yanında kendini annesiyle olduğundan daha rahat hissediyordu. Babası kendi hayatıyla barışık bir insandı.

George'un oradaki iki aylık kalışı sırasında, babası bir akşam ona, ender olarak içtiği ikinci kadeh viskiden sonra, mutluluğun anahtarının ne olduğunu anlatmıştı. Ona göre mutluluk, bir iş bulup bunu elinden geldiğince iyi yapmaktaydı. Kendi babası da ona bu öğüdünü vermişti. Bir inşaatçı ol ve çiviye düzgün çakmayı öğren, her zaman mutlu olursun. Babası ayrıca ona hayattaki en büyük korkusunun emeklilik yılları olduğunu söylemişti. Bu konuşma George'un babasıyla yaptığı en kapsamlı sohbet olmuş ve bunu hiç unutmamıştı. Özellikle de birkaç yıl sonra babası bir kalp krizi sonucu altmış beş yaşında öldükten sonra...

George evdeyken her gün gazetelerin iş ilanlarını tarayıp başvurularda bulunmuştu. Sonunda Boston'm en prestijli yayıncılık şirketinde yardımcı muhasebeci kadrosuna kabul edilmişti. "Sayılarla aran her zaman iyiydi," dedi babası. Derginin edebiyat dünyasındaki konumu babasını çok etkilemişti.

George şehre taşınıp, Mather College'dan tanıdığı iki kişiyle birlikte Charlestown'da bir daire tuttu. İşinde çok başarılı oldu ve derginin işletme müdürü Arthur Skoot onu kanatlarının arasına aldı. Hiç evlenmemiş olan bu adam o sırada derginin en kıdemli personeliydi. George'a her şeyin nasıl yapılacağını öğretti, onu kısa zamanda terfi ettirdi, sık sık öğlen yemeklerine götürdü. George işini hem tatmin edici –derginin zamanında ve bütçeye uygun olarak çıkması çiviye doğru çakmaktı– hem de heyecan verici buluyordu. İş her ne kadar muhasebe defterinde bilançoyu tutturmaktan ibaret olsa da, edebi bir derginin kadrosunda bulunmaktan çok memnundu.

Dergi onu gece kurslarına gönderdi ve George birkaç yıl sonra yeminli mali müşavir sertifikasını aldı. Maaşına gelen zam sayesinde Charlestown'daki evden çıkıp halen oturmakta olduğu dairesine taşındı. İlk defa tek başına yaşayabiliyordu ve bu çok hoşuna gitti. Dairesini tam istediği gibi döşemişti; duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı ve hiç toz yoktu. Editör yardımcısı olan Irene ile çıkmaya başladı; bu kadın ne George'un evine taşınmaya ne de onunla nişanlanmaya hevesliydi. Bu şekilde George yirmili yaşlarını bitirip otuzlu yaşlarının başlarına mutlu bir hayat sürerek geldi. Her ne kadar Liana'yı daha seyrek düşünmeye başlamışsa da, hâlâ onu görebilme ümidiyle kalabalık gruplar içinde gözlerini dört açıyordu. Hâlâ erotik düşlerinde Liana vardı.

Arthur zorla emekli edildikten bir yıl kadar sonra George işletme müdürlüğüne terfi etti. Derginin çalkantılı günleriydi. İnternet çok yaygınlaşmış, dergi sahibi değişmişti. Personel kıstlamasına gidilmiş, derginin eğilimi de edebiyattan siyasete kaymıştı. Kısa öyküler artık sadece yaz sayılarında yer bulabiliyordu. Şiirler tamamen kalkmıştı. Ofiste bir mutsuzluk havası sürüyordu. Irene *Boston Globe*'un web sitesinde güzel bir iş bulup ayrıldı, ama George yerinde kaldı. Dergi çıkmaya devam ettiği sürece bir işi olacaktı. İşini başarıyla yapıyordu. Ayrıca değişik alanlarda birçok kazançlı girişimi olan yeni patronlar satışların her ay giderek azalmasından hiç rahatsız değildiler.

George şimdi masasındaydı, acil cevap vermesi gereken bir mesaj var mı diye e-posta kutusuna baktı, sonra da Gerald MacLean'ın ölümüyle ilgili bilgi edinmek için interneti taradı. Fazla bir şey yoktu, sadece MacLean'ın Newton'daki evinde ölü olarak bulunduğu haberi vardı, ölüm nedeni açıklanmamıştı. Bu haberleri okuyan biri, yaşlıca bir adam olan MacLean'ın bir kalp krizi sonucu öldüğüne hükmederdi. Haberlerden birinde MacLean'ın açık mavi bir takım elbiseyle çekilmiş en az on beş yıllık bir fotoğrafı vardı. Onu tarif eden yazılar da neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı: "Gerald MacLean, merkezi Atlanta'da bulunan MacLean Mobilya şirketinin kurucusu ve başkanıydı. Son zamanlarda Paul Hull ile ortak olup kanser araştırmalarına yönelen ve bağış sever bir kurum olan Hull Vakfı'nı kurmuşlardı. Gerald MacLean, Teresa MacLean née Rivera ile evliydi."

Cinayetten söz edilmiyordu. Dolambaçlı fonlardan ve offshore hesaplardan söz edilmiyordu. Tabii içi para dolu spor çantadan da...

George çalışmak için kendini zorladı. Dergi bir yaz konferansına ev sahipliği yapacaktı; asıl amacı kaynak geliştirmek olan bu toplantıya para ödeyen müşteriler gelip derginin bazı tanınmış yazarlarıyla kadeh tokuşturabileceklerdi. Bu yazarlar Batı Massachusetts'teki bir üniversitede görevliydi. Üniversite, konferans boyunca derginin sigorta poliçesine bir ek yapmayı istiyordu ve George da kaypak bir üniversite yöneticisiyle son derece tembel bir sigorta temsilcisi arasında arabulucu olmuştu. Sigorta temsilcisine sertifikada olması gereken açıklamanın nasıl olacağını anlatan bir e-posta yazmaya başladı, ama bir türlü bitiremedi. Akli hep hafta sonunda yaşanan olaylara gidiyor ve bunlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Varabildiği tek sonuç, MacLean'ın, oraya götürmüş olduğu para için öldürüldüğüydü. Eğer böyle olduysa, Liana'nın cinayetle ilişkisi olamazdı. Para zaten ondaydı, sonra da iade etmişti. Bu, az da olsa rahatlatıcı bir düşünceydi.

Telefonu çaldı. Arayan Irene'di.

"Unuttun mu?" diye sordu.

Galiba.”

“Öğlen yemeği yiyecektik.”

“Tamam,” dedi George. Pazartesi öğle yemeğini birlikte yemeği planladıklarını hayal meyal hatırladı. “Nerede buluşacaktık?”

“Stuart Caddesi’ndeki yeni yerde. Meksika adı var.”

George, Irene’i restoranın dışında bekledi. Sıcaklık yine otuz beş dereceyi bulmuştu ve bir gece önce Boston’a yağan şiddetli sağanağı hatırlatan hiçbir iz kalmamıştı. George kapının dışına asılı menüyü okudu. Standart Teksas-Meksika yemekleri vardı. Birden ne kadar acıkmış olduğunu fark etti. Bir gece önce devirdiği biralar ve berbat Çin yemeğinin etkisi sabah boyunca sürmüştü. Biftek dürümüyle bir büyük bardak Diet Coca Cola’da karar kıldı; belki içine biraz da rom katardı.

Irene’i iki blok ötedeyken gördü. Başını öne eğmiş, kolları iki yanına yapışmış gibi yavaşça yürüyordu. George ona takılır, “Boston kışları senin duruşunu değiştirmiş, sanki her an hava sıfırın altındaymış gibi yürümene neden olmuş,” derdi. Irene de ona her zaman üşüdüğünü, o korkunç kış aylarının iliklerine işleyip bütün yıl boyu kaldığını ve Boston’ın nemli yazlarında bile ısınmadığını söylemişti. Şimdi, Irene’in ona doğru gelişini seyrederken son iki buçuk günün sıra dışı olayları ona daha da gerçek ötesiymiş gibi geldi. Beğensem de beğenmesem de Irene benim gerçek hayatım, diye düşündü. Irene sadece Irene’di. Bilgiç, alaycı, çalışkan ve kesintili ilişkilerine rağmen sevgilisini terk etmeyecek kadar sadıktı. Yanına varması için daha bir blok varken, George hafta sonu olanları ona anlatmamaya karar verdi. Hiç değilse bugün anlatmayacaktı. Bir saatliğine olsun eski hayatını yaşamak, Irene’la yiyip içip kendini yine normal hissetmek istiyordu.

Ama Irene yanına gelip de yüzünü kaldırdığında George onun sol kaşının altında beyaz bir yara bandı gördü. Sol gözünün etrafı da morarmıştı, şişmiş gözkapaklarının arasından çizgi halinde görünen gözüyse kıpkırmızıydı.

“Ne oldu böyle?” dedi George.

"İçeride anlatırım. Göründüğü kadar kötü değil."

"Hayır, şimdi anlat. Ne oldu?"

Irene omuz silkti. "Kapkaççı saldırısı gibi bir şeydi."

"Ne demek 'gibi bir şey'?"

"Yani adam hiçbir şeyimi almadı. Kısaca anlatayım: Dün gece saat on bir gibi evime geliyordum, bir adam tam apartmanımın önünde bana saati sordu. Saatime baktım, başımı kaldırdığımda suratıma bir yumruk attı."

"Olur şey değil!" dedi George.

"Evet. Ben de çok şaşırdım. Kaldırıma düşerken, tamam, işim bitti, diye düşündüm ama adam çekip gitti. Çantamı bile almadı."

"Polisi aradın mı?"

"Neredeyse hiç aramayacaktım. Gerçek değilmiş gibiydi. Ama sonra düşününce, özellikle de bana adını verdiği için aramam gerektiğini anladım."

"Ne demek, adını verdiği için?"

"Gerçek adı mıydı bilmiyorum ama suratıma yumruğu atıp oradan gitmeden önce kibarca kendini tanıttı." Irene gülümsedi, bandı yerinden oynayınca da acıyla yüzünü buruşturdu.

"Yani sana kendini tanıttı mı?"

"Yerdeydim, ya tecavüz edecek ya da suratıma ateş edecek diye düşünürken adam bana baktı ve, 'Tanıştığımıza memnun oldum, benim adım Donnie Jenks,' dedi ve çekip gitti."

13

Bunu izleyen on dakika boyunca Dedektif Chalfant, George'a birkaç fotoğraf daha gösterdi. George bunları dikkatle inceledi. Ona gösterilen Audrey Beck fotoğrafları onun Mather College'da tanıdığı Audrey Beck'e ait değildi. Her iki kızın da koyu sarı saçları, mavi gözleri vardı ve açık tenliydi. Birbirlerine benzedikleri bir gerçektir, fakat kesinlikle farklı kızlardı. Fotoğraftaki kızın burnunda –gerçek Audrey?– hafif bir çukurluk vardı; zengin bir ailenin kızı bunu estetik ameliyatla düzelttirirdi. Ayrıca sarkık ağzı ve birbirine çok yakın gözleri de farkı vurguluyordu.

"Sevgilinizin bir fotoğrafı var mı sizde? Yani yanınızda değilse bile, motelinizde veya okulda?" diye sordu Chalfant.

"Bende hiç fotoğrafı yok. Öldüğünü duyduktan sonra bunu ben de düşünmüştüm."

"Ve bu fotoğraftakinin o olmadığına eminsiniz, öyle mi?"

"Eminim. Kesinlikle." Son çeyrek saat içinde yaşanan olaylarla hâlâ şaşkın olan George'un içinde bir umut pırıltısı belirmişti. Eğer bu kız onun tanıdığı Audrey Beck değilse, demek ki sevgilisi hâlâ hayattaydı. Bunu dedektife de sormak istiyordu, ama gerçek Audrey'nin ailesi yas içindeydi. Babası oda içinde volta atmayı sürdürüyor, arada bir iç geçiriyordu.

"Neler oluyor?" Bu yeni ses ön kapıdan geldi. Bütün başlar o yöne döndü. Ergenlik yaşlarında bir oğlan oturma odasına girdi; dış teli olan, uzunca boylu bir çocuktü; üstünde Florida Gators takımının bir tişörtüyle basketbol şortu vardı.

"Bir şey yok, Billy," dedi Bay Beck.

Bu onun erkek kardeşi olmalı, diye düşündü George, ama Audrey bir kardeşi olduğunu hiç söylememişti. Tek çocuğüm, demişti. Dedektif Chalfant odadakilere hitaben, "Buradaki işimizi tamamlayalım," dedi. "George, ifadeni almak için bizimle karakola gelmeni rica edeceğim. Beck ailesini daha fazla rahatsız etmemizin bir yararı yok. İstersen otomobille bizi takip et ya da bizimle gel."

George ayağa kalktı. "İkisi de bana uyar..."

"Yani bana Audrey'nin hiçbir şekilde üniversiteye gitmediğini mi söylüyorsunuz?" Bu soru Bayan Beck'ten gelmişti; ciyaklayan bir sesi vardı ve titreyen eliyle tuttuğu kadehten yere şarap dökülmüştü. Soruyu odanın tam ortasında bir yere, George'la iki polisin arasına yöneltmişti.

Chalfant elini kaldırdı. "Pat, hemen bir sonuca varmayalım..."

"Hemen mi?"

"...ama evet, kızının adıyla üniversiteye kimin gittiği konusunda bir belirsizlik var gibi. Bu işi araştırıp neler olduğunu anlayacağız. Herhangi bir şey öğrenir öğrenmez sizleri de haberdar edeceğim. Söz veriyorum."

"Üniversiteye devam etmediyse, onca zaman neredeydi?"

"Biz de bunu araştırıp öğreneceğiz."

George polis otosunu takip ederek bej renkli bir bina olan karakola geldi. Yolda bir sigara içip dikkatini yola vermeye çalıştı. Avuçları terden ıslanmıştı.

Chalfant'ın ofisi, ıvır zıvır dolu rafları ve çoğu çocuklarına ait olan fotoğraflarla kaplı duvarlarıyla tam bir ev gibiydi. George'a oturmaları için yüksek arkalıklı bir döner koltuk gösterdikten sonra kendisi masasının yanındaki bir tabureye oturdu. "Bu sayede görevdeyken uyuymaklmıyorum," dedi George'a göz kırparak. "Tabureyi kastettim," diye ekledikten sonra masasındaki telefona uzandı.

"Bunu biliyor muydunuz?" dedi George. "Yani Audrey olmayan Audrey hakkında bir bilginiz var mıydı? Pişkinlik yapmak istemem ama..."

Chalfant parmağını ona doğru kaldırdıktan sonra telefona, "Denise, hayatım, bana bir iyilik yapar mısın?" dedi. "Sweetgum Lisesi'ne ait son üç senenin yıllıkları gerekiyor... Evet... Hayır, geçen yıldan başlayıp geriye doğru... Bizde var, değil mi? O halde dört yıl öncesine de bakalım. Onları hemen buraya getirir misin? Sağ ol, hayatım."

Chalfant telefonu kapadıktan sonra topuklarını taburenin en altındaki desteğe dayadı. Bir dedektiften çok, maçı kaybetmek üzere olan bir beyzbol takımı antrenörüne benziyordu. "Sana şu anda ne biliyorsak söyleyeyim. İlişkili bütün olguları ortaya dökmek her zaman işe yaramıştır. Gerçek Audrey Beck'in, az önce fotoğraflarını gördüğün Sam ve Patricia Beck'in kızının, geçen sömestrin tamamını olmasa da bir kısmını West Palm Beach'te geçirdiğini biliyoruz. Bu kız, ailesine ve çoğu arkadaşına Mather College'a gittiğini söylemiş. Otomobilini süveterlerle ve blucinlerle doldurduktan sonra kuzeye doğru yola çıkmış, ama bir yerden sonra dönüp doğuya yönelmiş. Ian King'e göre... onun adını duymuş muydun? Hayır mı? Tahmin etmiştim. Ian King'e göre Audrey sonbaharın büyük bir kısmını kiralık bir evde onunla ve orkestrasının diğer üyeleriyle geçirmiş. Gator Bait adında bir orkestrada çalışıyor, ama sanırım onların adını da..."

George başını iki yana salladı.

"...Tabii duymamışsındır. Bütün bunları biliyorum, çünkü Ian King dün buraya geldi. Bana gelme nedeni, Audrey Beck'in Sam Paris adındaki bir uyuşturucu kaçakçısı tarafından öldürüldüğünü sanmasıymış. Audrey Beck'in uyuşturucu kullanıyor olması bizi şaşırtmadı, çünkü adli tıp raporunda bu bilgi vardı. Şaşırdığımız şey, sömestri okulda geçirmemiş olmasıydı. Mather College'ı aramak üzereyken... hah, selam Denise, masaya bırak lütfen."

Armut biçimli vücudu olan elli yaşlarında iri bir kadın, bir yığın lise yıllığını masanın üstüne bıraktı.

"Mather'i aramak üzereyken Beck ailesi, kızlarının üniversitedeki sevgilisi olan senden haber alıyorlar... Senin anlatacaklarını nasıl bir ilgiyle beklediğimizi tahmin edebilirsin."

"Sizce, onun yerine başka biri mi gitmiş?"

"Öyle görünüyor evlat, tabii aynı zamanda iki ayrı yerde bulunduğunu düşünmüyorsan..."

"Orada gördüğüm fotoğraflardaki kız, kesinlikle benim tanıdığım Audrey Beck değildi."

"Evet, şimdi senden yapmanı istediğim şey, bu yıllıklara dikkatle bakman. Eğer birisi Audrey'nin yerine o okula gitmişse, belki liseden tanıdığı biri olması çok mümkün."

"Tamam." George elini en üstteki yıllığın suni deri kaplı kapağının üstüne koydu. "Size elimden gelen her türlü şekilde yardımcı olurum, ama siz de benim aradığım kızı bulmama yardım edin. Hâlâ hayatta olması lazım, ne dersiniz?"

"Herhangi bir tahminde bulunmak istemem, evlat, ama aynen dediğin gibi olacak; sen bize, biz sana yardım edeceğiz. Şimdi bir süre ofisimde yapmam gereken bazı işlerim var. İstersen burada bak, istersen seni başka bir odaya alabiliriz."

"Burası iyi."

George adı bilinmeyen bir kızı aramak için Sweetgum Lisesi yıllığının sayfalarını taramaya başladı. Art arda vesikalık fotoğraflara baktı: dağınık saçlı ve parlak dudaklı kızlar, omzu üzerinden bakar gibi çeyrek profil pozu vermiş kızlar, sivilceleri yoğun bir makyaj altında gizlenmiş kızlar, boyunlarında haç kolyeleri olan kızlar, fotoğrafçının talimatıyla çenelerini hafifçe yukarıya kaldırmış kızlar, önemli bir yere gidiyormuş gibi bakan kızlar, 'hayatta olabilecek en iyi şeyleri gördüm' ifadesiyle bakan kızlar. Oğlanların fotoğrafları da kızların sayfalarına serpiştirilmişti. Bu lise son öğrencilerinin bir kısmı yakışıklı, çoğu değildi, ama hepsi ifadesiz gözlerle makineye bakmıştı. George belki kendi Audrey'yini görebilmek ümidiyle başka fotoğrafları da inceledi; kulüplerin, derneklerin, spor takımlarının ve grupların siyah beyaz fotoğraflarına baktı. Sayfaları çevirmekten parmak ucu kuruyup kızarmıştı. Kendi Audrey'yiyle benzerlikleri olan birçok kızın fotoğrafı vardı; Mary Stephanopolis adındaki bir kızda saç kesimi, başka bir esmer kızda kıvrımlı kalçaları, yüzüne takınındaki bir kızda bacakları... ama hiçbirisi onun Audrey'yi değildi.

"Bakacağım başka yıllık var mı?" diye sordu George, o sırada ayakta durmuş, elindeki bir klasöre bakmakta olan Dedektif Chalfant'a.

"Hayır. Artık bırak. Gözlerin için endişe ediyorum." George'un arkasına gelip iri elini onun sol omzuna koydu. Bu tip şefkat temaslarına hiç alışkın olmayan George onun bu hareketini aynı anda hem huzursuz edici hem de son derece rahatlatıcı buldu. "Tanıdığın şu kıızı biraz anlat-sana. Nasıl biriydi?"

George dedektife hikâyesini anlatırken Audrey'yle flörtlerinin ve ilişkilerinin ne kadar sıradan olduğunu fark etti. Bir partide tanışmışlardı. Ondan hoşlanmıştı. Audrey de ondan. Dünyanın dört bir tarafındaki üniversite öğrencilerinin yaşadığı bir ilişkiydi. "Söylediği kişi olmadığından hiç şüphe etmemiştim," dedi. "Geçmişiyile ilgili biraz ketumdu, ama sadece o konuyu konuşmak istemediğini düşünüyordum. Herkesin sevdiği bir şey değildir."

"Ne hakkında konuşmaktan hoşlanırdı?"

"Benimle ilgili sorular sorardı, yaşadığım şehir, ailem filan. Filmler ve kitaplar hakkında konuşurduk. Ortak arkadaşlarımızın özelliklerinden söz ederdik. Florida'yı sevmezdi. Çirkin ve taşra koktuğunu olduğunu söylerdi."

"Senin şehrin öyle değil miydi?"

"Belli ki öyle düşünmüyordu. Benim geldiğim yer küçük ve son derece zengin bir yerdir. Ben bunu hiç düşünmemiştim, ama Audrey benim orasıyla ilgili bir şeyler anlatmamdan hoşlanırdı."

"Başka nelere ilgi duyardı?"

"Çok zekiydi. Siyasi Bilimler'de ana dal, İngiliz Edebiyatı'nda yan dal diplomaları almak istediğini söylemişti. Niyeti daha sonra hukuk fakültesine gitmekti."

"Notları iyi miydi?"

"Her dersten A alırdı."

Tekrar masasına dönen Dedektif Chalfant, "Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Sweetgum'da?"

"Samırım bir süre daha kalırım. Ne olduğu öğrenene kadar."

"Pekâlâ," dedi Chalfant ve George'un eline kartvizitini tutuşturdu. "Motelde kalıyordun, değil mi? Haberleşiriz."

George dışarıya çıktığında mavi gökyüzünde ince parçalar halinde bulutlar vardı. Otomobilin sileceğinin altına bir not iliştilmişti – bir defterden yırtıldığı belli olan, çizgili bir kâğıttı. Üstünde sadece yedi haneli bir telefon numarası yazılıydı.

George bunu özenle katlayıp cebine soktu. Audrey'nin elyazısına benzemiyordu, ama emin değildi.

Motele dönüş yolunda trafik yoğunlaşmıştı. Ağır ağır ilerlerken içinde tatlı bir heyecan hissetti. Sadece tanıdığı kız muhtemelen hâlâ hayatta olduğu için değil, aynı zamanda artık son derece esrarengiz bir olayın içine karışmış olduğu için de. Mather College'ın ve evinin can sıkıcı rutinleri hayalinde giderek silik görüntüler haline gelmekteydi.

Otomobili Dan Thompson'un otoparkına bıraktı. Dan ona soğuk bira teklif edip ertesi gün de o günküne benzer bir işini halleder mi diye sordu. George ona büyük ihtimalle ertesi sabah da oraya geleceğini söyledi, ama bira teklifini geri çevirdi. Bira istemediğinden değil, puro dumanı ve temizlik malzemesi kokan ofiste gereğinden bir dakika fazla kalmak istemediği için.

George motel odasının kilidini hemen açamadı. Zorlanıyordu. Yüksek sesle küfredince arkasında bir otomobilin kapısının açılıp kapandığını işitmedi. Bir tehlike olduğunu sezdi, ama bu sezgisi, arkasından birinin onu sertçe motel odasına yuvarlamasından sadece yarım saniye önceydi.

14

Irene'la yenen öğle yemeği bir türlü bitmek bilmiyordu. Restorana girip pencere kenarındaki masalarına oturana kadar George kararını vermişti: Irene'm yüzüne yumruk atan adamın aslında kendisine bir mesaj gönderdiğini ona söylemeyecekti. Bunu duyarsa Irene iyice telaşa kapılacak, George da ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı ki, bu da Irene'ı daha büyük bir tehlike altında bırakırdı. Niyeti tatlı bir sohbetle sıradan bir öğle yemeği yiyip öğleden sonra işe gitmemekti... Sonra ne olacaktı? Eğer bir şekilde Liana'yı veya Donnie Jenks kimliğini kullanan adamı bulabilse, gerekirse New Essex'teki eve gitse, belki Irene'ın bu işin dışında kalmasını sağlayabilirdi. Bu iş her neyse...

Birden iştahı kaçtı ama yine de daha önce niyetlendiği gibi biftekli dürüm sipariş etti. Buna Coca Cola ve rom da ekledi. Midesi, sıkılmış bir limon kadar küçülmüş olmasına rağmen yemeğinin yarısını yiyebildi. Kendini Donnie Jenks olarak tanıtan saldırganın Gerald MacLean'ın iri yapılı çalışanı değil, çürük dişli, ufak yapılı adam olduğuna emin olmak için Irene'a sorular sordu. Irene'ın yaptığı tarif şüpheye yer bırakmıyordu. Ona saldıran adam, George'un New Essex'te karşılaştığı kişiydi. Irene tuhaf bir şekilde sakindi, sanki şehrin karanlık yüzünü de tanımış ve

bunu çok da fena bulmamış gibiydi. Bu olayın artık onun için kokteyllerde ve ofis mutfağında anlatacağı gülünç bir serüven haline geldiği belliydi. Irene hadiseyi anlattıkça George'un içi içini yiyor, alnında ter damlacıkları oluşuyordu.

"Sen pek iyi görünmüyorsun," dedi Irene.

"Senin için endişeleniyorum."

"Doğrusunu istersen, o adamı bir daha göreceğimi sanmıyorum. Tahminimce bana istediği şeyi tam olarak yaptı. Suratıma yumruk atıp kendini tanıttı. Yerde yığılmış yatarken, bana önce tecavüz edip sonra öldüreceğine, önce öldürüp sonra tecavüz etmesini tercih ediyordum. Ne korkunç, değil mi? Ve bu, panik sonucu oluşan bir düşünce değildi. Bana çok mantıklı gelmişti. *Doğrudan cinayet olsun, çünkü tecavüz edilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.* O anda seni de düşündüm. Öldüğümü haber alınca ne yapacağını düşündüm. Bütün bu düşünceler beş saniye içinde aklımdan geçti, sonra adam kendini tanıtıp oradan gitti. Sanki ömrüme fazladan yıllar bağışlanmış gibi hissediyorum. Sen ne içiyorsun? Rom ve Coca Cola mı? Ben bir margarita alayım."

George bir garson görebilmek için etrafa bakındı.

"Cidden, sen pek iyi görünmüyorsun. En son ne zaman bir doktora gittin?"

"Akşamdan kalma durumu için mi?" dedi George.

"Pazartesi günü akşamdan kalma hali, öyle mi? Sana hafta sonuyla ilgili daha hiçbir şey sormadım."

"Bulanık bir film gibi. Bak, aslında gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum. Galiba dün gece Teddy's'de yediğim kalamar bozukmuş. Bu yemeği kısa kessek sakıncası var mı?"

Dışarıya çıktıklarında George ofisine kadar birlikte yürümek için Irene'ı zor ikna edebildi. Sarılarak vedalaştılar. George onu her zamankinden biraz daha uzun süre kollarının arasında tuttu. Irene geri çekilip soran gözlerle ona baktı. George onun başının kenarına, kaşının biraz üstüne bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin," dedi. "Tek gözle bile."

"Şimdi kendini iyi hissetmediğin kesinleşti."

“Hayır, ciddiylim. Başına gelenler korkunçtu.”

“Daha iyi hissettiğin zaman beni ara. Tamam mı? İyi hissetmesen de ara. Her halükârda ara.”

Irene oradan ayrılırken George arkasından baktı; yüreği sevgiyle ve korumacı duygularla dolmuştu. O anda Donnie Jenks’i görseydi, ondan korkmayacağını biliyordu; sadece öfke duyacaktı. Onunla teke tek kaldığında çok ürkmüştü, ama artık işin içine Irene girdiği için damarlarında şövalye kanı dolaşmaya başlamıştı.

George otomobiline binip New Essex’e doğru yola çıktı. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Liana’yla temas kurması veya Donnie Jenks’in izini bulması mümkün değildi. İkisi hakkındaki tek gerçek bilgi, onların bir şekilde o yazlık evle bağlantılı olmalarıydı. Donnie Jenks’le orada karşılaşmıştı ve Liana da orada kaldığını hiç değilse iddia etmişti. Fakat artık onun söylediği her şeyi şüpheyile karşılıyordu.

Ofisi arayıp hasta olduğunu, eve döndüğünü söyledi. Klimayı sonuna kadar açıp radyoda bir spor kanalı buldu. Otomobil sürmek iyi gelmişti; yol boyunca düşünmek için zamanı olacaktı. MacLean’e iade ettiği paranın doğrudan veya dolaylı bir şekilde adamın öldürülmesiyle ilgili olduğu belliydi. Ama bu, hiç mantıklı görünmüyordu. Bir ihtimal, küçük Donnie Jenks, George’un parayı iade ettiğini öğrenmiş, sonra da bunu almak için eve gidip MacLean’i öldürmüştü. Ama daha önce de parayı ele geçirmek için fırsatı vardı. Liana’dan... Liana’ya göre Jenks, Mohegan Sun’da onun karşısına çıkmıştı. O zaman parayı alabilirdi. George bir ara, Liana’yla Donnie’nin birlikte çalışıyor olabileceklerini düşündü, ama bu daha da mantıksızdı. Öyle olsaydı, daha sonra parayı bölüşürlerdi. Neden iade etme zahmetine girip sonra da bunun için adamı öldüreceklerdi ki? Belki de üçüncü bir kişi vardı, içi para dolu çantayı görmüş ve bunu çalmaya karar vermişti. Gerçek Donnie Jenks olabilir miydi? Hasta karısına bakan tehlikeli bir hemşire? George’a kapıyı açan yeğen?

New Essex'e vardığında şehir merkezinin içinden geçti. Cadeler, çoğu emeklilerden oluşan ve hediyelik dükkânları dolaşan turistlerle doluydu. George, eşlerinin alışverişi bitene kadar dışarıdaki banklarda bekleyen birkaç adam gördü. Hepsinin yüzünde de çökmüş, artık hayatlarında hiçbir ilginç şey olmayacağını düşünen bir ifade vardı.

Beach Road sessizdi, ama eski taş kiliseye geldiğinde dar yolda ikili park etmiş otomobillerle karşılaştı. Kilisenin giriş kapısı önünde siyah takım elbiseli adamlar ve siyah bir çelenk vardı.

Captain Sawyer Lane'i bulup o tarafa döndü. Zaten çukurlarla kaplı olan toprak yol bir gece öncesinin yağmuruyla daha beter bir hal almıştı. Çamların arasından sızan güneş ışığında, yaz aylarında New England'ın bataklık arazisini dolduran minik böceklerin bulutlar halinde uçtukları görülüyordu. Eve vardığında ön tarafta park edilmiş bir araca rastlamadı, ama bunun dışında her şey aynı gibiydi. Otomobilden çıkıp boyası çoktan sıyrılmış, çürüyen kapıyı tıklattı. Yan taraftaki kirli camdan içeriye baktı; gözlerinin alışması için bir dakika geçtikten sonra evin aslında terk edilmiş bir mülk olduğunu gördü. Duvarlar küf içinde karmıştı, mobilya olarak da sadece kenarlarından dolgu malzemeleri taşan eski bir kanepeler vardı. Arkasında bir ses duyunca hemen döndü, ama bu sadece soğumakta olan motordan çıkan gürültüydü.

Evin arka tarafına gitti; yamulmuş haldeki iskeleye bağlı, kıçtan takma motoru olan bir fiberglas tekne vardı. Dört metre uzunluğundaki tekne yeni veya pahalı bir şeye benzemiyordu, ama her şeyin çürümüş olduğu bu ortamda sağlam görünüyordu. Buraya ilk geldiğinde de bu tekneyi görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. İskeleyi görmüştü ama tekneyi hatırlamıyordu.

Tekrar eve döndü. Verandanın bir tarafı toprağa göçmüş, etrafı beyaz, büyük mantarlarla kaplanmıştı.

Veranda kapısı sürgülüydü ama biraz itince, çürüyen ahşap sürgüyü taşıyamadı ve kapı açıldı. Evin giriş kapısı kilitli değildi, ama açması daha zordu. Üst menteşesi yerinden sökülmuş.

kapının alt köşesiye zemine gömülmüştü. Bir tekme atıp kapı çerçevesindeki tahtayı kopardı, kapı açıldı. Berbat bir koku vardı içeride. Zemin zamanla küflenmiş tavandan düşen strafor parçalarıyla doluydu. Dışarıdaki pencereden gördüğü kanepenin hali yakından bakınca daha da kötüydü. Yaban hayvanları tarafından içinin boşaltılmış olduğu belliydi; sarı dolgu malzemeleri dört bir tarafa saçılmıştı.

Tekrar otomobiline döndü. Liana Decter hakkında fazla bir şey bilmiyordu, ama kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Liana'nın bu evde bir gece bile geçirmemiş olduğuydu.

Yolun sonuna kadar giderken, civardaki tek yapı olan ve çamların arasında gizlenmiş olan kahverengi bir evin önünden geçti. Tam Beach Road'a geri dönecekken, otomobili geri vitese alıp az önce gördüğü kahverengi evin önüne çekti. Yakın bir zamanda boyandığı belli olan posta kutusunun üstünde 22 yazılıydı. Kutunun üzerinde, *Boston Herald* gazetesi için plastik bir kutu vardı. İçeriye girip bir garajın önünde park etti. Ev yoldan görüldüğünden daha büyüktü. Taş temeli, hafif eğimli bir çatısı ve yerden tavana dek pencereleri vardı. Camlar karanlık olduğu için evde kimsenin olup olmadığını anlamak mümkün değildi, ama basamakların kenarlarındaki alçak çitleri kaplayan çimlerin son zamanlarda kırpıldığı belli oluyordu. George otomobilinden inerken ön kapıdaki pencerenin gerisinde bir kıpırtı görür gibi oldu.

Zili çalınca evin içinden kalın bir gong sesi geldi. On saniye sonra emniyet zincirinin oluşundan kaydığını duydu. Kapı beş santim kadar aralandı. Gergin zincirin üstünde George'un o güne kadar gördüğü en büyük ve ürpertici bir çift soluk mavi göz belirdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Yolun sonunda, su kenarındaki evde oturan birini arıyordum. Acaba orada yaşayan kimse hakkında bir şey biliyor musunuz, diye sormak istedim."

Kadın bir adım geri çekilince George onu daha iyi görebildi. Yirmi beş veya kırk beş veya ikisi arasında bir yaşta olabilirdi.

Ortadan ayrılmış, tel gibi saçları vardı. Önden fermuarlı, desenli bir elbise giymişti, ama üstüne çok büyük geldiği için bir omzu aşağıya sarkıyordu. Teni neredeyse saydam denecek kadar beyazdı. Bir zamanlar güzel bir kadın olduğu belliydi; peri gibi yüz hatları ve göze çarpan elmacık kemikleri vardı. Dudakları geniş ve yassıydı, ama tamamen kurumuş gibiydi; ağzının bir kenarında beyaz kabuksu bir şey görölüyordu.

Bir eliyle elbisesini tutup göğsünde topladı. "Aslında burada yaşamıyorum," dedi. "Burası bir aile evidir."

"Önemli değil. Ben o evi merak etmiştim. Arkadaşım bana orada kaldığını söylemişti; gidip o eve baktım, ama gördüğüm kadarıyla kimsenin yaşayabileceği bir yer değil. Siz bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Kadın iri kafasını öne uzatıp, sanki bulunduğu yerden görebilecekmiş gibi evin bulunduğu yöne doğru baktı. Başı George'a o kadar yaklaşmıştı ki, kadının soluğundaki ekşi kokuyu duydu. "Orada kimse yaşamıyor. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Sahibinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Bu evin sahibi kim?" diye sordu George; kadının şiş gözleri yere çevrildi. George fazla soru sorduğunun farkındaydı.

"Sigaranız var mı?" diye sordu kadın.

"Hayır, maalesef yok."

"Pekâlâ. Artık gitmem gerek." Kadın kapıyı kapadı. O sırada güneş bir bulutun arkasında kalınca, ağaçların altında sanki hava kararmış gibi oldu. George o sessizlik içinde bataklıkta iki martının birbirlerine haykırışlarını işitti. Otomobiline dönüp Boston'a dönmek üzere yola koyuldu.

Otomobilini garajına park ettikten sonra ağır adımlarla daireesine yürüdü. Niyeti derin bir uyku çekmekti. Kapı çalınırsa veya tıklatılırsa aldırmayacaktı. Telefona kalkmayacaktı. Uvuktan sonra ne yapacağını düşünmemişti, buna daha sonra karar verirdi. New Essex'ten dönüş yolu onu yorgun düşürmüştü.

George orada yabancı bir otomobil olduğunu fark edecek kadar uzun süre bu semtte yaşamıştı. Apartmanının önünde beyaz bir Suzuki Samurai park etmişti. Açılıp kapanabilen tepesi kapalıydı. Kenarlarında yarış otomobillerine özgü siyah ve kırmızı şeritler, ön camının tepesindeyse beyaz harflerle SAMURAI yazısı vardı. George otomobilin içinde iki kişi olduğunu gördü. Birisi iriyarı, diğeri ufak yapılydı. Bu iki kişinin kendisi için geldiklerini tahmin edebiliyordu. O sırada iki kapı da açıldı. Sürücü koltuğundan, George'un MacLean'in Newton'daki evinde karşılaştığı ve adı Donnie Jenks olan adam çıktı. George'a bakıp iyi niyet gösterisi olarak tek elini kaldırdı ve yanındaki kadına döndü. George yolcu tarafından çıkan kadını da tanır gibi oldu. MacLean'in evinde ona kapıyı açan kadındı. Polis dedektifleri adını söylemişlerdi ama George unutmuştu.

"George Foss?" dedi kadın.

George başını sallayarak bunu doğruladıktan sonra onların yanma gitti. Kadın da adama doğru yürüdü. "Özür dilerim... adınız neydi?" dedi George.

"Karin Boyd. Sizinle dün Newton'da karşılaştık. Sizi Gerry MacLean'in evine ben almıştım."

"Tabii. Hatırladım."

Önceki güne göre daha az resmi görünüyordu. Üstünde siyah bir pantolon, kolsuz beyaz bir bluz vardı. Sarı saçları nemden hafifçe kabarmış gibiydi. Gözleri uzun süre ağlamış gibi kırmızıydı. George, dedektiflerin bu kadının MacLean'in yeğeni olduğunu söylediklerini hatırladı.

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Otomobilin sürücüsü de öne çıktı. "Biz de tanışmıştık. Ben Donald Jenks'im." Cüzdanından kendini tanıtan kimlik kartını çıkardı. Yakından bakınca yakışıklı sayılabilirdi; esmerleşmiş yüzünde cildi pürüzsüzdü ve üst dudağının üstünde düzgün, siyah bir bıyığı vardı. "Ben maktul Gerald MacLean için çalışan bir özel dedektifim. Bay MacLean'in öldüğünü biliyorsunuz, değil mi?"

“Evet.”

“Sizinle konuşmak istiyoruz.”

Onları evine davet etmek istemeyen George, yakındaki bir kafede görüşmeyi önerdi. Tezgâhtan olabildiğince uzak bir köşede bir masa buldular. George kendine bir buzlu kahve sipariş etti; Karin ve DJ herhangi bir şey istemediler. Kahvesini alan George masaya oturunca DJ söze girdi. “Cinayet soruşturmasını polislere bırakıyoruz, Bay Foss, fakat çalman şeyi bulabilmek için sizin yardımınızı rica ediyoruz. Ciddi miktarda bir para söz konusu.”

George masaya oturmadan önce kahvesini alırken onlara sadece polisler anlattığı kadarını söylemeye karar vermişti. Jenks’in adını kullanan adamla ilgili kısmı kendine saklayacaktı. Önünde sonunda her şeyi açıklamak zorunda kalacağını biliyordu, ama şimdilik, olan biteni kendisi anlayana kadar bazı şeylerin söylenmemesi daha iyi olacaktı. Bir yanı Liana için, daha büyük bir yanıysa Irene için endişe ediyordu.

“Polisler bana pek bir şey açıklamadılar,” dedi George. “Ne oldu?”

DJ ve Karin kısa bir an bakiştikten sonra Karin, “Önce siz bu işe nasıl karıştığınızı anlatsanıza,” dedi. “Jane Byrne çaldığı parayı iade etmek için neden sizi gönderdi?”

“Polislere anlattıklarımı size de anlatayım. Jane benim üniversiteden tanıdığım biridir; her ne kadar o zaman onu başka bir isimle...”

“Neydi o isim?” diye sordu DJ ve cebinden klavyesi olan bir cep telefonu çıkardı. George polisler de verdiği adı söyledi, “Audrey Beck,” dedi. DJ bu adı kısa mesaj atan ergenlerin süratiyle tuşladı.

“Onu yirmi yıldır görmemiştim. Bir barda karşılaştık... Bu-
raya yakın bir yerdin... ve benden bu iyiliği yapmamı rica etti. Tu-
haf bir istekti, ama bana MacLean’le –sizin amcanızla– karşılaş-
madan parayı iade etmek istediğini anlattı.”

“Evden ayrıldıktan sonra nereye gittiniz?”

“Saugus’a gittim ve orada, Kowloon’da Jane’le buluştuk. Ona iade işinin nasıl gerçekleştiğini anlattım. Rahatlamış göründü. Yemek yedik. Lütfen, biriniz bana MacLean’in nasıl öldürüldüğünü söyler misiniz? Belki size yardım etmemi kolaylaştırır. Ben evden ayrıldıktan sonra mı oldu?”

Bir kez daha birbirlerine baktıktan sonra Karin belli belirsiz bir baş işaretiyle DJ’ye izin verdi. Belli ki adam artık onun emrinde çalışıyordu.

“Başının arkasına çekiçle vurulmuş,” dedi DJ, gövdesine göre küçük sayılacak elini ensesine götürerek. Parmağında nikâh yüzüğü vardı ve tırnakları manikürlüydü. “Yatak odasındaymış ve muhtemelen siz evden çıktıktan kısa bir süre sonra olmuş. Neyse ki, Karin sizin evden çıkışınızı görmüş, yoksa şimdi polis sizi gözaltına almış olurdu.”

“Benim evden ayrılışımı gördünüz mü?” diye sordu George, Karin’e. MacLean’in evinden çıkarken onu gördüğünü hatırlamıyordu.

“İkinci katta bir ofisim var. Amcam sizinle görüştükten sonra, odasına gitmeden önce bana uğradı ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ofisimden balkona çıktım, sizi giderken gördüm. Otomobilinize binip oradan ayrıldınız. Ama bu, ‘amcamın öldürülmesiyle ilişkiniz olduğunu düşünmüyorum’ anlamına gelmemeli.” Karin’in gözlerinde eğitim görmüş bir sorgucunun kayıtsız ifadesi vardı.

“Yemin ederim, yaptığım işin sadece bir arkadaşım için parayı iade etmek olduğunu düşünüyordum. Bu sabah polisler evime gelene kadar da cinayet hakkında hiçbir bilgim yoktu.”

Karin ona aynı ifadesiz yüzle bakmaya devam etti. Soluk renkli teni çilliydi, makyajsızdı. Boğazının alt kısmında ya nemden ya da stresten oluşmuş pembe bir leke vardı.

“Size inanıyoruz, Bay Foss,” dedi DJ, birazdan davayı kazanmasını sağlayacak sürpriz tanığını açıklamak üzere olan bir avukatın sakin sesiyle. “Aslında aradığımız şey, Jane Byrne’i bulmamızı veya onun gerçekte kim olduğunu öğrenmemizi sağlayacak bir ipucu.”

"O halde anladığımı kadarıyla para gitmiş."

"Sizin çanta içinde getirdiğiniz para mı?"

"Evet."

"Evet, para artık yok, ama asıl sorunumuz sadece o değil. Sizinle görüştüğten sonra Bay MacLean'ın odasına gitmesinin nedeni, o parayı kasasına saklamaktı. Tahminimizce, katil her kimse, onu o odada bekliyordu. İkinci katta, arka taraftaki bir pencere açıktı, içeriye oradan girildiğini sanıyoruz. O gün bahçe-de bahçıvanlar vardı, çoğu zaman yanlarında merdiven getirirler. Tabii bütün bunlar mazeret değil. Daha sıkı güvenlik önlemleri almalıydık. Her neyse, kasa açılmış, içindeki belgeler dışında her şey çalınmıştı. Bay MacLean nakit paraya güvenmezdi... yani tam anlamıyla değil. Yıllardan beri ham elmas satın alıyordu. Nadir renkleri olan çok pahalı elmaslar. Neredeyse onun için bir hobi haline gelmişti, öyle değil mi Karin? O kasa içinde çok değerli şeyleri vardı. O beş yüz bin dolardan çok daha yüksek değeri olan şeyler. Tahminimize göre paranın iade edilme nedeni, onun kasayı açmasını sağlamaktı; sonra öldürüldü ve kasa soyuldu. Katilin elmasları hedeflediğine eminim. Belli ki arkadaşınız da bunu biliyordu. Ortada çok ciddi bir durum var."

DJ kasa lafını eder etmez kafenin içindeki hava, George'un gözlerinin önünde bulanmaya başladı. Akı karıştığı, çok yorgun olduğu veya onca bilgiyi bir anda sindirmek zorunda olduğu için değil, bir anda son parça yerine oturunca her şeyi açıkça anladığı için. Onca zaman her şeyin temelinde spor çanta içindeki, hayatında görmediği kadar çok olan o para olduğunu sanmıştı, oysa bu sadece bir yemdi, uygun bir zamanda MacLean'ın kasasını açmasını sağlamak için bir araçtı.

"Siz iyi misiniz?"

"Özür dilerim," dedi George. "Kasadan hiç haberim yoktu. O elmasların değeri ne kadardı?"

DJ ve Karin yine bakiştılar. "Ne kadar olduğunu söyleyemem," dedi DJ, "ama çok yüksek bir miktar. En az beş milyon dolar olduğunu sanıyoruz. Sizi elmasları almakla suçlanıyoruz, ama umarım anlarsınız..."

"Hayır, hayır, anlıyorum. Kusura bakmayın. Bu benim için çok yeni bir gelişme." George buzlu kahvesine baktı.

"Dediğim gibi," diye devam etti DJ, "Jane Byrne'la nasıl temas kurulabileceği veya şehirdeyken nerede kaldığı hakkında belki bize bir fikir verebilirsiniz, diye umuyorduk. Herhangi bir şeyin faydası olabilir."

George söylenenleri zor bela işitiyordu. Akli anlatılan bu yeni şeyleri algılamak için debelenmekteydi. Ve hepsi de kötü haber sayılırdı. Bilerek ya da bilmeyerek George bir adamın öldürülmesi işine bulaşmıştı. Zaman kazanmak için kahvesinden bir yudum aldı, ama midesi ekşidi ve ağzı salyayla doldu. Burnundan derin bir nefes alıp, "Kusura bakmayın," dedi. "Bana anlattığınız şeyleri sindirmeye çalışıyorum; hepsi de çok sarsıcı şeyler. Tuvalete gitmem lazım." Ayağa kalkıp iskemlesini geri itti ve masadan ayrıldı. Kusacak gibiydi. Kafenin en arka kısmındaki tuvalete girdi ve kapıyı sürgüledi. Florasan lamba titreşiyordu. Zemin sanki yakın zamanda paspas edilmiş gibi ıslaktı, ama hâlâ kirli görünüyordu, karoların üstüne yapışmış saç telleri vardı. George klozetin önünde eğildi ve kendini kusmaya zorladı. Fakat hiçbir şey olmadı. Mide bulantısı geçip yerini baş dönmesine bıraktı. Tekrar ayağa kalkıp yüzüne ve boynuna su çarptı. Tekrar doğrulup burnundan derin nefesler aldı.

Aynadaki görüntüsüne baktı. Yüzünün sarılığı onu şoke etti. Saçları terle ıslanmıştı. Aynaya bir süre daha baktıktan sonra, içinden, *Ne salakmışım!* diye geçirdi ve baş dönmesinin geçmesini bekledi.

15

George döniip sırtüstü pozisyonunda kaldı. İki adam odaya girip kapıyı kapadı. Daha ufak yapılı ve zayıf olanı ayağıyla George'un dizini ezmek istedi ama ıskaladı. Uzun boylu ve daha topluca olanı, "Ayağa kalk, puşt herif!" dedi.

George gözlerini loş ışığa alıştırmaya çalışarak odanın ortasına doğru süründü. Adamlar kendi yaşında, belki daha da gençtiler. Lise futbol takımında oynayan ve bir cumartesi gecesi Burger King'e gidecek gibi giyinmiş iki gençti. İkisinin de üstünde taşlanmış kot pantolon ve Ocean Pacific tişörtleri vardı.

"Yerde kalsam daha iyi olacak galiba," dedi George.

"Göt herif!" dedi o âna kadar konuşmamış olanı. "Sana kalk diyer-sak kalkacaksın."

"Bunu biraz düşüneyim."

Daha kısa boylu olanı uzanıp George'un son temiz gömleğinin önünü kavradı. George onun burnuna bir yumruk atmayı denedi ama ıskalayınca yumruğu âdemelmasma isabet etti. Oğlan hırıltılı bir ses çıkararak geri çekildi; eli boğazında, ağzı O şeklinde açılmıştı.

"Bok herif!" diye hırladı.

George ayağa kalktı. Korkması gerektiğini biliyordu, ama hayatta kalma içgüdüsi sayesinde sakındı. Azuqları açık halde iki elini uzattı. "Benden ne istediğinizi bilmiyorum ama..." diye başladı.

İri olan oğlan saldırıya geçti. George ona bir yumruk atmaya çalıştı, ama daha elini kaldıramadan oğlan üstüne çullanıp onu yatağın üstüne devirdi. Sonra kolunu arkadan bükerek George'u yüziüstü yatağa mihlayıp dizini boynuna bastırdı.

"Bunu nasıl buldun, puşt herif? Beğendin mi?"

Cevap beklenmeyen bir soru olduğu için George karşılık vermedi. Boğazına yumruk yiyen oğlan yatağın kenarına geldi. Daha rahat soluk alıyordu, bir eli hâlâ boğazındaydı. Siville kaplı, dar bir çenesi vardı, kısa kesilmiş saçlarının altında lekeli kafa derisi görölüyordu.

"Seni öldürmeliyim," dedi hâlâ hırıltılı sesiyle.

"Ne yaptığını söyleyin bari!" dedi George.

"Ne yaptığını biliyorsun," dedi iri olanı bütün ağırlığını George'un beline dayadığı dizine vererek. Yatağın yaylarından biri koptu.

"Yemin ederim, bilmiyorum. Bunun Audrey Beck'le bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyormuş," dedi sıska olanı. Kulak tıkanıklığını gidermeye çalışan bir uçak yolcusu gibi çenesini daireler çizerek oynatıyordu.

"Gerçekten sizin bildiğinizden fazlasını biliyor değilim. O kızı gerçekten tanıdığımı bile bilmiyorum."

"Onu uyuşturucuya alıştırdın."

"Bakın, aynı kişiden bahsettiğimizi sanmıyorum. Audrey Beck üniversiteye gitmedi. Onun yerine başka birisi gitti. Audrey, Ian King adında biriyle West Palm Beach'e gitmiş. Yemin ederim."

"Sen ne diyorsun be?"

"Bırakın kalkayım. Size her şeyi anlatacağım."

"Ya, tabii," dedi sıska olanı. O sırada George'u altında tutan oğlan onu bir güreş manevrasıyla çevirip sırtüstü kalmasını sağladı. Bu defa dizi George'un göğüs boşluğundaydı. George saldırganının yüziüne baktı. Uzun boylu ve geniş yapılydı, düz bir çenesiyle yüzünün geri kalamından daha büyük bir ahu vardı. Sarı saçları üstte ve yanlarda kısa, arkasındaysa uzundu.

"Beni bir dakika dinler misiniz? Yalan söylemiyorum. Audrey Beck'le hiçbir zaman karşılaşacağımı sanmıyorum."

Büyük alınlı oğlan, çocuğunun yalan söylediğini anlamış bir ebeveyn gibi başını iki yana salladı. "Ona olanlarla ilgili herhangi bir sorumluluğun olduğunu öğrenirsek, senin izini bulup gebertirim. Anladın mı?"

"Evet, ama..."

"Anladın mı puşt herif?"

"Evet."

"Scott, bırak ben de onun boğazına bir yumruk atayım."

"Ben yaparım," dedi Scott ve iri yumruğunu kaldırdı. George omuzlarını büzüp çenesini göğsüne doğru indirdi; böylece aldığı yumruk kısmen üst dudağına kısmen de burnuna isabet etti. Her iki yerden de kan fışkırdı ve gözleri yaşardı.

Oğlanlar geldikleri gibi hızla oradan ayrıldılar.

George sendeleyerek banyoya gidip çamaşır suyu kokan bir havluyu yüzüne örttü. Burnu çok fena sızıyordu; yanak kemikleriyle göz çukurları arasında da hatırı sayılır bir acı vardı. Havluyu birkaç dakika yüzünde tuttuktan sonra, kapının kilitli olmadığını hatırladı. Hemen kapıyı kilitleyip sonra yatağına oturdu ve otomobilinde bulduğu telefon numarasını çevirdi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu; konuşmakta zorluk çekeceğinden korktu.

"Alo?" Endişeli bir genç kız sesiydi; hafif bir Güneyli aksanı vardı, ama bunun dışında Audrey'nin sesine benzemiyordu.

"Bana bu telefon numarasını bıraktınız." Sesi kötü bir nezleymiş gibi çıkıyordu.

"Siz Mather College'dan gelen kişi misiniz?"

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Ben Audrey'nin arkadaşıydım."

George sigara paketini sallayınca filtrelili bir uç dışarıya çıktı. "Ben de öyleyim sanıyordum ama galiba değilmişim."

"Audrey o okula gitmedi," dedi kız.

"Eh, birisi gitti ama. Senin adın ne?"

"Cassie Zawinsky."

"Demek Audrey'nin Mather'e gitmediğini biliyordun, öyle mi?"

"Evet, biliyordum."

"Onun yerine kimin gittiğini biliyor musun?"

"Adını bilmiyorum, ama birisinin gittiğini biliyorum. Sanırım, Chinkapin Lisesi'ndendi. Siz onunla karşılaştınız, onu tanıyordunuz, değil mi? Nasıl biriydi?"

"O kız benim sevgilimdi. Hoş bir kızdı." George sigarasını yaktı. Çektiği ilk nefes burnundaki tıkanıklığı biraz açınca kan kokusu aldı.

"Ama onun hakkında gerçekten herhangi bir şey bilmiyor musunuz?" diye sordu kız.

"Bak, benim de sana soracağımı yığınla soru var. Benim burada olduğumu nasıl öğrendiğini veya amacımın ne olduğunu bilmiyorum. Buluşabilir miyiz?"

"Olabilir."

"Otoyol kenarındaki Shoney's'i biliyor musun?"

"Evet."

İki saat sonra, duş yapmış ve giyinmiş halde, morarmış bir burun ve çatlak bir dudakla salonun en arkasındaki bir böhmeye gidip büyük bardak bir Coca Cola istedi.

Shoney's çiftlerle doluydu; yaşlılar yalnız, gençler gürültülü çocuklarla birlikteydiler. George tek başına kapıdan giren Cassie'yi hemen tanıdı. George'un yaşlarında idi, bir tişörtün üstüne erkek yeleği giymişti, altındaysa blucin vardı. George ona doğru el sallayınca kız gelip karşısına oturdu.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Cassie.

"İki adam motelime gelip Audrey'ye neler yaptığını öğrenmek istediler. Belki sen bu konuda bir şeyler biliyorsundur."

"Nasıldı bu adamlar?" Cassie'nin kızıla çalan kısa saçları, maviyeşil küçük gözleri, düğme gibi bir burnu, iri beyaz dişleri ve büyük bir ağzı vardı. Bir kısmı köpek dişine bulaşmış olan parlak kırmızı ruj u fena halde göze batıyordu.

"Bilmiyorum. Sporcu gibiydiler. Birinin adı Scott'tu."

"Lanet olsun! Scotty benim ağabeyimdir. Diğeri kepçe kulaklı ve sıska biri miydi?"

"Evet."

"O da Kevin Lineback, ağabeyimin arkadaşıdır. Olur şey değil. Çok üzülüm. Benim yüzümden senin burada olduğunu öğrendiler."

"Senin bunu nasıl bildiğini hâlâ anlamış değilim."

Garson kız gelince Cassie bir Dr. Pepper sipariş etti.

"Sen dün Beck'lerin evindeydin, değil mi?" dedi Cassie. "Audrey'nin ağabeyi Billy Beck'i gördün mü? İşte sen evden ayrıldıktan birkaç dakika sonra beni arayıp senin geldiğini söyledi. Audrey'nin Mather'e gitme niyetinin olmadığını benden başka sadece o biliyordu; benim bildiğimi bildiği için de hemen arayıp haber verdi. Ağabeyim olacak o salak da Billy'yle telefonda konuştuklarımı duymuş olmalı. Yani sanırım böyle oldu. Scott geçen yaz Audrey'yle sadece beş dakikalığına çıkmıştı, ama hâlâ ona âşık."

"Otomobilini nasıl tanıyıp da not bıraktın?"

"Billy polisleri takip ederek karakola gittiğini söyledi ve otomobilini tarif etti. Sadece telefon numarası bırakmaya karar verdim; böylece bunu birisi görürse hiçbir şey ifade etmeyecekti." Cassie pipetiyle gazozunu içti, halinden memnun görünüyordu.

"Peki, Scott ve arkadaşı benim yerimi nasıl bulabildiler?"

"Billy. Bana telefonda bunu söylerken yüksek sesle tekrar etmiş olmalıyım; Scott da işitmiş olmalı. Ya da paralel telefondan dinlemiştir. Yani Scott bu şekilde senin nerede kaldığını öğrenmiş ve sana benden önce ulaşmış."

"Anlamadığım başka bir şey de Audrey'nin neden okula gitmek istemediği. Sonuçta başvuran kendisiydi."

"Mecbur kalmıştı. Ailesi zorladı. Sweetgum'da dört yıllık bir üniversiteye parası yetecek birkaç öğrenciden biriydi. Her neyse, ailesi ona, mutlaka gideceksin diye baskı yaptı. O da Mather'i seçti. Sanırım buradan çok uzakta olduğu için. Ama gitmek istemedi. Asla. Ian King adındaki o oğlanla..."

"Gator Bait grubu."

"Ciddi misin? Onların adını duymuş muydun?"

"Pek sayılmaz. Bugün dedektif onlardan söz etti. Audrey'nin bu Ian adındaki oğlanla gittiğini söyledi."

"Audrey'nin niyeti buydu... En azından bana böyle demişti. Ailesine okula gideceğini söyleyip şehirden kaçacaktı. Nerede olduğunu bulamazlarsa, ona hiçbir şey yapamayacaklarını düşünüyordu."

"Ve sonra okula onun yerine gidecek birini buldu, öyle mi?"

"Evet. Fakat Audrey bu konuda bana fazla bir şey anlatmadı. Audrey'yle iyi arkadaşlık ama sırdaş falan değildik. Birlikte büyümüştük. Babam babasını tanır. Annem annesini tanır. Billy'yle ben, Scotty'yle Audrey de bu şekilde tanışıyoruz. Aile gibiyiz. Audrey bana okula gitmeyeceğini söylediği zaman ben... ne bileyim. Ama sonra bana Chinkapin'deki o kızla tanıştığını, birbirlerine çok benzediklerini söyledi. Kız çok zekiymiş, ama kötü bir aileden geliyormuş, parasızmuşlar ve üniversiteye gitmeyi çok istiyormuş."

"Nasıl tanışmışlar?"

"Adli tıp, galiba."

"Ne demek bu?"

"Münazara kulübü için bir yarışma. Bu konuda fazla bilgim yok."

"Ama sana bu kızın adını hiç söylemedi, öyle mi?"

"Sanırım anlatmış olduğu kadarı onu ürküttü. Dediğim gibi, onunla canciğer arkadaş falan değildik. Onu ele vermememi istedi, ben de ona söz verdim. Şimdi de kendimi suçlu hissediyorum. Belki de bir şeyler söylemem gerekirdi."

Garson kız aniden ortaya çıktı. "İçkileri tazelemek ister misiniz?"

İkisi de evet anlamında başlarını salladılar.

"Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi?" diye sordu garson kız.

"Ben pek aç değilim," dedi George.

"Patates kızartmasını benimle paylaşır mısın?" diye sordu Cassie.

On dakika sonra büyük bir tabak içinde patates kızartması geldi. Cassie'nin söyleyeceği daha pek çok şey vardı, ama asıl can alıcı bilgileri vermişti. George'un aradığı kız Chinkapin Lisesi'ndendi ve münazara takımındaydı. Ertesi gün bir kez daha okul yıllıklarına bakıp adını bulabilirdi. Henüz karar vermediği şey, bunu tek başına mı, yoksa Dedektif Chalfant'ın yardımıyla mı yapacağıydı.

George, Cassie'nin otomobiline kadar ona eşlik etti. Cassie yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Büyükayı takım yıldızlarını görüyor musun?"

"Sence bu kızın Audrey'ye olanlarla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu George.

"Tabii, bunu ben de düşündüm. Ama Audrey kendini uyuşturuculara kaptırmıştı, yani ne olduğunu kim bilebilir?"

"Başka bir şey öğrenirsen beni arar mısın?"

"Söz. Ve merak etme... Scotty'ye senin bu işle hiç ilgini olmadığını söyleyeceğim. Seni bir daha rahatsız etmez."

"Bir dahaki sefere ona hazır olacağım."

"Çok gaddardır."

"Fark ettim."

O gece yayları kırık yatağında yatarken yağmur yağdı. Şiddetli bir rüzgâr vardı. Otoyoldan geçen araçların gölgeleri odasına düşüyordu. George art arda sigara içip birkaç kez televizyonu açtı kapadı. Gün ağarırken rüzgâr dinmişti; güneş etrafı aydınlatmaya başladığında uyuyakaldı. Dudakları acıyordu, ağzında sigara tadı vardı.

O sabah Chalfant'ı aradı ve aradıkları kızın komşu kasabadaki liseden olabileceğini söyledi; birkaç okul yıllığına daha bakmaları iyi olacaktı. Chalfant ona öğle yemeğinden sonra karakola gelmesini söyledi.

Don Thompson yine George'a otomobili ödünç verdi. "Sen İspanyolca konuşur musun?"

"Üzgünüm, hayır."

"Dert değil, ama iyi olurdu. Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Bir Meksika restoranı var: Abelito. Burasını biliyor musun?" Thompson'un üstünde yine aynı takım elbise vardı, fakat kravatı ve mendili farklı renklerdeydi. Bugün parlak maviyi tercih etmişti.

"Hayır, ama bulabilirim."

Thompson ona adresi ve imzalanması gereken belgeleri verdi.

George bu işi öğle yemeği saatine denk getirdi ve yemeğini kalabalık Meksika restoranında yedi. Yemekler güzeldi, ama pek iştahı yoktu. Birkaç saat sonra Audrey adıyla tanıdığı kızın gerçek kimliğini öğreneceğine neredeyse emin gibiydi. Bundan sonra acaba onu ne zamanı görebilecekti? Yemeğini bitirip ödemesini yaptıktan sonra karakola gitti.

Chalfant dışarıdaydı, ama Denise, arasında Chinkapin Lisesi'ninkinin de olduğu bir yığın okul yıllığını masaya bıraktı. George ise en son yıla ait olanla başladı. Vesikalık olanlar yerine, önce arka kısımdaki grup ve takım fotoğraflarına baktı. Altında "Miınazara Takımı" yazılı olanı buldu; yarımı sayfayı kaplayan, iki sıra halinde oturmuş yedi öğrencinin görüldüğü siyah beyaz fotoğrafı incelemeye başladı.

İşte, oradaydı. Fotoğraftaki saçı aynıysa değildi –burada daha uzun ve sanki daha açık sarıydı– ama yüzünün geri kalanı, duruşu ve yarım gülümseyişi aynıydı.

Altta yazılı isimlere baktı. İkinci sırada, soldan üçüncüydü. L. Decter. Sayfaları geriye doğru çevirip lise son sınıf öğrencilerinin vesikalık fotoğraflarının olduğu bölüme geldi. Liana Decter. Yuvarlak yakalı siyah bir elbise giymişti, boynunda bir inci kolye vardı. George uzun süre fotoğrafa baktı, ama o âna kadar bildiklerinden farklı bir şey çıkaramadı.

Yıllığı kapatıp kucağına koydu. Denise onu bu ofise soktuğu andan beri koridorda herhangi bir faaliyet sesi duymamıştı. George kararını verdi. Yıllığı orada bırakıp Chalfant'ın ofisinden çıktı, Denise'in arkası dönükken resepsiyon kısmından da geçti ve dışarıya çıktı.

Chinkapin bölgesinde altı tane Decter kayıtlıydı. George listedeki ilk isimle başlayıp numarayı çevirdi; karşısına kim çıkarsa çıksın, Liana'yı istemeye karar vermişti. İlk iki numara uzun süre çaldığı halde telefonu açan olmadı; telesekreter de yoktu. İki keresinde ona yanlış numarayı aradığı söylendi. Sonuncusunda bir erkek sesi, "Kim arıyor?" diye sordu.

"Onun bir arkadaşıyım, efendim."

"Bana adını söyleyecek misin, yoksa tahmin etmemi mi istiyorsun?" Yaşlı bir adama ait, balgamlı bir sestti.

"Adım George Foss."

"Pekâlâ, George. Ona senin aradığını söyleyeceğim. Seni geri arar mı bilemem, ama bu senin sorunun."

"Teşekkür ederim efendim." George çok ender olarak birisine 'efendim' diye hitap ederdi, ama Florida'ya geldiğinden beri böyle bir alışkanlık edinmişti. "Size numaramı verebilir miyim?"

"Ne? Numaran onda yok mu?"

"Hayır, efendim."

"O zaman siktir git! Beni kızımın randevu servisi mi sandın?"

Adam telefonu kapadı.

George telefon rehberine baktı; parmağı hâlâ son aradığı numaranın üstündeydi. Adresi gördü.

K. Decter, Sekizinci Cadde'de oturuyordu. George otomobiliyle yarım saatlik bir yolculuktan sonra evi buldu. Burası şehrin yoksul semtlerinden biriydi. Çoğunun önünde hurda otomobiller olan, bahçeleri asfalt kaplı kutu gibi evler vardı. Kaldırım kenarında içi yeşilimsi suyla dolu bir drenaj hendeği uzayıp gidiyordu. Evlerin arkasında bir çit, çitin arkasındaysa yapay bir göl bulunmaktaydı. Sokak boyunca sıralanmış palmiye ağaçları bile yaşlı ve yorgun görünüyordu. Yerler sararmış yapraklarla kaplıydı.

George otomobiliyle evlere bakarak 401 numarayı aradı. Sokakta bir tur daha attıktan sonra evi bulabildi; o da numarası olduğu için değil, bitişikteki evde 397 yazdığı için. Bu ev, rengi solmuş vinille çevriliydi. Bahçesinde hurda bir kamyonet gördü; bu küçük toprak alanda bir meşe ağacı yükseliyordu. Adamın yalnız olduğunu varsayan George evi gözetlemeye karar verdi. Otomobilini kaldırıma yaklaştırıp gölgesinde hem daha serin hem de daha az göze çarpacağını umarak meşe ağacının altında bir yere park etti.

Yarım saat sonra umduğu iki şeyin de gerçekleşmediğini anladı. Buick'in içi temmuz ayında bir tavan arası gibi ısınmış, yanından geçen tek tük araçtakiler de semtlerine gelmiş bu yabancıyı daha yakından görmek için yavaşlamışlardı. Çok geçmeden bunlardan biri durur veya komşu evlerden biri çıkıp ne halt etmeye orada olduğunu sorabilirdi.

Bu endişesinin yanı sıra onu düşündüren yığınla şey vardı. Li-ana Decter'in -nam-ı diğer Audrey Beck- evine bu kadar yaklaşmışken onun karakteri ve yetiştirilme tarzıyla ilgili yeniden değerlendirme yapması gerekiyordu. Acaba bu sokakta onu bekleyen kötü bir kaderden kurtulmak için mi Audrey Beck'le kimlik değiştirmişti? Uzun vadede planı neydi? Sonsuza kadar Audrey Beck olarak devam edebilir miydi? Onca uzaklıktaki Mather College'da belki bu mümkün olabilirdi, ama

önünde sonunda gerçek ortaya çıkardı. Ve Audrey'nin ölümü de bunu garanti ediyordu. George bir yandan son yirmi dört saat içinde öğrendiklerini sindirmeye çalışırken bir yanda da orada, otomobil içinde neden beklediğini sorguladı. Liana'yı evden çıkarken veya eve dönerken görmeyi umuyordu. Ona başkalarından önce ulaşmak, onun açıklamalarını duymak, polislerin Audrey Beck'in üniversiteye hiç gitmediğini bildiklerini söyleyip onu uyarmak istiyordu.

Sokağın karşısına siyah egzoz dumanı saçan büyük bir otomobil park etti. George dudakları arasına bir sigara yerleştirip koltuğunda biraz aşağıya kayd.

Otomobilin kapısı açıldı ve içinden kot ceket ve pantolon giymiş sırk gibi bir adam çıktı. Yirmili yaşlarında görünüyordu, uzun siyah saç atkıyruğu yapılmıştı ve Ray-Ban güneş gözlüğü vardı.

Adam ağır adımlarla karşıya geçip Decter'in evine doğru yürüdü. Buick ağacın arkasında bulunduğu için George evin ön kapısını görmiyordu, adam ama iki dakika sonra tekrar ortaya çıktı ve George'un otomobiline doğru yürüdü. O yanına gelmeden, George filtresi iyice ıslanmış sigarasını yakt.

Adam bir elini otomobilin üstüne, diğerini pencere çerçevesine dayadıktan sonra eğilip tabak büyüklüğündeki yüzünü pencereden içeriye soktu ve mavi gözleriyle aracın içini taradı. George bir şey söylemek istedi ama ne diyeceğini kestiremedi.

"N'aber?" dedi adam rahat ve dostça bir sesle. Renksiz dudağının hemen üstünde kalem inceliğinde bir bıyığı, çıkık elmacık kemikleri vardı.

"İyidir," dedi George.

"Burada ne yaptığını sormayacağım, çünkü biliyorum. Liana bana senden bahsetti. İyi bir aileden gelen iyi bir çocukmuşsun."

"Sadece onu görmek istiyorum."

"Bunu istediğini biliyorum. Çok normal. Bence farklı koşullar altında o da seni görmek isterdi. Ama şu anda iyi bir zaman değil, bunu anlamam gerekiyor. Liana buradan gitmeni ve okula dönmeni söylememi istedi."

George makul kabul edileceğini umduğu bir sesle, "Peki, okula dönmezsem ne olacak?" diye sordu.

Herhalde adam otomobilin tepesindeki elini indirip George'un boğazına sarılana kadar belli bir zaman geçmişti, ama George bunun farkına varamadı. Tam sorusunu tamamliyorken, adamın iri ve kemikli eli boğazını sıkıp onu soluksuz bıraktı.

"Gördüğüm kadarıyla son zamanlarda birisinden dayak yemişsin zaten. Demek ki yumruk yemenin çok da kötü bir şey olmadığını düşünüyorsun. Bakalım burası ne durumdaymış..." Adam serbest eliyle George'un yüzünü, göz kenarları kırışmış bir hastasını muayene eden bir estetik cerrah hassasiyetiyle çevirdi. "Burnuna yediğin yumrukla burası acıyor olmalı." Bir kahve kaşığı büyüklüğündeki başparmağını George'un zaten sızlayan burnuna bastırdı. George kendini korumak için refleksle elini kaldırdı.

"Sakin kıpırdama." Adam boğazını daha sert sıkıp başparmağını burnuna daha sıkı bastırdı. Burun kıkırdağının ezildiğini hisseden George'un üst dudağına akan kan ağzına giriyordu. "Burnuna vuracak olursam, ertesi güne kadar kendine gelemezsin ve kalıcı hasar olur. Yüzünün ortasında burun diye bir şey kalmaz. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" Adam George'un başını sağa sola, aşağıya yukarıya çevirdi. "Güzel." Bir otomobil yanlarından geçti ama durmadı. Adam buna hiç aldırmadı.

"Pekâlâ, George. Şimdi ben gidiyorum, sana da gitmeni tavsiye ederim. Beni bir daha göreceğ olursan, canın çok yanacak. O halde, bir daha benimle karşılaşmamak için dua et."

Adam, George'un yüzünü bırakıp doğruldu. George gözlerinden yanağına akan yaşları sildi ve sancıyan burnundan derin bir nefes aldı. Çok geçmeden ağlayacağını biliyordu, hem de hüüngür hüüngür, salya sümük ağlayacaktı ama adam oradan gidene kadar dayanmak istedi. Adam belindeki kemeri düzelterip sakın adımlarla otomobiline döndü ve oradan uzaklaştı.

Moteline döndükten sonra George ağladı, ama bu tahmini ettiği kadar uzun sürmedi. En büyük korkusu - adamın canını gerçekten çok ya-

kacağı korkusu geçmişti. Adam, "kalıcı hasar" demişti.George bu sözü aklından çıkaramıyordu.

Florida'dan ayrılma zamanı gelmişti. Otobüse binip üniversiteye dönecek, oradan Dedektif Chalfant'ı arayacak ve ona bildiği her şeyi anlatacaktı; gerisini o halletmeliydi. Liana'nın başı dertteydi, ama George'un yapabileceği bir şey yoktu.

Telefon çaldı; neredeyse hiç açmayacaktı.

"Selam George," dedi o çok iyi tanıdığı o ses.

16

George kafenin tuvaletinde bir süre daha kaldı; mide bulan-tısı geçmişti ama hâlâ panik içindeydi. Donald Jenks ve Karin Boyd'a ne söyleyeceğine karar vermek zorundaydı. Kendini her şeyi açıklamak zorunda hissediyordu, ama yine de dikkatli olması lazımdı. Liana'yı değil, kendini korumak için. Polislere ifade verirken diğer Donnie Jenks'le olan karşılaşmasını veya New Essex'teki eve gittiğini, hatta Jane Byrne'in gerçek adını bildiğini bile söylememiştir. Ama o sırada Liana tarafından nasıl bir tezgâha getirildiğini ve bu işe karışmasının bir cinayete yol açtığını bilmiyordu. Çok basit ve çok parlak bir plandı doğrusu. Bir adama kasasını nasıl açtırırsın? Kasayı açmasını sağlayacak bir şey verir, sonra da onu izleyip beklersin. Bu durumda George çok iyi bir aktör olmuştu, çünkü oynadığı rolü bilmiyordu. Bir iyilik yapmak isteyen iyi bir adam. Parayı sahibine iade ediyor, korku içindeki bir kadını koruyor. George, rolünü oynarken Donnie Jenks kimliğini kullanan adam elinde çekiçle üst kata, kasanın olduğu odaya gidiyor. Oraya nasıl girmiş? Bahçıvanlarla gelmiş olabilir miydi?

George hâlâ bir yanıyla Liana'nın masum olduğuna, bu soygun ve cinayette parmağı olmadığına inanmak istiyordu. Buna inanmak isteyişinin nedeni Liana'nın böyle suçlar işleyebilecek birisi olmadığını düşünmesi değil, böyle bir amaçla onu kullanmayacağını umut etmesiydi. Tıpkı kendisinin hâlâ Liana'ya az da olsa âşık olması gibi, Liana'nın da hâlâ ona birazcık âşık olduğunu umuyordu. Fakat Liana'yı korumak isteyişi, bildiği her şeyi polise anlatmaması için yeterli gerekçe değildi. Eğer suçsuzsa, o zaman o da tehlike altındaydı.

Hayır, George'un Karin Boyd ve DJ'ye veya polislere bildiği her şeyi hemen anlatmamasının asıl nedeni Irene'in bir gece önce sahte Donnie Jenks tarafından darp edilmesi idi. Bu olay bir uyarı olmuştu, özellikle George için. Yaptığı şeyler sadece onun değil, Irene'in güvenliğini de etkileyecekti. Ama neden? MacLean'i öldürüp elmasları aldıktan sonra adamın yapacağı tek şey Liana'yla birlikte şehirden kaçmaktı. İkisinin de izi bulunamazdı. George, Liana'nın gerçek adını biliyordu, ama o bu adı yıllardan beri hiç kullanmamıştı; üstelik George onun suç ortağının da gerçek kimliğini bilmiyordu. O halde neden Irene'i tehdit etmişlerdi ki? Ve Irene'in kim olduğunu ve onu nasıl bulacaklarını nasıl öğrenmişlerdi? O anda bir şeyin farkına vardı: O hafta sonu yaşanan her şey, çok öncesinden planlanmış olmalıydı.

Masaya döndüğünde kendini toparlamıştı ve ne söyleyeceğine karar vermişti. İskemlesini çekip otururken Karin ve DJ aralarındaki fısıltılı konuşmayı kestiler.

"İyi misiniz?" diye sordu Karin.

"Pek sayılmaz. Şu ana kadar sanırım her şeyin nasıl özenle planlanmış olduğunu pek kestirememişim. Farkında olmadan bir cinayete yardımcı olduğumu öğrenmek beni şoke etti."

DJ'in gözleri ışıldadı ve burnunun altındaki ince bıyığı seğirdi. "Bize her şeyi anlatacak mısınız?"

"Evet," dedi George. "Her şeyi. Ama bunu şimdi yapamam. Bazı şeyleri tam anlayana kadar bana birkaç saat gerekiyor."

"Bu pek hoşuma gitmedi," dedi DJ, tıpkı ödev teslim tarihini ertelemek isteyen bir öğrenciyle konuşan bir profesör gibi.

"Yapabileceğim en iyi şey bu. Emin olun, size bildiğim her şeyi anlatınca hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Jane'in veya elmasların nerede olduğunu bilmiyorum. İlle de bir tahmin yürütmem gerekirse, çoktan buradan gitmiş olduklarını söyleyebilirim. Ama sizi daha sonra aramam gerekiyor."

Yapabileceği bir şey olmadığını anlayan DJ boynu bükük bir halde sustu, ama Karin'in yüzü öfkeyle kızarmıştı. Parmağındaki bir yüzüğü çevirdi. "Bir şey biliyorsanız, bize söylemek zorundasınız," dedi gözleri George'la DJ arasında gidip gelerek. "Tamam mı? Polisleri arayacağız. Bir cinayet soruşturmasında bilgi saklıyorsunuz."

"Karin, önemli değil," dedi DJ elini uzatarak. Karin'in sesi yükselmiş olduğu için tezgâhın ardındaki görevliler başlarını kaldırıp baktılar.

"Bildiğim her şeyi polislere de anlatacağım," dedi George. "Bana sadece birkaç saat lazım. Size söz veriyorum."

"Onu bırakamayız," dedi Karin.

"Tamam, sorun değil. Başka seçeneğimiz yok. Bay Foss, beni arayacak mısınız?"

"Evet."

"Emniyet görevlilerine sizin bilgi sakladığınızı söylemek zorunda olduğumu biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyorum."

Karin'in çantasında bulunan cep telefonu çaldı. George ayağa kalkarken Karin de arayan kişiye onu daha sonra arayacağını söyledi.

"Sizde kartım var," dedi DJ, George da kartı koyduğu gömlek cebine dokundu.

"Sizi arayacağım," dedikten sonra yanlarından ayrıldı.

Dairesinin arka merdivenine yürürken bitkindi ve ter içindeydi. Sanki apartmanın girişinde onu birisi bekliyormuş gibi bir his vardı içinde. Gözyaşları içinde Liana veya elinde çekiçle sahte

Donnie Jenks veya ellerinde arama izni, soracakları bir yığın soruyla bir dedektif ekibi. Ama ne girişte ne de dairesinde kimse vardı. Sadece yerde bıraktığı gömleğin üstünde uyuyan Nora. George'un eve döndüğünü görünce mutlu bir şekilde mırlamaya başladı. George da kedisiyle aynı fikirdeydi; bir zamanlar beğenmediği o olaysız ve sıradan hayatını özlüyordu.

Yatak odasındaki klimayı en yüksek dereceye çıkardı. Bu eski cihazların iyi tarafı, çalışırken çok gürültü çıkardıkları için ne telefon ne de kapı zili işitilebiliyordu. Soyunup yatağındaki çarşafın arasına kıvrıldı; hâlâ Liana'nın kokusunu duyacağını ummuştu ama duyamadı. Liana silinip gitmişti. Ya da bütün bu olanlar ateşli bir rüyadan ibaretti. Boş ve derin bir uykuya dalmadan önce son düşüncesi bu olmuştu.

Akşamın erken saatlerinde sersemlemiş bir halde uyandı. Gümbürdeyen klima oda sıcaklığını kış günlerine yaklaştırmıştı. Terinin kuruduğu yerler yapış yapıştı, ağzında hâlâ kahvenin buruk tadı vardı. Bir süre sırtüstü yatıp tavana vuran ışığa bakarak saati tahmin etmeye çalıştı; oysa başını çevirse, komodinin üstündeki saati görebilirdi.

Klimanın azgın homurtusu içinde sinirli tırmık sesleri de işitiliyordu. Nora kapının kilitli olmasına isyan ediyordu. Mama zamanıydı herhalde; saat altı falan olmalıydı.

Gözlerini yine kapadı ve uykunun ağır örtüsünün üstüne çöküşünü hissetti. Belki de biraz daha uyusa iyi olacaktı. Bugün günlerden neydi? Yarın işe gitmek zorunda mıydı? Bu düşünceler aklına gelince onları başkaları izledi. Karin Boyd'la DJ'ye bildiği her şeyi anlatacağına söz verdiğini hatırladı. Irene'la ilgili neye karar verdiğini hatırladı. Irene'ın olan biten her şeyden haberdar olması gerekiyordu. Gözleri yine açıldı, ama bu defa dönüp saate baktı. Yediyi biraz geçiyordu.

Nora'yı besledikten sonra telesekreterini kontrol etti. Uzaklardan bir yerden bir telefon zili duyduğunu hatırladı, ama ona herhangi bir mesaj bırakılmamıştı. Belki de rüyasında görmüştü.

Duş yapıp giyindi ve yiyecek bir şey aramak için küçük mutfağı-na geçti. Bulduğu bayatlamış bir çöreği ısıtıp sütle birlikte yedi. İçinden kanepeye uzanıp televizyonda beyzbol maçı seyretmek geliyordu ama uyandığında bir plan yapmıştı ve bunu uygulamak zorundaydı.

Irene, Cambridge'de, nehrin hemen yukarısında oturuyordu. Eskiden ayakkabı fabrikası olan üç katlı bir binanın çatı katı dairesi ona aitti. 1990'lı yıllarda, Boston bölgesinde emlak fiyatları yükselmeden önce bu fabrika evre dostu bir apartmana dönüştürülmüştü. O zaman Irene 300 metrekarelik bu daire için akıl almaz bir bedel ödemişti, ama günün fiyatlarına göre o miktar hafif kalırdı. Bu dairenin satın alınması, George'la Irene'in ilişkisinde birçok kk anlaşmazlığın zeminini hazırlamıştı. Birlikteliklerinin ikinci yılında ikisi de berbat bekr evlerinde yaşarlarken Irene ona bir çatı katı dairesi alma ihtimalinden bahsetmiş, ortak olmayı isteyip istemeyeceğini sormuştu. Boş daireyi görmeye gittiler; emlakçı kadın onlara kullanılan malzemenin kalitesini, paslanmaz elik aksamaları ve bu gibi şeyleri anlatırken George'un aklındaki tek şey o zamanki geliriyle kredi borcunu deyemeyeceğiydi. Ayrıca dahili kapısı olmayan boş bir alanda günün her nını Irene'la burun buruna geçirme fikri de hoşuna gitmemişti. O akşam bir barda bira içerlerken Irene'a bunun için çok erken olduğunu söyledi. Irene hayal kırıklığına uğramıştı, ama o daireyi kendi imknlarıyla satın almaya kararlıydı. Bu olay o yıl ilişkilerini aşındıran birçok kk anlaşmazlıktan ilki olmuştu.

Irene'in apartmanından birkaç blok ötede park etti. Daha önce arayıp haber vermesine gerek yoktu, çünkü pazartesi akşamıydı ve Irene mutlaka evde olurdu. Irene'in rutin olarak kabulendiği bazı şeyler vardı ve bunlardan biri de pazartesi akşamları kesinlikle dışarıya ıkmamaktı. Hafif bir yemek yer, televizyonda İngiliz dizilerini seyredirdi. George dar ara yollardan geçip bir blokun neredeyse yarısını kaplayan apartmana ulaştı. atı ka-

tındaki daireye çıkan merdivene gitmek için üstü açık bir kemer altından geçiliyor, sonra da kilitli bir kapıya geliniyordu. George metal panel üstünde Irene'in adının (I. DIMAS) yazılı olduğu zile bastı. Beklerken, yangın merdiveninin basamakları arasından, kararmakta olan gökyüzüne baktı. Havanın bunaltıcı sıcaklığına rağmen yaz bitmek üzereydi ve günler kısılıyordu. Irene'in, "Evet?" diyen sesi duyuldu.

Irene onu kapıda karşıladı; pamuklu bir şortla rengi solmuş düğmeli bir Red Sox tişörtü giymişti. George tişörtün sırtında ünlü oyuncu Tim Wakefield'in adının olduğuna emindi. Saçları kumaş bir saç bandıyla toplanmıştı, yüzü sanki az önce yıkanmış ve nemlendirici sürülmüş gibi parlaktı. Donnie Jenks'in vurduğu yerde yeni bir yara bandı vardı, bunun da etrafı şişmiş ve sararmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Irene.

"Habersiz geldiğim için kusura bakma, ama seninle konuşmam lazım. İçeriye girebilir miyim?"

Dairesinin içi dışarıdan daha karanlıktı; birlikte kanepeye oturmadan önce Irene bir lamba yaktı. Soğuk ve geniş dairesini çok güzel dekore etmiş, evin içine cep gibi küçük ve samimi odacıklar serpiştirmişti. George burada fazla zaman geçirmiş değildi, çünkü bu daire ona ilişkiyi yürütemeyişini hatırlatıyordu. On yıldan beri burada yaşayan Irene'm kendisi gibi düşündüğünü sanmıyordu. Fakat George buraya her geldiğinde, burası benim de evim olabilirdi, diye düşünmeden edemiyordu.

Irene'in içki ikramını geri çevirip büyük kanepeye yerleşti. Irene de karşısına geçti.

"Jack Crow'dayken sana bir kadından bahsettiğimi hatırlıyor musun?" diye başladı George.

"Evet."

"Sana üniversitedeyken tanıdığımı söylediğim kızdı. Liana Decter."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Onu görünce pek bir sarılmıştın. Sonra dönüp onunla görüştün mü? Bu yüzden mi bana kendini iyi hissetmediğini söyledin?"

“Evet.”

“O halde, hafta sonunu da onunla birlikte geçirdin herhalde.”

“Evet, ama buraya bu yüzden gelmedim. Çok daha kapsamlı bir hikâye ve pazar gecesi sana olanlarla da ilgili.”

George ona her şeyi eksiksiz anlattı. Irene sonuna kadar tek kelime etmeden dinlemişti, ama Gerry MacLean’ın adı geçince, *Globe*’da cinayetle ilgili bir haber okuduğunu söyledi.

George anlatımını bitirince Irene, “Vay canına!” dedi.

“Kızdın mı?”

“Hayır. Korkuyorum. Senin için. Ne halt ettiğini sanıyordun? Bu kadın insanları öldürmüştü.”

“Biliyorum. Ben de korkuyorum. Bana yumruk yediğini anlatırken kendimi ne kadar kötü hissettiğimi tahmin edemezsin. Benim yüzümden olmuştu ve sana bunu söyleyemiyordum.”

“Neden bana söyleyemediğini anlamıyorum. Ben çocuk değilim. Söyleseydin boşuna buraya kadar gelmezdin.”

“Biliyorum. Her şey için özür dilerim. Aklım çok karıştıktı. Ne yapmam gerektiğine daha yeni karar verdim.”

“Tekâlâ, ne yapacaksın?”

“Polislere ve MacLean’ın dedektifine ve bilmek isteyen herkese bütün hikâyeyi anlatacağım. Liana’yı veya onun kimliğini koruyacak değilim. Şu anda kendimi ona hiç borçlu hissetmiyorum. İşte bu yüzden de önce sana geldim. Senin bütün hikâyeyi bilmeni istiyorum. Başka bir şey daha var... Bence bir süreliğine Boston’dan gitmelisin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Donnie Jenks, MacLean’ın kasasından elmasları çaldığı gece sana geldi, canını yakabileceğini gösterdi ve adını bıraktı. Bunu öğreneceğimi biliyordu, yani bana mesaj göndermişti. Ne amaçla olduğunu bilmiyorum, ama muhtemelen çenemi tutmanı için uyarıyordu. Başka ne amacı olabilir, bilmiyorum. Şimdi ben çenemi tutmamaya karar verdiğim için senin şehirden ayrılman gerekiyor. San Francisco’daki Alex’e falan git. Kendimi çok daha rahat hissedeceğim.”

“İşim gücüm var benim. Yarın sabah erkenden bir toplantım var.”

“Tartışmaya açık bir şey değil bu.”

Irene güldü. “Ciddi misin? Bu da ne demek oluyor?”

“Şu demek oluyor: Benim aptallığım yüzünden tehlike altındasın ve zaten bir saldırıya uğradın bile.” George elini onun hırpalanmış yüzüne doğru tuttu. “Bana bu iyiliği yap ki, artık senin için endişe etmek zorunda kalmayayım. Yolculuk masraflarını ben öderim.”

“Mesele para değil...”

“Biliyorum. Sadece... sana bir şey olursa kahrolurum. Aşırı tepki gösterdiğimi düşünüyorsan, sebebi bu.”

Irene’nin dudakları büzüldü. George onun düşünürken dudaklarının içini ısırıldığını bilirdi. Genellikle kalemle karartılmış olan gözkapakları makyajsız haliyle onu çok kırılgan gösteriyordu. İç geçirip sağ bacağına yastığın üstüne uzattı. Pamuklu şortu adamakıllı gerildi. George başını çevirdi; Irene’nin, bacaklarını kalın bulduğu için utandığını biliyordu. Irene öbür bacağına da kanepe’nin üstüne kaldırdı. George bir anda onu tutkuyla arzuladığını hissetti. Bu arzusun kaynağı sadece cinsellik değildi, rahatlık ve güvende olma duyguları da bunu tetikliyordu.

“Gidebilirim,” dedi Irene. “Yeğenlerimi görmek hoşuma gider. Ayrıca hayatım tehlikede olduğu için apar topar şehirden ayrılmak zorunda olmanın da heyecan verici bir yanı var.”

“Sağ ol, sağ ol, sağ ol,” dedi George.

“Peki, sen ne yapacaksın?”

“Başımın çaresine bakabilirim,” dedi George yiğit asker sesi taklit ederek.

“Belli ki bakamıyorsun.”

“Haklısın. Ama kendimi polislerin eline bırakacağım. Yapmam gereken ve doğru olan tek şey bu. Aslında Liana’nın veya Donnie Jenks’in hâlâ Boston’da olabileceklerine hiç aklım yatmıyor. Hiç mantıklı değil. İstedikleri şeyi aldılar.”

"Birbirlerine kazık atmadıklarını nereden biliyorsun? Belki Donnie Jenks elmasları alıp gitmiştir veya Liana böyle bir şey yapmıştır; Donnie de bu yüzden hâlâ buralardadır."

"Bunu da düşündüm. Bu ihtimal var. Aslında bir sürü ihtimal var. İşte bu yüzden senin şehirden ayrılmanı istiyorum. Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Haklısın. Şehirden ayrılacağım. Yokluğumda yaşanacak birçok şeyi kaçıracağımı da düşünmeden edemiyorum." Gülümsemi.

"Hiç komik değil. Gördüğüm tek şey morarmış gözün."

Irene elini yara bandına götürdü. "Nedense bunu hep unutuyorum. Her gün beni arayıp neler olduğunu anlatacağına söz ver. Senin için de endişeleniyorum."

"Tamam, arayacağım," dedi George ama kanepeden kalkmadı.

"Gitmiyor musun?" diye sordu Irene.

George uzanıp onu öptü. Nasıl bir tepki göreceğini bilmiyordu, ama Irene öpüşüne büyük bir iştahla karşılık verdi, George'u itip altına aldı. George onun tişört düğmelerini açıp göğüslerini avuçladı; küçük siyah göğüs uçları şimdiden sertleşmişti. "Yatak odası?" dedi George kısık bir sesle. Irene hayır anlamında başını iki yana sallayıp George'un şortunun fermuarını açtı. George onun şortunu sıyırmak için parmaklarını beline geçirdi, ama Irene onu durdurdu. Şort hâlâ üstündeyken esnek kumaşı yana çekerek George'un penisini içine yönlendirdi. George hemen boşalmamak için dudağını ısırdı. Irene onun üstünde kalçalarını ileri geri oynatırken bir süre sonra ikisi de aynı anda orgazm oldular.

Irene kapıya kadar ona eşlik etti. "Beni daha sık tehlikeye atsan ne iyi olur," dedi sarılarak vedalaşırlarken.

"Ciddi misin?"

Sarılma faslı bitince Irene'in yanakları kızarmıştı ve onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Bütün bu olanlar için çok özür dilerim," dedi George.

Irene boş ver anlamında elini sallayıp, "Şş," dedi. "Peşime bir katil takmış falan değilsin."

"Sadece o değil..."

"Tamam, tamam, duygusallaşmaya başladın. Çok bitkin görünüyorsun. İstersen geceyi burada geçirebilirsin."

"Polislere gitmem gerekiyor."

"Dikkatli ol. Seyahat planımı yapınca sana haber veririm."

Kapı kapandıktan sonra George orada bir süre daha durdu. Aklı karışıkta, ama kararlılığı devam ediyordu.

17

Dışarıda gökyüzü elektrik mavisine dönmüştü, ama kemer altı tamamen karanlıkta kalmıştı. Yangın merdiveninin üstündeki bir rüzgâr çanı ötüp duruyordu. İki sokak lambasının ışığının kesiştiği nokta gölgede kalmıştı ve George bu gölgenin içinde bir adamın silüetini görür gibi oldu. Gözleri karanlığa alışana kadar bir süre bekledi. O anda oradan geçen bir otomobilin farları kısa bir an için bulunduğu yeri aydınlatınca orada yalnız olduğunu anlayabildi.

Otomobiline doğru yürürken içinden önce aşırı temkinli olduğunu söylüyor, sonra yeterince temkinli olmadığına karar veriyordu. Eğer sahte Donnie Jenks hâlâ şehirdeyse, pekâlâ burada da olabilirdi. Bir gece önce Irene'ı yumruklamak için buraya gelmişti. George'u bulmak istiyorsa, buraya geleceğini tahmin etmesi zor değildi. Adımlarını hızlandırdı; pencereleri açık bir evin önünden geçerken içerideki dev ekran televizyondan popüler bir dizinin sesleri iştiliyordu. Televizyon sesi geride kalınca, arkasından gelen ayak sesleri duydu. Biraz daha hızlanıp başını yana eğdi; arkasında birisinin olduğunu görmekten

çok, hissediyordu. Nabızı bir anda fırladı. Otomobilini bıraktığı sokağa gitmek için sağa dönecekti; o sırada geriye bakıp gerçekten peşinde biri olup olmadığını anlayabilirdi. Sokağa saparken çaktırmadan arkasına baktı; yarım blok geride kayıtsız adımlarla yürüyen biri vardı, kaldırım boyunca dizili ağaçlar yüzünden onu tam olarak göremedi.

George seçeneklerini düşündü. Otomobili yüz metre uzakta-
taydı. Ona doğru koşabilir, takipçisinin de en az kendisi kadar hantal olduğunu umabilirdi. Ya da bu endişesinin sadece bir kurntu olduğunu umarak yürümeye devam edebilirdi. Arkasından gelen kişi akşam yürüyüşüne çıkmış birisi de olabilirdi. Ne var ki, George'un son günlerde yaşadıkları, kuruntulu olduğunu göstermiyordu. Sağ tarafında ticari bir araç gördü ve hiç düşünmeden bunun arkasına geçip çömeldi; bu işi takipçisi köşeyi dönmeyen önce yaptığını umuyordu.

Sessiz nefes almaya çalışarak kulak kesildi. Ayak sesleri giderek yaklaşmıştı. George onu takip eden kişinin bir an bir duraksama yaşandığını düşündü; sanki onun nereye gittiğini kestirememiş gibiydi, ama ayak sesleri yaklaşmaya devam etti. George'un çömeldiği yer karanlıktı, fakat üstünde açık mavi bir gömlek vardı ve araç koyu metalik gri renkteydi. Sürücü tarafındaki kapıya iyice yaslandığı sırada başı kapı kulpunu sıyırdı ve o anda kulakları tırmalayan bir alarm sesi patladı, aracın ön ve arka lambaları yanıp sönmeye başladı.

İçindeki dürtüye rağmen George ne çığlık attı ne de altına kaçtı. Araç sanki aniden alev almış gibi ondan uzaklaştı, kendini yanındaki çite doğru attı. Kaldırımdan ona doğru gelen adama döndü ve lobut biçimli vücudunu görür görmez onu tanıdı. Bu adam onun korktuğu Donnie Jenks değildi. Özel hafiye DJ'di. Bir eli kalbinin üstündeydi ve o da en az George kadar korkmuş görünüyordu. DJ hâlâ gölgede olmasına rağmen George onun yüzünün bembeyaz ve ter içinde olduğunu gördü. DJ iki elini dizlerine dayadı; nefes almakta zorlanıyordu. "İyi misin?" diye sordu

George onun yanına gelerek. Aracın alarmı hâlâ çılgık çılgıydı. "Buradan gitsek iyi olacak."

Birlikte George'un otomobiline doğru yürüdüler. DJ hâlâ soluk soluğaydı. "Beni buraya kadar takip ettin öyle mi?" diye sordu George.

"Evet. O alarm yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Şu anda kriz falan geçirmiyorsun, değil mi?"

"Sanmıyorum. Bir kere geçirdim, nasıl olduğunu bilirim. Şu anda öyle hissetmiyorum."

George ne diyeceğini bilemediği için, "Beni nereden beri takip ediyordun?" diye sordu. "Boston'dan beri mi?"

"Evet. Beni Jane Byrne'a götüreceğini umuyordum."

"Öyle yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü Irene Dimas'ın evine gittin. Tabii o bir şekilde Jane'i saklamıyorsa..."

"Irene'ı nasıl öğrendin?"

"Ben dedektifim. Bulurum. Eski iş arkadaşınla on beş yıllık ilişkini saklamaya mı çalışıyordun?"

"Hayır. Onca zaman dışarıda mı bekledin?"

"Evet. Akşam yemeği de yemedim."

George'un arabasına geldiklerinde arkada kalan alarm sesi hâlâ duyulabiliyordu. Bir an ikisi de kararsız bir halde durup birbirlerine baktılar. "Jane'in nerede olduğunu bilmiyorum," dedi George.

"Sana inanıyorum. Bayan Boyd inanmıyor. Ayrıca bize henüz anlatmadığın şeyler olduğunu da biliyoruz."

"Bu doğru. Bunu düşündüm. Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatmaya hazırım. Polislere de."

"Tamam." Alarm susmuştu. George'un görebildiği kadarıyla, aracın sahibi de dahil hiç kimse herhangi bir suç işleniyor mu diye bakmak için sokağa çıkmamıştı.

"Sana bunları sokakta anlatmasan daha iyi olur. Gidebileceğimiz başka bir yer var mı? Senin Suzuki'n nerde?"

DJ guldü. "Bitişik sokakta."

"Birisini fark edilmeden takip etmek için çok uygun bir araç değil."

"Ama seni takip ettim, değil mi?"

"Hedefin otoyola çıkarsa ne yapacaksın? O otomobil doksan kilometre yapabilir mi?"

"Dur bakalım, şimdi benim bebeğim hakkında konuşuyorsun. Benim iş alanımda zanlıları otoyolda takip etmek gibi işler yok. Zamanımın büyük bir kısmını bir ofiste geçiririm."

"O halde nerede konuşalım?" dedi George. "Boston'a gidebiliriz. Orada rahat edebileceğimiz bir bar var."

"Bana uyar. Apartmanının önünde buluşuruz. Senin hızına uyabileceğimi sanıyorum."

George sürücü kapısına doğru giderken DJ de sokağın karşısına geçmek için hazırlandı. Karanlık ve sessiz yolun iki yanına bakarken George onun bu hareketinin "aşırı temkinlilik" olduğunu düşünerek gülümsedi. Ama DJ karşıya geçerken yolun biraz ötesinde son hızla gelen, farları sönük beyaz bir otomobil belirdi. George onu uyarmak için bağırdı, ama DJ caddenin yarısına kadar gelmişti. DJ devam etmekle geri çekilmek arasında kararsız kaldı; o anda otomobilin lastiklerinden tiz bir çığlık çıktı ve DJ kaldırıma doğru bir adım atarken bir anda kendini otomobilin kaputunun üstünde havalanırken buldu. Geniş kalçaları sanki hiçbir ağırlığı yokmuşçasına havada bir an kaldıktan sonra gövdesi ön camın üstüne düşüp camı tuzla buz etti. Otomobil durdu; DJ kaldırıma düşerken ürpertici bir ses çıktı.

George ona doğru yürümeye başladığı anda otomobilin sürücüsüne bir göz atınca olduğu yerde kaldı. Otomobilin –bir Dodge'du– penceresi indirilmiş, sürücüsü namlusu kesik bir pompalı tüfeği ona doğrultmuştu. George içgüdüsel bir hareketle ellerini kaldırıp geriledi. Topuğu kaldırıma takılınca sırtüstü yere düştü. Tüfeğin namlusuna merminin sürülüşünü duyduğu anda kendini otomobilinin arkasına attı. O anda tüfek ateşlendi, George'un Saab'ı tekerleklerinin üstünde sallandı. Camlarından

biri paramparça oldu. Az sonra Dodge yine lastiklerinden çığlıklar çıkararak oradan ayrıldı. Havayı, yanan lastik ve ısınmış metal kokusu kapladı.

"DJ!" diye seslendi George, ama karşılık gelmedi; sadece başka bir yerde patlamış olan bir lastikten çıkan hava sesiyle, açılan kapıların ve ona doğru gelen insanların sesleri duyuluyordu.

George bir saatten uzun bir süreden beri Boston polis karakolunun sorgu odasındaydı; florasan lambanın altında tek başına plastik bir sandalyede oturmaktaydı. İkram edilen kahveyi çoktan bitirmiş, karton bardağını yırtarak oyalanmıştı. Gece yarısına az kala kapı açıldı ve içeriye Dedektif Roberta James girdi. Blucin ve kısa kollu bir bluz giymişti, başında Boston Celtics'in kepi vardı.

"Selam George," dedi elindeki kahve kupasını ve dosyasını masanın üstüne koyarken.

"Merhaba Dedektif," dedi George.

"Duyduğuma göre bu gece seni epey korkutmuşlar."

"Bana Donald Jenks'in durumu hakkında ne söyleyebilirsiniz? Herkese sorup duruyorum."

"Dirseği kırılmış. Omzu çıkmış. Beyin sarsıntısı belirtileri var. Bu gece onu hastanede tutacaklar."

George rahat bir nefes aldı. Kendisine ateş edildikten sonra George korkudan dizleri çözülmüş halde caddeden karşıya geçmişti. DJ kaldırımında yatıyordu ve saçları kanla sıırsıklam olmuştu. Kendindeydi, ama George nasıl olduğunu sorunca önce boş gözlerle ona bakmış, sonra da bu soru karşısında utanmış gibi yüzünü kaldırırma çevirmişti.

"Ne oldu?" diye sormuştu arkalarından gelen bir ses. Otuzlu yaşlarında, kısa sarı saçlı bir kadındı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle birkaç metre ötede duruyordu.

"Bir otomobil çarptı," dedi George. "Sonra kaçıp gitti." Sesi titriyordu, herhalde o da şok içinde olmalıydı. Kadın onlara doğ-

ıu ürkek bir adım attı. Birden yanında bir adam bitiverdi, cep telefonuna bir şeyler söylüyordu. Sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi fısıltıyla konuşuyordu. Çok geçmeden bir devriye otosuyla bir ambulans geldi. Başka semt sakinleri de evlerinden çıkmış, aralarında konuşuyorlardı. Sağlık görevlileri DJ'le ilgilenirken George polis memuruna yerdeki lastik izlerini ve pompalı tüfek ateşiyle hasar gören otomobilini gösterdi. Otomobillere düşkünlüğü belli olan polis memuru, Saab'daki hasara üzgün bir ifadeyle baktı. George çok karmaşık olan asıl hikâyeye dışında, olup biten her şeyi anlattı. Polise Dedektif James'in kartını gösterdi ve olayın, onun soruşturmakta olduğu vakayla ilgili olduğunu söyledi. Ambulans gittikten sonra George'u polis karakoluna götürüp sorgu odasında beklemesini söylediler.

"Neler olduğunu bana anlatır mısın?" diye sordu Dedektif James. George, ortağı O'Clair'i görmeyince, acaba bir yerde monitörden bizi mi izliyor, diye geçirdi aklından.

"Tabii," dedi George.

"Bu gece sana kimin ateş ettiğini biliyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum, ama asıl adını bilmiyorum. Bana Donnie Jenks olduğunu söylemişti."

"Şu anda hastanede olan Donald Jenks mi?"

"Hayır, o gerçek Donald Jenks. Otomobiliyle ona çarpan ve bana ateş eden adam kendini Donnie Jenks olarak tanıtıyor, ama belli ki bu onun adı değil ya da çok büyük bir tesadüf."

"Aklım karıştı."

"Pekâlâ," dedi George. "En başından başlayıp bildiğim her şeyi size anlatayım."

Ve aynen öyle yaptı. O gece bu hikâyeyi ikinci anlatışydı; ilkinde Irene'a anlatmıştı; bunu tekrarlarlarken kendini çok saf ve yetersiz hissettiriyordu. Dedektif James'e cuma gecesinden beri olan biten her şeyi anlattı, ama yirmi yıl önceki Liana'yla ilgili ayrıntılara girmedi. Ama Liana'nın gerçek adını söyledi. "Onun hakkında bir dosya olacak. Florida'da cinayet suçuyla aranıyor."

"Soyadı nasıl yazılıyor?"

"D-E-C-T-E-R."

"Bu bilgiyi bu sabah neden bize vermedin?"

George omuz silkti. "O sırada ben... bir cinayete sebep olduğumu bilmiyordum. Hâlâ bana anlattıklarının doğru olabileceğini düşünüyordum. Boston'a o parayı iade etmek için geldiğini ve tekrar güvenli bir hayat sürmek istediğini sanıyordum. Belli ki yanlışmışım."

"Nerede olabileceği hakkında hiç fikrin var mı?"

"Hiç yok. Ama hâlâ buralarda olduğunu sanmıyorum. Hatta gitmiş olduğunu kesinlikle söyleyebilirim, ama ortağının hâlâ burada olduğu belli."

Dedektif James önündeki dosyayı açıp içinden siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı ve George'a gösterdi. "Kendisini Donnie Jenks olarak tanıtan adam bu mu?"

Fotoğraftaki adamın uzun saçları vardı ve Donnie Jenks'ten en az on yaş daha gençti, fakat yüz hatları aynıydı. George buruna baktı; bu eski fotoğrafta ayırt etmek zordu ama yassı ve kalık burun aynı gibi görünüyordu. "Ona benziyor," dedi. "Kim bu adam?"

"Adı Bernie MacDonald. Sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır."

"Ama New Essex'te karşılaştığın ve böbreğine yumruk atan adamın bu olduğuna emin misin?"

George fotoğrafa bir daha baktı. Adamın yüzünde sakın, neredeyse kibirli bir ifade vardı, sanki onu bu duruma düşüren şeyi ve bundan sonra olacakları hiç umursamaz gibiydi. Onun bu kendinden emin hali George'a, bu adamın kesinlikle kendisini Donnie Jenks olarak tanıtan kişi olduğunu söylüyordu. "Evet, eminim. Liana Decter veya Jane Byrne ile bir bağlantısı var mı?"

"Somut bir bilgimiz yok, ama son zamanlara kadar Atlanta'da yaşamış. Liana'nın çalıştığı ve oturduğu yere yakın bir barda barmenlik yapıyormuş. Şehir dışında çalınan bir otomobilde parmak izleri çıktı."

“Tutuklanma nedeni neydi?”

“Ciddi bir şey değildi. Küçük hırsızlıklar. Cinayet veya cinayete teşebbüs yok. Hiç değilse şimdilik.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Sence bu Bernie MacDonald ve Liana, New Essex'teki o evde saklanıyor olabilirler mi?”

“Sanmıyorum. Orası tam bir harabe, yaşanacak bir yer değil. Nedeni her neyse, ikisinden biri bu yeri biliyordu ve benim bu adamla... Bernie'yle karşılaşmamı ayarladılar. Planlarına göre adam beni korkutacak, ben de Liana'ya bu iyiliği yapmak zorunda olduğumu hissedecektim.”

“Ya o eve yakın yerler? Sence neden New Essex'i seçmişlerdir?”

“O yol üstünde başka bir ev var. Belki bir şey öğrenebilirim diye kapısını çaldım. O evde yaşayan kadın sarhoşun tekiydi.”

“Adını öğrendin mi?”

“Hayır. Sadece o harap evde kimin yaşadığını bilip bilmediğini sordum. Pek yardımcı olamadı.”

“Pekâlâ.” Dedektif, Bernie MacDonald'ın fotoğrafını tekrar dosyasına yerleştirip kapadı. Omuzlarını geri atınca George bir çıtlama sesi duydu. “Gidebilir miyim?” diye sordu. Bütün vücudu sızlıyordu. O gün uyumuş olmasına rağmen şu anda gözlerini kapadığı anda uyuyakalacak gibiydi.

“Aklına bize söylemediğin başka bir şey gelmiyorsa gidebilirsin,” dedi Dedektif James arkasına yaslanarak. George ilk kez onun ne kadar düzgün kolları olduğunu fark etti. “Hâlâ bizden bilgi sakladığını öğrenmek hiç hoşuma gitmez. Bu kadar bağışlayıcı olmayız.”

“Saklamıyorum. Sadece bir şey unutmuşum, çünkü doğru dürüst düşünecek halde değilim. Eve gidip uyumak istiyorum.”

Dedektif ona hem tehdit eden hem de canı sıkılmış bir ifadeyle baktıktan sonra sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. “Gel benimle. Serbestsin, gidebilirsin.”

Saab nehrin öbür tarafındaki bir kaportacıda olduğu için George'u evine bir devriye polisi götürdü.

George arka koltukta otururken, direksiyondaki polis memuru yol boyunca cep telefonunda karısıyla tartıştı; tartışma konusu kızlarının bir partiye tek başına gidip gidemeyeceği idi. George polisin hangi görüşü savunduğunu kestiremedi, ama tartışmayı kaybeder gibi görünüyordu. *Dünya dönmeye devam ediyor*, diye geçirdi içinden. *Cinayetlere, milyon dolarlık hırsızlıklara ve bu işe karışan benim gibi ahmaklara rağmen hayat devam ediyor.*

Polis memuru, George'un apartmanının önünde durdu; karısına bir dakika deyip George'a döndü. "Seni burada bırakayım mı? Eve kadar gelmemi ister misin?"

George evinin önündeki karanlık yan yola baktı. Acaba gizlenmiş kötü niyetli biri olabilir miydi? Sonra, "Tamam," dedi. Polis memuru kapının güvenlik kilidini açınca George otomobilden çıktı. Arka merdivende onu bekleyen birisi olabilir diye endişe edemeyecek kadar bitkindi. Kimseler yoktu. Dairesinde de kimse yoktu, sadece çok acıkmış ve öfkesini şiddetle seslendiren bir kedi vardı. Nora'yı besledi, birkaç bardak su içtikten sonra kendini yatağına attı. Her yanı sızlıyordu. Pompalı tüfek Saab'ında kocaman bir delik açınca bütün vücudu fena halde gerilmiş olmalıydı.

Gözlerini kapadı ama hemen uyuyamadı. Aklında dönüp dolanan yığınla soru vardı. Olup bitenlere nasıl karıştığını bir türlü anlayamıyordu. En başından beri kullanıldığına emindi, fakat Liana Decter'le Bernie MacDonald arasında bir şeylerin olduğu ve onları ayırdığı belliydi. Yoksa MacDonald neden hâlâ ortalıkta olacaktı ki? Elmasların George'da olduğunu mu sanıyordu?

Nora belli belirsiz bir miyav sesiyle yatağın ayakucuna sıçradı ve her zamanki pozisyonunu aldı. George yüzüstü döndü; aklına daha yirmi dört saat önce bu yatakta çıplak halde olan Liana geliyordu. Sabah güneşi doğarken o alacakaranlıkta yüzü maske gibi görünmüştü. Burnu, gözleri, ağzı... Birbirlerine sarılmış hal-

de yatarlarken Liana'ya sorduğu soru aklına geldi. "Ciddiydi, de-
ğil mi?" demişti. "Üniversitedeyken yaşadığımız ilişki?"

Liana'nın maske gibi yüzü hiçbir duygusunu ele vermiyordu.
"Şş," demişti ona iyice sokulup, dudakları George'un kulağına
yaklaşarak. Dilini George'un boynunun kenarında gezdirmişti.

Derken aklına o akşam Irene'la olan sevişmeleri geldi; iki-
si de orgazm olduktan sonra Irene yüzünü George'un boynuna
gömmüş, George hâlâ onun içindeyken ılık nefesini köprücük ke-
miğinde hissetmişti.

Bu görüntüler birbiriyle savaşıp gibiydi, bir an birisi öne çıkı-
yor, sonra birbirine karışıyordu. George bu şekilde huzursuz bir
uykuya daldı.

"Selam, Audrey," dedi George telefondaki Liana Decter'e. Motel Odasında oturmuş, hâlâ otomobilindeyken karşılaştığı o adamın etkisini üstünden atmaya çalışıyordu. Sesinin titrediğine emindi.

"Demek benim öldüğümü sandın, öyle mi?"

"Sence başka ne sanabilirdim ki?"

"Bunun için özür dilerim."

George bir şey söylemeyince Audrey devam etti. "Galiba bu öğlen sonrası Dale seni fena korkutmuş. Bunun için de özür dilerim."

"Evet, o herif epey korkutucuydu."

"Evet, öyledir. Bu onun işi. Ama tekrar Tampa'ya döndü; bu gece buluşabilir miyiz? Her şeyi açıklamak istiyorum."

George bir an düşündükten sonra, "Peki," dedi.

"Chinkapin'de Palm's Lounge adında bir yer var." Audrey buranın adresini verdi. "Bulabilecek misin?"

Akşam dokuzda buluşmak üzere sözleştiler, ama George ona birkaç soru daha soramadan telefon kapandı. George yatağın ucuna oturdu. Daha önceki planına uyup Florida'dan ayrılabilir, yoldayken Dedektif Chalfant'ı arayıp ona her şeyi anlatabilirdi. Ve bir daha da Audrey veya adı her neyse onu hiç görmezdi. Ama bu telefon her şeyi değiştirmiş-

ti. Kız onu görmek istemişti, George da mutlaka o randevuya gidecekti. Florida'ya gerçeği öğrenmek için gelmişti ve artık öğrenecekti.

Giyecek temiz kıyafeti olmadığı halde duş yaptı, sonra da Dan Thompson'a uğrayıp o gece için otomobili ödünç vermesini rica etti. Dan ertesi sabah sekizde teslim etmesi koşuluyla bu isteğini kabul etti.

Hâlâ erkendi ve hava aydınlıktı; çok gergin olduğu için motel odasında kalmak istemedi, otomobile binip gezmeye çıktı. Dahoon Nehri'ni geçip Chinkapin'e geldi, sonra Cortez Avenue'dan St. Anna's Adası'na kadar gidip sahil kenarına park etti. Körfez metalik bir laciverde bürünmüş, alçalan güneşle gökyüzü kızıla boyanmıştı. George kumsal boyunca yürürken en ucunda bir tesis bulunan ahşap bir iskele gördü. Balık tutanların ve turistlerin yanından geçip açık hava barı olan tesise geldi. Bir şişe Budweiser birası istedi. George ilk defa üniversitenin civarında olmayan bir bara geliyordu. İlk birasını hızla içti ve ikincisini ismarladı. Bu şişeyi yavaş içip bir sigara yaktı ve körfezdeki tekneleri seyrederek oyalandı.

Bir buçuk saat sonra, ama Liana'yla buluşma zamanına hâlâ bir buçuk saat varken, George otomobilini Palm's Lounge'un otoparkına park etti. Bu bar iki bomboş yolun kesiştiği yerde, eski bir çiftlik evinden dönüştürülmüştü; bir yanında bir palniye ağacı, kapısının üstündeyse neon ışıklı bir bira tabelası vardı. Daha önce bir fast-food dükkânından bir çizburger almıştı; bunu otomobilinde yedi. Otoparkta onunkinden başka iki araç daha vardı, ikisi de kamyondu. Onu tehdit eden adamın otomobilini görmeyince rahatladı.

Palm's Lounge'un içi bir tren vagonu kadardı, ön tarafı tepeden inen bir florasan lambayla hoyratça aydınlatılmışken, arka kısımlar neredeyse karanlık sayılırdı. Salonda biri personel biri müşteri, iki kişi vardı; barın bir ucunda oturmuşlar, kokteyl gibi bir şey içiyorlardı. Bar çalışanı elli yaşlarında, gür bir bıyığı olan, saçları tepesinden açılmış bir adamdı. Müşterisiyse aynı yaşlarda, başında hasır kotboy şapkası olan bir kadındı.

George bara yürüyüp bir dirseğini tezgâhın üstüne dayadı. Barmen ona doğru yaklaşırken bir şişe Budweiser birası istedi.

Barmen birayı verip George'un iki dolarını aldı. "Müzik dolabı bozuk, eğer bir şarkı dinlemek istiyorsan, para atmaya gerek yok."

George elinde birasıyla müzik dolabına yürüdü; cam kısmın arkasında bir dizi kırk beşlik plak sıralanmıştı. Şarkıların adları küçük kartların üstünde yazılıydı. Çoğu country türü şarkılardı. George sadece tannır gibi olduğu isimleri seçti. Örneğin Hank Williams tanıdık gelmişti. Patsy Cline da.

Birasıyla birlikte en arka kısımdaki bir masaya gidip oturdu.

Liana tam dokuzu bir geçte kapıdan içeriye girdi. George onu beklerken bara kısa boylu bir adam gelmiş, kovboy şapkalı kadının yanına oturup bir viski sipariş etmişti. Daha sonra çok şişman bir adamla kolları dövmelele kaplı sıska karısı gelip ön tarafta bir masaya oturmuşlar, sessizce viskilerini içmişlerdi.

Audrey/Liana içeriye adımını atınca kuvvetli ışık nedeniyle bir süre arka kısımları göremedi. Altında garsonların giydiği cinsten siyah pamuklu bir pantolon, üstündeyse –en sevdiği renk olan– yeşil, kısa kollu bir gömlek vardı. Tipi George’un hatırladığı gibiydi: küçük omuzlar, biraz genişçe bir kalça, etkileyici gözler... Liana onu gördü.

George’a doğru yürüdü, bara doğru bir bakış gönderdikten sonra bir elini onun omzuna koyup hafifçe uzandı. Kokusu aynıydı –tarçınlı sakız gibi– ve George sadece birkaç hafta içinde onun bu özelliğini unuttuğunu fark etti.

“Bu bira için seni fişledi mi?” diye sordu Liana.

“Hayır.”

“Bir tane daha ister misin?”

“Ben alırım,” dedi George. “Sen otur. Sen bira veya başka bir şey ister misin?”

“Bira iyi olur.”

George iki bira daha almak için bara giderken Liana masaya yerleşti.

George döndüğünde Liana iki avucunu masaya dayanmış, mama yedirilmeyi bekleyen bir çocuk gibi oturuyordu. George onun bu ifadesini çok sık görmüştü. Sağte kimliğine rağmen Liana onun tanıdığı Audrey’ydi. Yarı sarhoş bir halde onu iki omzundan tutup kendine çekmek ve öpmek istiyordu.

“Onca yolu aşip buraya geldiğine inanamıyorum,” dedi Liana bira şişesinden bir yudum alarak.

"Benden önce bir cümleyle 'inanamıyorum' diye başlama hakkın olduğunu sanmıyorum."

Liana gülümsedi. "Haklısın."

"Öldüğünü sanıyordum. Bunu nasıl..."

"Bak, dur biraz. Bunun için çok utanıyorum. Her şeyi açıklamama izin ver, belki o zaman anlayabilirsin. Bugün nerede yaşadığımı gördün, yani varlıklı bir aileden gelmediğimi, üniversiteye gidecek paramız olmadığını biliyorsun. Bütün ayrıntılara girmek istemiyorum ama, sadece babam var, onunla birlikte yaşıyorum. Babam olmak için çok yaşlı, neredeyse yetmiş yaşında. Otuz yıl önce televizyona senaryolar yazardı. Alacakaranlık Kuşağı gibi bir şey yazdığını söyledi, ama öyle olup olmadığını bile bilmiyorum. Artık yaptığı tek şey bira içmek, esrar tüt-türmek ve kumar oynamak. Off, kendimi çok acındırıyorum, değil mi? Zavallı ben! Her neyse, kısacası hiçbir zaman annem olmadı ve sürekli borç içinde yüzen yaşlı, berbat bir baba ve belki iki yıllık bir yüksekokula gidip hiç değilse bir önlisans almayı ümit eden garip ben. O da şansım varsa tabii..."

"Derken münazara takımında Audrey Beck'le tanıştın."

Liana derin bir nefes aldı. "Evet. Buraya kadar her şeyi çözmüş gibisin, Dedektif Foss. Audrey'yle arkadaş olduk. Münazara takımı toplantılarında sohbet ettik. Küpelerimi beğendiğini söyledi. Ben de onun blucinini falan beğendiğimi söyledim. Bana ailesinin onu zorla üniversiteye göndereceklerini, oysa tek istediği şeyin sevgilisi ve orkestrasının kumsalda kiraladıkları eve gitmek olduğunu anlattı. Ona üniversiteye gidebilmek için cinayet bile işleyebileceğimi, ama paramızın olmadığını söyledim. Ve sevgilim yatak odama taşınsa bile babamın fark etmeyeceğini anlattım. İşte o zaman bir plan yapma fikri doğdu. Aslında bir fanteziydi; yer değiştirebilsek ne kadar iyi olurdu diye düşünmüştük. Onun ailesi benim olsaydı üniversiteye gidebilirdim ve herkes mutlu olurdu. Eğer benim babam onun babası olsaydı, sevgilisiyle gidip kumsalda yaşayabilirdi. Bu konuşma Mayıs ayında geçti. Derken ikimiz de liseden mezun olduk ve ağustos ayına kadar ondan haber alamadım."

"Bütün yaz boyunca ne yaptın? Ne düşünüyordun?"

"Son iki yılda olduğu gibi, Riverview adında bir restoranda garsonluk yapıyordum. İki yıllık bir semt yüksekokuluna kaydoldum. Berbattı,

ama başka ne yapabilirdim? Derken Audrey aradı. Üniversiteye gitmeye karar verdiğini söyledi. Bunun yerine West Palm Beach kumsalına gidecekti, ama okulda görünmeyince ailesi durumunu öğrenecekti. Sonra da onun yerine benim gitmemin iyi olacağını söyledi. Benim bir otomobilim vardı. Babama artık evden ayrılacağımı söyleyip –zaten umurunda olmazdı– Connecticut’a giderdim ve Audrey Beck kimliğiyle kaydımı yaptırabilirdim, kimsenin de ruhu duymazdı. Audrey sanki okuldaymış gibi haftada bir ailesini arayacaktı. Eğer onlar beni ararsa, onun oda arkadaşısıymış gibi davranıp bana verecekleri mesajı alacak, sonra da Florida’daki Audrey’ye haber verecektim. Akla yatkın görünüyordu... Pekâlâ akla yatkındı ve uygulanabilirdi. Aynen böyle yaptık ve her şey yolunda gitti.” Liana dişlerini kenetleyip George’a baktı. “Ve sanırım böyle devam edecekken...”

“Audrey öldü.”

“Evet. Audrey öldü. Bu yüzden ben de öldüm.” O sırada müzik dolabında Patsy Cline bir şarkı söylüyordu.

“Ne oldu?”

“Audrey’ye mi?”

“Evet.”

“Florida’ya döndüğümde beni aradı. O da Sweetgum’a dönmüş. Buluştuk. Berbat bir haldeydi. Sevgilisi hıyarın teki olduğu için öyle olması normaldi. Bana, herifin tek yaptığı işin uyuşturucu kullanmak ve sevişmek olduğunu anlattı. Orkestradaki herkesle yatması için Audrey’yi ikna etmeye çalışmış. Sanırım bardağı taşıran son damla, onlardan para koparmaya çalışan uyuşturucu kaçakçılarının peşlerinde olmasıymış. Kâbus gibi bir şey. Benden Mather College’i anlatmamı istedi, ben de ona nasıl bir yer olduğunu anlattım. Yalan söylemedim. Harika bir sömestr geçirdiğimi söyledim ve senden bahsettim. Büyük bir hata yaptığımı anlamış gibiydi; gerçekten de öyleydi. Sanırım o gece de uyuşturucunun etkisi altındaydı, sonra içip daha da beter sarhoş oldu. Hayatlarımızı tekrar değiştirmek istediğini söyledi. İkinci sömestrde üniversiteye gitmek istiyordu.”

“Kimse fark etmeyecek mi sanıyordu?”

“Biliyorum, ama bunu düşünecek halde değildi. Ona bunun mümkün olmadığını, aniden ortaya çıkıp herkese kendisinin gerçek Audrey

Beck olduğunu söyleyemeyeceğini anlattım. Eğer gerçekten bunu yapmak istiyorsa, bundan sonra oraya gitmeyeceğini söyledim; o da başka bir okula kaydını yaptırabilirdi. İşte bu durumda ayrıldık. Çok üzgündü. Sanırım, daha önce sırt çevirdiği o hayata pat diye dönebileceğini düşünüyordu. Birbirimize çok benzediğimiz falan da yoktu."

"Benzemiyorsunuz."

"İşte böyle oldu. O evine, ben kendi evime gittim. O gece öldü."

"Sence intihar mı etti?"

"Çok sarhoştı, belki garajına girip orada kendinden geçmiş olabilir. İki gün sonrasına kadar haberim olmadı. Tabii ben de Mather'e dönmemeye karar vermiştim. Seni ve Emily'yi aramayı düşünüyordum. Derken o ölüncü, ne yapacağımı bilemedim."

"Vay canına!" dedi George ve bir sigara yaktı. Birası bitmiş, hafiften başı dönüyordu, fakat Liana'nın anlattıklarında akla yatmayan bir şey vardı. "Kimliğini geri istediğini söyleyince neler hissettin? Okula geri dönmeyi planlamıştım çünkü."

"Evet, öyleydi ama yine de bu işin geçici olduğunun farkındaydım. Audrey oluşum geçici bir şeydi. Farklı bir insan olmuştum, olmak istediğim bir insan: okulda, derslerinde başarılı ve senin gibi bir sevgilisi olan... Ama sanki gizli bir hastalığım vardı, içimde kalp yerine saat gibi işleyen bir şey taşıyordum. Herhangi bir anda bir alarm ötecek ve Audrey Beck artık var olmayacaktı. O ölecek, ben de yine Liana Decter olacaktım. Tanrım, şimdi düşünüyorum da, o sömestr rüya gibi bir şeydi."

"Sana çok tuhaf gelmiş olmalı."

"Ve iyi. Güzel bir zamandı, değil mi?"

"Belki bir şekilde yine dönebilirsin. Kendin olarak. Çok başarılı bir öğrenciydin."

Liana güldü. "Sahte kimlik kullandığım için beni bağışlayacaklarını mı sanıyorsun? Sence Audrey'nin ailesi beni bağışlar mı? Yabancı birinin üniversite ücretini ödediler."

"Ailesi Audrey'nin okula gitmediğini daha yeni öğrendiler. Artık herkes biliyor, polisler de..."

"Evet, bunu duydum. Bir şekilde ortaya çıkacağımı biliyordum. Ama emin değil..."

"Ama benim yüzümden..."

"Ama senin ve sarsılmaz bağlılığın yüzünden." Liana uzanıp George'un yanağına dokundu. Bir süre sessiz kaldılar. İçmiş olduğu biralar ve Liana'ya bu kadar yakın olması George'un aklını başından almış, konuştukları şey bile geri plana itilmişti.

"Seni özlüyorum. Seni çok özledim," dedi George.

"Ben de seni özlüyorum."

"Seni öpebilir miyim?"

"Peki."

"Dudaklarım biraz hırpalanmış durumda."

"Evet, fark ettim. Önemli değil."

Müzik dolabında hızlı bir parça çalarken, barın karanlık köşesinde öpüştüler.

"**B**ana bütün hikâyeni anlatmadım," dedi George.
"Biliyorum. Ama önce bana okuldan bahset. İnsanların tepkisi nasıldı?"

George ona Mather'de geçirdiği iki günü, haberi Emily'den aldığı-
nı, Barnard Hall'da yapılan derme çatma cenaze törenini, dekanla olan görüşmesini ve Kevin'in neredeyse onu dövecek olduğunu anlattı. Liana dikkatle dinlerken dudakları aralanmış, gözleri her zamankinden fazla açılmıştı. "İnsanın kendi cenaze törenini izlemesi gibi oluyor," dedi.
"Hem ürpertici hem de büyüleyici bir şey."

George daha sonra Florida'ya gelişini ve son iki gün içinde neler olduğunu anlattı. Liana'nın evinde gözetleme yaptığı kısma gelince, "Şimdi bana oradaki adamın kim olduğunu söylemelisin," dedi.

"Dale."

"Evet, Dale."

"Tamam, bu açıklamayı hak ediyorsun, ama pek hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Arkadaşın falan mı?"

"Bir çeşit."

"Sevgilin mi?"

"Pek sayılmaz, ama bir bakıma öyle. Bırak da anlatayım. Her şey den önce, dediğim gibi, babam kumar oynar. Eskiden at yarışlarına gı

derdi, ama sonra Tampa'daki bir bahisçide çeşitli spor müsabakalarına bahse girmeye başladı. O adamın adını bilmiyorum, ama babam ona devamlı telefon ederdi; ben ortaokuldayken telefonu benden çok o kullanırdı. Babam çok borçlanmıştı, ödeyemeyince korkutucu tipler ortaya çıkmaya başladı. Bu adamlardan biri de..."

"...Dale'di."

"Evet. Tahsilat yapıyordu, bizim eve sık sık gelmeye başladı. Birisinin canını yakıp hiçbir iz bırakmamakta çok ustadır, belli ki..."

"Bana öyle söylemedi. İz kalacağını söyledi."

Liana onun kolunu tuttu. "Onunla karşılaştığın için çok üzgünüm. Eminim, hiç hoş olmamıştır. Uzun bir süre ortalarda yoktu. Okul başlamadan önce buralarda değildi, çünkü babam Adsız Kumarcılar Terapisi seanslarına başlamıştı. Bu da onu bırakıp Mather'e gitmemin nedenlerinden biriydi. Babama bir arkadaşımın ülke turuna çıkacağını, arada bir onu arayacağını söyledim. Onun için sakıncası olmadığını söyledi. Terapiye devam edeceğine dair ondan söz aldım, ama sözünü tutmadı."

"Dale de bu yüzden geri geldi."

"Kısmen o yüzden. Bir nedeni de beni aramak için. Bana bir sigara verir misin? Benimki bitmiş." George ona bir sigara verip yaktı. "Şimdi açıklaması zor olan kısma geliyorum," diye devam etti Liana. "Bir süre işler iyice kötüye gitti ve borcumuz çok arttı. Aslında babamın borcuydu, ama aynı zamanda benim de sorunum oluyordu. Dale ciddi olarak onu sakatlamaktan, hatta öldürmekten söz ediyordu. Dale devamlı eve geldiği için beni tanıyordu. Ve benden hoşlanıyordu. Böylece bir uzlaşma sağlandı."

"Nasıl bir uzlaşma?"

"Sence nasıl olabilir ki?"

"Vay canına!"

"Evet."

"Kaç yaşındaydın?"

"İlk başladığında on altı yaşındaydım, ama sonra babama kumarı bıraktırdım ve lise son sınıftayken Dale o kadar sık görünmedi."

"Vay canına!"

"İğrenç birisi olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır... Yani yaptığın şey iğrenç, tamam... Ama asıl iğrenç olan Dale. Ve baban. Korkunç bir durum. Çok üzüldüm. Senin için."

"Eh, doğrusu o televizyon dizileri gibi değildi, ama artık hepsi bitti. Babam kumarı bıraktı. Dale de artık zırt pırt gelmeyecek..."

"Senle o bu Noel'de..."

"Evet, bu nedenle geldi, ama hiçbir şey olmadı. Aslında çok tuhaf, her ne kadar bir zorlama söz konusu olduysa da, beni sevgilisi olarak görüyor. Beni koruyor. Bu yüzden bugün sana bulaştı. Babam pencereden bakınca seni görmüş, Dale'i aramış, Dale de yapacağını yapmış. Bugün ben evde bile değildim."

"Bu konuda yapabileceğin bir şey olmalı."

"Merak etme. Bitti artık. Ya başka bir şeyden konuşalım ya da buradan gidelim. Bu mekân beni bunaltıyor."

Dışarıya, otoparkta gittiler. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Liana otomobilini George'unkinin yanına park etmişti. İki otomobilin arasında durup birbirlerine sarıldılar ve öpüştüler. George kendini diğer hayatından milyonlarca kilometre ve milyonlarca yıl ötedeymiş gibi hissediyordu.

"Sana iyi geceler diyebilmem için yarın görüşeceğimizi bilmem lazım."

"Peki. Ama er geç Mather'e dönmek zorundasın."

"Bilmiyorum. Belki burada seninle kalırım."

"Burada kalmana izin veremem. Beni ne kadar seversen sev, burası yaşanacak bir yer değil."

"Ne? Florida mı? Yoksa senin yanın mı?"

"İkisi de."

"Florida o kadar kötü değil. Başka nerede hem havai fişek hem portakal alabilirsin ki?"

"Ah, havai fişek ve portakal. Eyaletimin harika bir tanımı. Sana anlatabayım: Portakallar hiç de göründükleri gibi değildir. Eskiden bir meyve suyu fabrikasının önünden geçerdin; o yerlerin ne kadar kötü koktuğunu bilir misin? Bırak yemeği, bir daha portakal görmeyi bile istemeyecek hale geldim. Havai fişek konusunaysa hiç girmeyeyim."

"Havai fişeklerle ne alıp vermediğin var?"

"Bence çok anlamsız. Bir grup insan havada patlayan şeylere bakıp 'aaah, oooh' sesleri çıkarıyorlar. Birkaç gösterişli patlamayla oradaki insanların zekâ yaşı bir anda yirmi puan düşüyor." "

"Bu kadar kötümser olduğunu bilmiyordum."

"Artık gerçek yüzümü görüyorsun."

George ona daha sıkı sarıldı, Liana da onun boynunu öptü. "Yarın kaldığım motele gelir misin?" diye sordu George.

"Söz veriyorum. Kaçta gelmemi istersin?"

"Ne kadar erken gelebilirsen."

"Öğlen gelirim. Yemek yeriz."

"Tamam. Sonra da seçeneklerimiz hakkında konuşuruz."

"Tamam. Seçenekler. Seçeneklere bayılırım."

"Birlikte başka bir yere taşınabiliriz, ama hemen değil. Sanırım, polisler seninle Audrey arasında neler olduğunu öğrenmek isteyeceklerdir."

"Biliyorum. Bu işle sonra ilgileneneğim."

"Hayır, birlikte ilgileneneğiz."

"Tamam, birlikte ilgileneneğiz."

Önce Liana otomobiline bindi. Penceresini indirince George ona veda öpücüğü vermek için uzandı. "Bana hâlâ adıyla hitap etmedin."

"İyi geceler Liana," dedi George. "Kulağıma tuhaf geliyor."

"Eh, bu benim gerçek adım. Doğrusunu istersen Audrey'yi tercih ederim. İstersen bana yine Audrey diyebilirsin."

"Hayır, gerçek adını söylemek isterim."

Liana'nın otomobili otoparktan çıkıp ana yola girene kadar George onu izledi. Daha sonra aklına şu soru takılacaktı: Liana her nereye gidiyorsa hiç durmadan gitmiş miydi, yoksa bir kez daha babasının evine uğramış mıydı?

Kapıya vurulmasıyla uyandı. George bir süre aklı karışmış bir halde yatmaya devam etti. Son birkaç gün içinde yaşadıklarını sindirmekte hâlâ zorlanıyordu. Bir rüyadan kalan görüntülere benzese de hepsi gerçektir ve şu anda kapısına vurulmasıyla daha da kesinleşiyordu. Daha önceki hayatında hiç kimse bir salı sabahı erken saatte kapısında bitmezdi.

Odanın neminden teni hâlâ ıslak olmasına rağmen sabahlığını giydi. Önceki gecenin bitkinliği içinde klimayı açmayı unutmuştu; odanın içindeki hava saunadan farksızdı. Oturma odasından kapıya doğru yürürken midesi guruldadı; en son ne zaman bir şey yediğini hatırlamıyordu. Kapıya bir kez daha vuruldu; art arda yedi kere... George kapıdaki, onu haklamak için gelmiş Bernie MacDonald veya Liana değil de polisler olduğunu umdu.

"Kim o?" diye sordu kilitli kapının ardından.

"Karin Boyd." George bir anda bu adı çıkaramadı; MacLean'in yeğenini unuttuğundan değil, ter içinde ve sersemlemiş bir halde uyandığı için Karin'i içeriye davet etmek için kapıyı açtı, ama kadın onun yana çekilmesini beklemeden paldır küldür içeriye dalıverdi. "Yirmi dakikadır buradayım!" dedi.

"Üzgünüm."

Karin'in yüzü pancar gibi olmuş, çenesi kaskatı kesilmişti. "Dj'ye olanları duyduunuz herhalde," dedi George.

"Onu bu sabah gördüm. Ölmediği için şanslıymış." Karin'in ses tonunda sanki onu ezen George'muş gibi bir ifade vardı.

"Beyin sarsıntısı varmış. Ne olduğunu hatırlıyor mu?"

"Sizi takip ettiğini ve bulduğunu hatırlıyor. Ona bildiğiniz her şeyi anlatacağınızı söylemişsiniz, ama ondan sonrasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Polisler saldırıya uğradığınızı söylediler."

"Muhtemelen amcanızı öldüren adam tarafından saldırıya uğradık. Bakın, kendime bir kahve almam ve oturmam lazım. Siz de gelin, oturun. Sizi başımdan savacak değilim. Aynı saftayız." George ortaokuldayken bir yıl boyunca kendisinden bir sınıf büyük bir kızın zorbalığına uğramıştı. Kız, tıpkı şu anda Karin Boyd gibi, ona ürkütücü bir öfkeyle bakardı. George mutfağa giderken, "İstediğiniz yere oturun," dedi ve Karin peşinden gelip Nora'nın lime lime ettiği koltuklardan birine oturunca sevindi. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve, bir bardak su?"

Karin bir şey istemedi. George mutfağa gidip büyük bir bardağa su koydu ve hepsini içti. Elektrikli ocak üstündeki kahve demliğinde dört parmak siyah sıvı görünüyordu; birkaç günden beri oradaydı. George bunu su bardağına boşalttı, içine süt ve buz koyduktan sonra oturma odasına döndü. Karin yüzünde küçümseyici bir ifadeyle odaya göz gezdiriyordu. Ya da belki her zamanki ifadesi böyleydi.

"Tıpkı amcanızın evi gibi," dedi George, ama bunu söylediği için hemen pişman oldu.

Karin tek kaşını kaldırdı. "Güzel bir yer," dedi. George'un esprisini anlamadığı belliydi.

"Evet, öyledir. Dj'ye olanları nasıl öğrendiniz?" diye sordu George koltuğuna otururken.

"Dün beni arayacaktı, ama aramadı. Gece geç saatlerde Dedektif James'i bulabildim, o da bana her şeyi anlattı. Sorgulamak için sizi karakola almış, ama sonra serbest bırakmış. Hastaneden çıkınca Donald'a söyleyeceklerinizi duymak için doğruca buraya

geldim." Karin konuşurken ikide bir ayak ayak üstüne atıp pozisyon değiştiriyordu. Bu kez daha az resmi giyinmişti: kısa siyah bir etek ve soluk mavi bir bluz. Saçlarını toplamıştı ve makyajsızdı. Konuşurken yanakları kızarıyordu. Teninin ne kadar beyaz olduğunu görünce George onun hiç güneşe çıkmadığını tahmin etti.

"Herhalde hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Anlatacak fazla bir şeyim yok, ama ne biliyorsam ortaya dökeyim. Polislere zaten her şeyi söyledim."

"Anladığım kadarıyla polislere Jane Byrne'in şu anda nerede olduğunu söylemediniz."

"Bilseydim söylerdim. Hiçbir fikrim yok. Tahminim, şu anda amcanızın kasasmdakilerle birlikte çok uzaklarda olduğu. Böyle olmayabileceğini düşünmek için tek neden, ortağının hâlâ buralarda olması."

"Dün gece size saldıran o muydu?"

"Öyle sanıyorum. Yani öyle olduğunu biliyorum, ama yüzünü görmedim."

"Jane olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Otomobil, daha önce bu adamı içinde gördüğüm aynı otomobildi... En başından başlayayım mı?"

"Peki."

Yirmi dört saat içinde George üçüncü defa cuma gecesi Liana'yı gördüğünden beri olan biten her şeyi anlattı. Karin de tıpkı Dedektif James gibi, New Essex'teki metruk evle ve o yol üstündeki diğer evde yaşayan sarhoş kadınla ilgili kısımları ilginç buldu.

"Sizce orada mı saklanıyorlar?" diye sordu Karin. Hâlâ koltuğun en ucunda oturuyordu. O sırada güneş batıya kaymıştı ve oturma odasının dar pencerelerinden birinden sızan ışık Karin'in yüzünü aydınlatıyordu. Bu ışık altında zaten çok küçük olan kulakları neredeyse saydam gibi görünüyordu.

"Dediğim gibi, onların hâlâ buralarda bir yerde saklanmaları için hiçbir neden düşünemiyorum; tabii ikisinden biri diğerine

kazık atmadıysa. Metruk evin hemen yakınındaki evde saklanmış olmaları muhtemel. Akla yatkın geliyor. Diyelim ki, ikisinden biri orada yaşayan kadını tanıyor. Sonra o metruk evi buluyorlar ve benim Bernie MacDonald'la karşılaşmamı sağlıyorlar. O adam beni yeterince korkutup Liana'ya... Jane'e yardım etmek zorunda bırakıyor. O eve birisi gidecek olsa, göreceği tek şey su kenarındaki bir harabe."

"Beni oraya götürür müsünüz?"

George bu sorunun geleceğini tahmin ediyordu, ama nasıl cevap vereceğini düşünmemişti. Bütün gece uyumuş olmasına rağmen hâlâ bitkindi ve gergindi. Her ne kadar Liana'nın ve kasadaki elmasların nerede olduğunu hâlâ çok merak ediyorsa da, bildiği her şeyi yetkililere anlatmış olduğu için memnundu. "Size nerede olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Ya da daha iyisi bu fikrimizi dedektiflere söyler, onları oraya göndeririz."

"Ama zaten onlara her şeyi söylemişsiniz, öyle değil mi? O metruk evden ve yakındaki evden bahsetmişsiniz. Gitmek isterlerse giderler."

"Bu yüzden de bizim yerimize onlar gitsin," dedi George.

"Pek bir şey öğrenme ihtimalimiz yok, değil mi? Muhtemelen bir şey çıkmaz. Ama gidip bir baksak ne zararı olur?"

"Size nerede olduğunu söyleyebilirim."

"Oraya tek başıma gitmek istemiyorum. Siz de gelseniz kendimi daha güvende hissederim."

"Bakın..."

"Sanırım bana borçlusunuz. Amcam öldü ve bunda sizin de sorumluluğunuz var. Donald iyi durumda olsaydı, onunla giderdim, ama ona olanlardan da sorumlusunuz." Karin'in sesi cırtlaklaşmaya başlamıştı. George'un anladığı kadarıyla bu kadın yaşananlarda ona önemli rollerden birini veriyordu.

"Sizi götürürüm," dedi George. "Ama orada birisi varsa veya kuşkulandığım bir otomobil görürsem hemen döneriz ve polisleri ararız."

"Tamam."

"Hazırlanmam için biraz zamana ihtiyacım var. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım."

Karin, sanki ona bu birkaç dakikayı bağışlamayı tartarmış gibi saatine baktıktan sonra, "Beklerim," dedi.

George banyoda dişlerini fırçalayıp saçlarını ıslattı ve duş almak yerine fazladan deodorant sıktı. Yatak odasında bir yandan giyinirken önce ofisini aradı, karşısına çıkan resepsiyon görevlisine hasta olduğunu ve işe gelemeyeceğini bildirdi. Sonra Irene'ı aradı, birkaç çalıştan sonra Irene telefonu açtı. "Neredesin?" diye sordu George.

"Yoldayım. Ablam ve çocukları Rochester'de babamı ziyaret ediyorlar, ben de oraya gidiyorum. Hayatımı çok uygun bir zamanda tehlikeye atmışsın." Irene'ın sesinden pekâlâ neşeli olduğu belliydi. George bir gece önce apartmanının önünde olan olaydan söz etmek istemedi.

"Dikkatli sür, tamam mı?"

"Tamam. Senin tarafında her şey yolunda mı?"

"Herhangi bir şey yok. Ofisi arayıp hasta olduğumu söyledim, ama sadece çok yorgun olduğum için. Ailene benden selam söyle."

"Söylerim."

Karin metalik gri renkli Audi marka otomobilini George'un apartmanının önünde, sadece apartman sakinlerine tahsis edilmiş park yerine bırakmıştı. Bernie'nin yumrukladığı yeri hâlâ sızladığı için George yolcu koltuğuna temkinli bir şekilde oturdu. Yaz sonunun çok güzel bir günüydü; hararet düşmüş, nem de bir anda rahatsız edici olmaktan çıkmıştı. Karin motoru çalıştırdı ve yola çıkmadan önce elektronik kumandayla iki pencereyi de indirdi.

"New Essex'e nasıl gidileceğini biliyor musun?" diye sordu George.

"Şehir merkezine kadar gidebilirim. Ondan sonra da sen beni yönlendirirsin."

Pazartesi sabahı karınca çiftliğini andıran Boston trafiğinde Karin yol alırken ikisi de konuşmadı. 93 numaralı yoldan 95'e

doğru inen araçlarla yol tıkanınca Karin küfredip iç geçirdi; sanki biraz gecikirlerse New Essex kaybolacakmış gibi hissediyordu. Ama çok geçmeden trafik seyrelti ve otomobilin içindeki sessizlik kulak tırmalamaya başladı.

“Bayan MacLean nasıl?” diye sordu George. “Kusura bakma, onun tam adını hatırlamıyorum.”

“Adı Teresa. Biraz düzelir gibi oldu. Tabii hâlâ ölüyor, ama geçici de olsa bilinci yerine geldi. Ne yazık ki ona kocasının öldüğünü söylemek zorunda kaldık. Ama kendi evinde öldürüldüğünü söylemedik, kalp krizi dedik. Şimdi de gazete okuyup televizyon seyredecek kadar iyileşmemesi için dua ediyoruz.”

“İkisiyle de yakın mıydınız?”

“Amcamla çok yakındık. Hiç sahip olmadığı akıllı çocuğuydum; işletme yüksek lisansı yapan çocuğu... Kriz sırasında Lehman Brothers’da çalışıyordum. Ben iş bulamayınca amcam, belki suçluluk duyduğu için, bana asistanı olarak iş teklif etti. İyi de oldu.”

“‘Suçluluk duygusu’ demekle neyi kastettiniz?”

Karin buna cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. “Amcamın yasadışı bir şey yapmadığına eminim, ama bu ipotek krizi patlamadan önceki ekonomik ortamda inanılmaz miktarlarda para kazandı. O zengin olurken bazılarının kayba uğramış olmaları mümkün. Bu nedenle belki biraz suçluluk duymuş olabilir. Çok fazla şey anlattım.”

“Bir saadet zinciri mi başlatmıştı?”

“Bunu nereden duydunuz?”

“Duymadım,” diye yalan söyledi George. “Tarif ettiğiniz şeye çok benziyor.”

“Galiba aşağı yukarı öyle de denebilir. Bu söylediklerimin aramızda kalacağını umuyorum.”

“Bu işte benim hiçbir çıkarım yok. Amcanızın nasıl zengin olduğu hiç umurumda değil.”

Açık pencerelerden içeriye giren havanın gürültüsü konuşulanları anlaşılmaz bir hale getiriyordu. Karin bir düğmeye basa-

rak iki pencereyi de kapattı. Bir anda otomobilde en küçük bir ses bile kalmadı. Daha sonra klimayı açıp düşük seviyede çalıştırdı. Karin bir kez daha sessizliğe bürününce George, amcasının zenginliği hakkında konuştuğu için huzursuz olduğunu düşündü. Ama ilgisini çekmişti. Sonuçta MacLean'ın parasıydı ama ne de olsa olan her şeyin temelinde bu vardı. "Amcanız bütün elmaslarını Newton'daki kasasında mı bulunduruyordu?"

"Hayır. Ama çoğunluğu oradaydı. Ona böyle yapmaması, hepsini bir bankanın kiralık kasasına koyması için yalvardık, ama o elmaslar onun için büyük bir tutku haline gelmişti; dışarıya çıkarıp onlara bakmaktan zevk alıyordu. Renklerine göre toplardı; farklı renkleri vardır, bilirsiniz, sadece beyaz değildir."

"Elmaslar hakkında bildiğim tek şey, çok pahalı olduklarıdır."

"Evet, üstelik çalması ve satması da çok kolaydır."

"Ve ne kadar paran olduğunu gizli tutmanın da kolay bir yoludur."

"Bakın, bazı yöntemleri etik değilse de, amcam mobilya satış noktalarından ve başka yatırımlarından yasal olarak çok para kazanmıştı. Bu işin peşine düşme nedenimin kasadaki para mı olduğunu sanıyorsunuz?"

"Kısmen öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Amcam tuzağa düşürüldü, soyuldu ve öldürüldü. Bu işi yapan alçağı bulmak istiyorum. O kasanın içinde sadece oyuncak bile olsaydı, yine aynı şekilde davranırdım."

"Anlıyorum. Ben de böyle hissederdim."

"Parayı geri alsak bile zaten bana ait değil. Para karısına kalacak ve Teresa'nın vasiyetinde ne gibi koşullar olacağını Tanrı bilir."

Karin'in sesi yükseldikçe Audi'nin hızı da artıyordu. George ona New Essex'e çıkış yolunu işaret ettiğinde araç yüz kırk kilometrede gidiyordu. Karin üç şeridi birden ustaca geçtikten sonra vites düşürüp sapağa girdi. George onu önce New Essex şehir merkezine, sonra da dışına yönlendirdi. Beach Road'a vardıkla-

rında ona taş kiliseye doğru yönelmesini söyledi. Karin pencere-
leri tekrar indirince içeriye tuzlu okyanus havası dolmaya baş-
ladı. George gözlerini donuk mavi Atlantik'e çevirdi. Günlerden
pazartesi olmasına rağmen pek çok yelkenli ve gezi teknesi gö-
rünüyordu. İnsanlar yüksek basınç sistemi sayesinde, onları bir
haftadır bunaltan nemden kurtulmanın tadını çıkarıyorlardı.

George birden korkmaya başladı. Metruk ev ve Captain Saw-
yer Lane üzerindeki evden herhangi bir ipucu çıkaramayacakla-
rını biliyordu, ama öyle olmama ihtimali de vardı ve Bernie Mac-
Donald elinde pompalı tüfeğiyle onları bekliyor olabilirdi. Her
iki evde de tehlikeli olan herhangi bir şey –örneğin Bernie'nin
otomobilini– görürse derhal dönüp oradan ayrılacak ve polisi
arayacaklardı. Ama George'a kendini diken üstündeymiş gibi
hissettiren başka bir şey vardı ve neden sonra bunun Liana ol-
duğunu fark etti. Az da olsa onu bir daha görme ihtimali vardı;
belki Bernie onu zorla orada tutuyordu. Her ne kadar o yönde
herhangi bir belirti yoksa da, George hâlâ Liana'nın ona ihtiyacı
olduğunu umuyordu.

Yirmi yıldan beri içinden atamadığı bir umuttu bu.

Kiliseyi ve onun bomboş otoparkını geçtiler. George, Captain
Sawyer Lane yolunu gösterince Karin o yöne saptı. Aydınlık bir
gün olmasına rağmen ağaçların gölgesinde kalan yol karanlıktı.
Karin tümseklerden birinde arabayı sertçe sarsınca hızını iyice
azalttı.

"O harap evi görmek istiyor musun?" diye sordu George.

"Metruk olanı mı?"

"Evet, su kenarında olanı."

"Hayır, doğruca o kadını gördüğün eve gidelim. Eğer oradan
bir şey öğrenemezsek metruk eve gideriz."

George ona garaj yolunu gösterince Karin o yöne saptı. Daha
önce olduğu gibi, çakılların arasından otlar yükselmişti. Ev her
zamanki gibi karanlıktı. Garaj kapısı kapalıydı ve dışında da oto-
mobil yoktu. Pencere camları da duvarlar gibi kahverengiydi ve
nispeten daha iyi durumda olması dışında, su kenarındaki evden
pek farkı yoktu.

"Buraya son geldiğinde ön tarafta bir otomobil var mıydı?" diye sordu Karin. Sesinde hafif bir titreme vardı; karanlık ortam onu germiştir.

"Hayır, aynen bu durumdaydı."

Park edip otomobilden çıktılar. George çamların altında havanın daha serin olacağını ummuştu, ama sanki geçen haftanın yüksek nemi buradaki ağaçların arasında tıklıp kalmıştı. Okyanusa bu kadar yakın olmalarına rağmen hissedilebilir bir esinti yoktu. Birlikte kapıya yürüdüler, George zili çaldı. Daha önce de olduğu gibi evin içinden bir gong sesi duydu. Bir dakika kadar bekledikten sonra bir kez daha zile bastı ve yüzünü kapının yanındaki dar pencerelerden birine dayadı. Odaları değişik seviyelerde olan bir evdi, halı kaplı bir alandan bir aşağıya biri yukarıya giden iki merdiven vardı. İçeride hiçbir kıpırtı olmadı.

Karin kapı mandalına uzandı ama kilitliydi. Birbirlerine baktılar. "Diğer pencerelerden de göz atalım mı?" diye sordu George.

"Ben kilidi kırıp içeriye girmeyi önerecektim."

"Evin etrafını dolaşalım, belki açık bir kapı veya birini buluruz. Sen bu taraftan, ben bu taraftan gidelim, evin arkasında buluşuruz."

"Ayrılmasak daha iyi olur. Bu yer beni ürküttü."

Saat yönünde ilerleyerek evin etrafında dönmeye başladılar. Garaj kapısı kilitli olduğu için oradaki köşeyi döndüler. Evi ormandan ayıran küçük bir bahçe vardı, ama kıştan beri hiç ilgilenilmediği belliydi, otlar diz boyu yükselmişti. George otların üstünden yürürken alttan bulutlar halinde böcekler çıktı. Hemen arkasından gelen Karin, "Doğadan nefret ederim," dedi.

"Bütün doğadan mı?" diye sordu George.

"Bakmamın sakıncası yok, ama içinde olmak istemem."

Evin bu tarafında dikdörtgen biçimli tek bir pencere, bunun da önünde, içinde bölük pörçük bitkilerin bulunduğu bir çiçeklik vardı. Duvarın dibinde rengi solmuş plastik süt sandıkları gördüler. "Bir sandığın üstüne çıkarsam belki pencereden içeriye bakabilirim," dedi George.

Sandıklardan birini kaldırıncı, altından küçük, yeşil bir yılan kıvrılarak çıktı ve zemindeki çatlaklardan birinin içine girerek kayboldu. Onu gören Karin boğuk bir çığlık atıp George'un koluna yapıştı. "Küçük bir yılan," dedi George. "Eyaletimizin resmi sürüngenidir."

"Umurumda değil. Ayaklarımda sandalet var. Arka tarafa gidip daha altlarda bir pencere var mı diye bakalım."

George bu öneriyi kabul edip sandığı yerine bıraktı.

Arka taraftaki küçük bahçe de aynı bakımsızlık içindeydi; oldukça uzun bir verandası vardı. Zemin kırık kiremitlerle ve bir zamanlar burada bulunan bir mobilyadan kalan parçalarla doluydu. Üstü camlı bir masa siyah bir sıvıyla örtülüydü, tersyüz edilmiş halde yerde duran iki sandalye, kenarları pas içinde büyük bir mangal ve terk edilmiş bir arı kovanı gördüler. Evle veranda arasında büyük bir sürgülü cam kapı vardı. Karin açmayı denedi ama bu da kilitliydi. Buradan evin içine baktılar. Verandanın harap durumunu gören George evin içinin de farklı olmayacağına hükmetmişti, ama oturma odası pekâlâ içinde yaşanabilir durumdaydı. Alçak tavanlı bu odada birkaç parça mobilya, duvarı kaplayan bir kitaplık ve bir şömine vardı. Kanepenin önündeki alçak masanın üstü bardaklar, kül tablaları ve kirli tabaklarla doluydu.

"Biraz gevşedi gibi," dedi kapıyı bir kez daha zorlayan Karin.

"Bence çekip gitsek iyi olacak," dedi George.

"Neden? Burada kimse yok. Eğer arkadaşlarının burada kaldıklarını gösteren bir şey bulursak polisleri ararız."

George kapının kulpunu tutup sertçe çekti. Kilitli olmaktan çok, sıkışmış gibiydi; bir santim kadar aralayınca sürgülü olmadığını gördü. Eğilip iç taraftaki raya baktı. Rayın üstünde ince bir tahta takoz vardı. Karin'e kapıyı sertçe çekmesini söyledi; kapı çekilirken bu takoz yerinden oynadı. George, budalaca bir hamle olduğunu bildiği halde içeriye girip şöyle bir bakınmanın zararı olmayacağına karar verdi. "Kapıyı yeterince sert çekebilirsek, takozu kırabiliriz," dedi.

Kapı kulunu birlikte tuttular, ayaklarını yere iyice basıp takozu kırabilmek için tüm güçleriyle asıldılar. Bir süre direnen ince tahta parçası şaşırtan bir gürültüyle kırılınca kapı kayarak açıldı. George sırtüstü verandaya düşerken Karin de onun üstüne devrildi. Yana kayıp George'un üstünden çekilirken bu sahneye ikisi de güldü.

Her ne kadar evin boş olduğuna eminse de George yine de, "Kimse var mı?" diye bağırdı. İçeriye girdi, Karin de peşindeydi. Gözleri loş ışığa alışana kadar beklediler. İçeride, çürüyen bir şeylerin keskin kokusu vardı. George kanepenin önündeki masaya doğru yürüdü. Yiyecek artıklarıyla dolu birkaç kirli tabak, sigara izmaritleri ve kül vardı. Bir puro kutusunun üstünde, iç kısımları kararmış iki kaşık gördü. Bunların içinde eroin veya kokain pişirilmiş olmalı, diye düşündü. Puro kutusunun içine bakmak istedi, ama içinden bir ses odadaki hiçbir şeye dokunmamasını söyledi.

Karin oturma odasına bitişik olan mutfığa girmişti. George aradaki servis penceresinden onu görebiliyordu. Karin etrafına bakınırken, "Mutfakta ne var?" diye sordu George.

"İğrenç!" dedi Karin.

"İşlenmemiş elmas falan yok mu?"

"Görünürde öyle bir şey yok."

Evde hâlâ elektrik var mı diye anlamak için George bir lambanın düğmesine bastı. Tavanda bir vantilatör çalışmaya başlayınca düğmeye tekrar basıp kapadı. "Elektirik var," dedi. "Sen burayı araştır, ben de alt kata ineyim."

Karin oturma odasına döndü. Sanki evdeki pisliğe temas etmekten korkuyormuş gibi iki kolu da vücuduna yapışmış gibiydi. "Neden ikide bir ayrılmayı önerip duruyorsun? Bu evin içinde tek başıma dolanacak değilim. Önce bu katı araştırırım."

Oturma odasından dışarıya uzanan bir koridor vardı. Burası pencere olmadığı için zifiri karanlıktı. George bir düğmeye basınca alçak tavandaki üç lambadan ikisi yandı. Duvarlar griydi ve üstünde hiç resim yoktu. Evin üst katını tamamen kaplayan halı

koyu yeşildi ve üstü kalın bir kir tabakasıyla kaplıydı. Koridorun sonunda karşılıklı iki kapı vardı. George açık olan birinin içine baktı. Burası, çiçek desenli duvar kâğıtlarıyla ve posterlerle kaplı, duvarlarında çerçeveli fotoğrafların asılı olduğu bir yatak odasıydı. George önden, Karin arkadan odaya girdiler. Göründüğü kadarıyla genç bir kıza aitti. Bir köşede bir çalışma masası, üstünde dergilerden kesilmiş fotoğraflarla dolu bir pano vardı. Odanın diğer köşesinde tek kişilik bir yatak gördüler, ama bu yatağın üstünde çarşaf, battaniye gibi şeyler yerine sadece bir uyku tulumu ve kılıfsız bir yastık duruyordu.

“Sen burada yaşayan kadını görmüştün,” dedi Karin. “Sence kaç yaşlarındaydı?”

“Tahmin edemiyorum. Uyuşturucu bağımlısı gibiydi, yani kırk gösterip yirmili yaşlarının başında da olabilir. Ama ergen olmadığı kesin. Buna eminim.”

Karin çalışma masasına gitti. Orada bulduğu bir defteri inceleyen, “Kathryn Aller adı sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu.

“Hayır.”

Karin defteri masaya bıraktı. “Evin diğer taraflarını da arayalım mı?”

Tekrar koridora çıktılar. George diğer kapıyı açtı. Açar açmaz da yüzlerine berbat bir koku çarptı. Burası küçük bir çamaşır odasıydı ve o ana kadar evde gördükleri her yerden daha pisti. Leş gibi bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesinden başka birkaç tane büyük çöp bidonu ile tıka basa dolu çöp torbaları vardı. Yerdeki torbalardan biri yarılmış, içinden ne olduğu belirsiz siyah bir sıvı sızıyordu; etrafı iri sineklerle çevrilmişti. “Sanırım burası çöp odası,” dedi George.

“Kadın neden bunları dışarıya koymamış ki?”

“Bilmem.”

George içeriye girmeden önce eliyle burnunu ve ağzını kapattı, sonra da daha iyi bakmak için başını uzattı. Çamaşır ve kurutma makinelerinin arasında beyaz plastik bir lavabo vardı

ve içi küfle kaplıydı. Üstünde sinekler uçuşuyordu. Odanın karşı ucunda yaklaşık iki metre uzunluğunda bir plastik örtü, balı gibi rulo yapılarak duvara dayanmıştı. Lavabonun üstündeki pencere odayı aydınlatıyordu, ama George yine de elektrik düğmesini bulmak için elini duvarda gezdirdi. Bulamayınca nefesini tutup biraz daha içeriye girdi, tepedeki floresan lambadan sarkan ipi çekti. Oda sert bir ışıkla daha da aydınlandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasında duran Karin. George içeriye girince kapıdan geriye çekilmişti.

"Bu halı gibi şeyin ne olduğunu görmek istiyorum."

Plastik örtünün yanında diz çöktü. Sinekler huzursuz olup havalandılar ve deli gibi uçuşmaya başladılar. Örtü birkaç kat kalmılığındaydı ama George tam ortasında koyu renkli bir şey gördü; yaklaşık bir yetmiş-bir yetmiş beş metre uzunluğundaydı. Birden bunun ne olduğunu anladı.

"Ne buldun?" diye sordu Karin koridordan.

"Henüz bilmiyorum," dedi George, bunu söylerken aldığı nefes neredeyse onu kusturacaktı.

George silindir biçimli plastik örtünün tepesinden uzanıp alttaki şeye doğru elini bastırdı. Örtü kırışınca içinde ne olduğu belli oldu. Koyu renkli bir yüz vardı, alnı ve göz çukurları görünüyordu. Saçları da görünür olmuştu. George elini örtüden çekti, fakat bu geçici tabutun içindeki ceset yerinden kımıldadığı için tahammül edilemeyecek bir çürüme kokusu küçük odayı kaplayıverdi. George ayağa kalkıp koridora doğru hamle yaptı ama yetişemeyeceğini anlayınca plastik lavaboya uzanıp kustu. Karin koridorda tuhaf bir sessizlik içindeydi, ama George'un kusması bitince, "Ne var orada?" diye sordu. "Bir ceset mi?"

"Evet," dedi George. "Plastik örtüye sarılmış. Polisi aramamız lazım."

Musluğu açtı, birkaç tıksırma sesinden sonra su ip gibi akmaya başladı. George suç mahallini bozmaması gerektiğini biliyordu, ama bu evden olabildiğince uzaklaşmadan önce ağzını çalkalaması şart olmuştu. Eğilip ağzını pas tadındaki suyla doldurdu.

sonra da tükürdü. Çamaşır odasından çıkıp koridora geçti. Karin ondan birkaç adım uzaklaştı. Gözlerinde donuk bir ifade vardı. George, acaba şok mu geçiriyor, diye düşündü.

“Polisleri aramamız gerek,” dedi bir kez daha.

“Tamam,” dedi Karin ve sanki mucizevi bir şekilde orada bir telefon görecekmış gibi bakındı.

“Cep telefonun yanında mı?”

“Arabada bıraktım. Çantamda.”

“Mutfakta bir telefon görmüştüm. Bir bakalım.”

Karin onun arkasından mutfığa yürüdü. Kusmak George’un sadece mide bulantısını değil, korkusunu da geçirmişti. Bundan sonra olacakları net bir şekilde görebiliyordu. Polisleri aradıktan sonra onların gelmesini bekleyecekler, bu arada hiçbir şeye dokunmayacaklardı. En kısa zamanda Dedektif Roberta James’i de arayacaktı. Onun el değmemiş bir suç mahalli görmek isteyeceğini biliyordu. Mutfaktaki telefon duvara monte edilmişti. George ahizeyi kulağına dayadı, ama çevir sesi gelmedi. Buna şaşırmadı. “Senin cep telefonundan aramak zorundayız,” dedi Karin’e. Aydınlık mutfakta Karin’in yüzünün bembeyaz olduğu görülebiliyordu. Dudakları tıpkı bir akvaryum balığı gibi sessizce açılıp kapanıyordu. Dönüp ön kapıya giden dört basamağı indi. George içeriye girdikleri yerden çıkmalarının daha iyi olacağını düşündüyse de vazgeçip Karin’in ardından yürüdü. Karin kapının sürgüsünü açtıktan sonra karşılarında, Audi’nin arkasına park edilmiş beyaz Dodge’u ve elinde yivli bir tüfekte onlara doğru yürüyen Bernie MacDonald/Donnie Jenks’i buldular.

20

Liana'yla Palm's Lounge'da görüşmesinin ertesi günü George gün doğarken uyandı. Liana öğle üzeri gelecekti, ama o gelene kadar zaman geçmek bilmeyecekti.

Duş yapıp giyindikten sonra Shoney's'e gidip bir kahve ve çörekle bir paket sigara aldı. Liana'nın motele gelmesine daha beş saat vardı, ama belki onu kaçıırır korkusuyla işi şansa bırakmak istemedi. Odasına gidip panjuru açtı ve kapıyı aralık bıraktı. Çöreğini yiyip kahvesini içtikten sonra Camel Lights paketini açtı. Öğlen saati olup geçtikten sonra, artık kendi otomobili gibi gördüğü Buick'i alıp Liana'nın babasının evine gitmeyi düşündü. Saat bir olduğunda George tam anlamıyla panik içindeydi; sigara paketinin yarısı bitmiş, odasının içinde volta atıyordu. Liana'nın evini aradı ama kimse açmadı.

Otomobili ödünç almaya karar verdi; tam dışarıya çıktığında otomobila koyu gri bir Crown Victoria'nın girdiğini gördü. Direksiyondaki adam Dedektif Chalfant'tı.

Chalfant park edip motoru susturdu ve otomobilden çıktı. Yalnızdı. "George, bir dakikan var mı?"

Birlikte motel odasına döndüler; odanın içi sigara ve kirli çamaşır kokularıyla ağırlaşmıştı. George dağınık yatağın bir ucuna tünerken

Chalfant da odadaki tek koltuğa oturdu. Pantolonunun ütü çizgisini düzeltirken dizindeki bir şeyi aldı. "Kedi tüyü," dedi George'a bakıp gülümseyerek. "Sana birkaç soru sorup sonra da bana bir iyilik yapmanı rica edeceğim. Bu arada bir yere mi gidiyordun?"

"Bitişikteki galeriden bir otomobil ödünç alıp biraz dolaşacaktım."

"Herhalde Liana'yı aramak için Chinkapin'e, Sekizinci Cadde'ye gitmeyi düşünmüyordun, değil mi?"

George bir şey söylemedi.

"Önemli değil," dedi Chalfant bir an sonra. "Zaten bildiğimiz bir şeyi bana söylemen gerekmez. Sana teşekkür etmem lazım. İşin hamallığını sen yaptın ve bu aşamaya getirdin. Memur Wilson dün seni istasyondan Chinkapin'e kadar takip etti. Gittiğin o adresi arayınca Decter adına ulaştık. İşin geri kalanı yıllığa bakınca çözüldü. Sana sormam gereken şey şu: Liana'yla temas kurdun nu? Onu gördün mü?"

George duraksadı, ne kadarını söyleyeceğini kestirmeye çalıştı. "Onunla konuştum. Beni buradan aradı. Bugün öğlen buluşacaktık."

"Bugün seni aradı mı?"

"Hayır. Sadece dün aradı. Korkuyordu. Audrey Beck'le kimlik değiştirdiklerinin öğrenildiğini biliyordu."

Chantal derin bir nefes aldı. "George, üzgünüm, ama onun tutuklanması için emir geldi. Nerede olduğu hakkında herhangi bir şey biliyorsan..."

"Ne için tutuklama emri? Kimliği konusunda yalan söylediğini biliyorum, ama bu daha çok okulun sorunu, öyle değil mi?"

"Bu nedenden değil. Haklısın. Öyle bir konu polisi ilgilendirmez. Cinayet zanlısı olarak tutuklanması isteniyor. Audrey Beck'in intihar ettiğini sanmıyoruz. Öldüğü gece otomobilde birisinin daha olduğunu gösteren kuvvetli deliller var."

"O kişi Liana değildi. Onunla bu konuyu konuştum. O gece daha erken saatlerde Audrey'yle bir barda oturmuşlar, ama birlikte çıkmamışlar." George çok hızlı konuştuğunu ve sesinin giderek yükseldiğini fark etti.

"Sakin ol, George. Eğer bu konuda haklıysan, ve umarım haklısındır, Liana'yı bulmak her şeyi açığa çıkarır. Garajda Audrey'nin yanında bulunan kişinin Liana olduğunu gösteren kesin bir delil yok, ama mut-

laka birisi vardı. Bu kadarını biliyoruz. Liana ve Audrey'nin otomobille Palm's Lounge'a birlikte gittiklerini de biliyoruz; o halde oradan birlikte çıkmış olmaları da akla yatkın."

"Oraya birlikte gittiklerini nereden biliyorsunuz?"

"Audrey'nin abisi Billy onları giderken görmüş. Liana'yı elimizdeki yılıktan teşhis etti. George, bu durumda bana yardım edebilirsin. Eğer Liana'nın suçsuz olduğuna bu kadar inanıyorsan, ki umarım haklısındır, o halde Liana'nın yapacağı en iyi şey teslim olmak ve kendini temize çıkarmak olur."

"Onu babasının evinde aradınız mı?"

Chalfant'ın gözleri bir an pencere pervazında uçan karasineğe takıldı. "Dün akşam erken saatlerden beri oraya dönmemiş. Kaçmış olduğunu düşünmek için nedenlerimiz var. Şimdi, eğer onun nerede olduğu ya da nereye gidebileceği konusunda bir şey biliyorsan, bunu mutlaka bize bildirmen gerekiyor. Yoksa yardım ve yataklık etmekle suçlanırsın. Bunu anlıyor musun?"

"Nerede olduğu veya neden aniden kaçmak isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onunla konuştuğun zaman sana hiçbir şey söylemedi mi? Gidebileceği bir kişinin veya yerin adından söz etmedi mi?"

"Hayır. Dediğim gibi, bu öğlen bana gelecekti."

"Sana inanıyorum, George. Böyle düşündüğüne de inanıyorum. Ama Liana'nın artık bu civarlarda olmadığına da eminiz."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

George dedektifin gözlerini kaçırdığını gördü belli belirsiz... Daha önce Chalfant'ın ona yalan söylemediğine emindi. Neden şimdi yalan söylüyormuş gibiydi? "Liana iyi mi? Bunun Dale'le bir ilgisi var mı?" diye sordu George.

Chalfant başını kaldırdı. "Bana Dale Ryan hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Pek bir şey bilmiyorum. Soyadının bu olduğunu bile bilmiyordum. Dün Chinkapin'deki vadeydi."

"Pekâlâ, George. Şimdi sana neler olacağını söyleyeyim. Benimle karakola gelmeni ve bazı soruları cevaplamamı istiyorum. Burada kalmış-

tuğumuz şeylerle ilgili. Endişe etmene gerek yok. Başın belada falan değil. Sonra da valizini toplayıp üniversitene dönmeni isteyeceğim. Liana buraya dönmeyecek, ama Connecticut'a gitme ihtimali var. Belki seninle temas kurmak ister, bu durumda senin orada olman gerekir. Ve böyle olduğu takdirde hemen beni aramalısın. Bana bu iyiliği yapar mısın?"

Dedektifin sözlerini dinlerken George günlerden beri hiç olmadığı kadar rahatladı ve kendini güvende hissetti. Chalfant bir yetişkindi ve George'a ne yapması gerektiğini söylüyordu. Karar artık George'a ait değildi. Birden Mather'e dönmek için büyük bir istek duydu. Bunun nedeni, Liana'nın onu bulmak için oraya gelebilme olasılığı değildi. Liana olmasa bile, Mather onun evi gibi olmuştu. George sırtındaki ve ense-sindeki kasların gevşediğini hissetti. "Pekâlâ," dedi Chalfant'a ve ayağa kalktı.

Birlikte bir kez daha Sweetgum Karakolu'na gittiler.

Daha sonra George üniversiteye döndü ve Liana Decter'i beklemeye başladı.

Bernie göz açıp kapayana kadar tüfeğini doğrulttu. Hiç ses çıkmadı, ama George kırmızı iz bırakan bir cismin hızla Karin'e doğru yaklaştığını gördü. Sonra da tıpkı küçük bir balayla odun kırarken olduğu gibi çirkin bir ses çıktı ve Karin hemen yanına devrildi. MacDonald tüfeğin açısını değiştirdiği anda George kapıyı kapatıp sürgüyü çekti.

Dizlerinin üstüne eğilip Karin'e baktı. Karin boğazım kaşıyor, esnemesini bastırır gibi boğuk sesler çıkarıyordu. George onun elini kenara çekti. Boğazının tam ortasına minik bir ok saplanmıştı. George bunu kırmızı tüylü sapından tutup çıkardı. Geride hafif bir şişkinlik ve bir damla kan kaldı. Karin hırıltılı bir nefes alıp inledi ve başını öne arkaya oynattı.

"Küçük bir ok," dedi George. "Herhalde uyuşturucu bir şeydir. Nasıl hissediyorsun?"

Karin doğrulup elini boynuna götürdü. Şiş inmiş, çizgi halinde izi kalmıştı. Karin parmağını sürünce, o kan damlası da etrafına bulaşmıştı. George sürgülü kapının kilitsiz olduğunu hatırladı; eğer MacDonald'dan kurtulmak için en küçük bir ihtimal varsa, bir an önce o kapıya gitmesi gerekiyordu.

“Sakin olman lazım,” dedi Karin’e. “Ben arka kapıyı kapatıp bir telefon bulmaya çalışacağım. Tamam mı? Biraz doğrulup sırtını duvara daya. Her şey yoluna girecek.” George kendi sesinin gayet telaşsız olduğunu fark etti; sanki bir ofis arkadaşına, “Bir faks çekip geleceğim,” der gibiydi.

Karin’i yüzü koridor duvarına dönük olacak şekilde yerleştirdi. Kadının gözlerinde delirmiş gibi bir ifade vardı, ama George gözkapaklarının biraz sarktığını görebiliyordu. “Ben vuruldum mu?” diye sordu Karin.

“Sadece uyuşturucu bir okla. Muhtemelen uyuyacaksın, ama sonra bir şeyin kalmayacak.”

Karin elini boynundan çekip parmak uçlarındaki kan izlerine baktı. “Hemen dönerim,” dedi George ve hızla ikinci kata çıktı. Sürgülü cam kapıdan dışarıya baktı. Arka bahçede veya verandada MacDonald’dan herhangi bir iz yoktu. Kapıları sımsıkı çekip sürgüyle kilitledikten sonra oturma odasının ortasına geldi. Kapıları kilitlemesi pek bir işe yaramayacaktı. Plastik örtüye sarılı bir cesedin bulunduğu bu ev doğrudan MacDonald ve Liana’yla bağlantılıydı. Büyük ihtimalle MacDonald’ın anahtarı vardı, yoksa bile cam kapıları kırıp içeriye girebilirdi.

George tekrar Karin’in yanına koştu. Kadın hâlâ bıraktığı pozisyonda duruyordu, ama gözleri kapalıydı ve zorlukla nefes alıyordu. Parmak uçları kanlı olan eli yüzüne doğru kalkmıştı; o duruşuyla, bir tanesi hariç iplerinin hepsi kesilmiş bir kukla gibi görünüyordu.

George dizlerinin üstüne çöktü. Çamaşır odasında cesedi bulduğundan bu yana bir saat geçmiş gibiydi, oysa sadece birkaç dakika olmuştu. Evin ne içinde ne de dışında herhangi bir ses vardı. MacDonald ne yapacaktı? Eğer eve girmeye kalkarsa, George’un onu işitip başka bir çıkıştan kaçması ihtimalini göze almak zorundaydı. MacDonald tam arkasına park ettiği için George’un otomobilden yararlanması mümkün değildi, ama ormana kaçıp saklanabilirdi. Kurtulma ihtimali zayıftı ama mümkündü.

Evin içinden kaç tane çıkış yeri olabileceğini kestirmeye çalıştı. En az üç tane olduğunu biliyordu: ön kapı, oturma odasındaki sürgülü kapı ve yatak odasındaki sürgülü kapı. Bir tane de garaja geçiş yeri olmalıydı; oraya muhtemelen o anda bulunduğu yerdeki merdivenden iniliyordu. Bernie neden hâlâ hamlesini yapmamıştı?

MacDonald'ın onu pencereden görememesi için ikinci kattaki karanlık koridorda konuşlanmaya karar verdi. Dizleri sızlayarak doğruldu. Karin hâlâ aynı pozisyondaydı; dirseği kilitlenmiş gibi bir kolu havadaydı. George tekrar aşağıya inip onun kolunu indirdi. O anda Karin, bir partide içkiyi fazla kaçırıp duvar dibinde sızan birine benzemişti.

George temkinli adımlarla ikinci kata yürüdü. Pencereden bir kez daha arka bahçeye baktı, hiçbir şey göremeyince koridora girdi ve karanlık olması için elektriği kapattı. Sırtını duvara dayayıp kulak kesildi. Bir dakika geçti. Elini saçına götürünce hâlâ terden ıslak olduğunu fark etti. Evin içinde bir tıkırtı duydu; dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissediyordu. O âna kadar dik durmasını sağlayan kararlılığı ve cesareti, tıpkı bir lavabodan boşalan su gibi giderek kayboluyordu. Artık evden kaçışı düşünecek halde değildi; gözlerinin önüne karanlık koridorda bir anda Bernie MacDonald'ın ortaya çıkışı geliyordu. Heykel gibi durduğu yerde, Bernie'nin attığı okun boğazına saplandığını görür gibi oldu.

Bernie neden polisleri arayabileceğimi hesaba katmıyor? diye geçirdi aklından. Sabit telefonun çalışmadığını biliyordur mutlaka, ama cep telefonumun olmadığını nasıl bilebilir? Okyanusa bu kadar yakın bir bölgede, ormanın içinde telefonun çekmediğini mi düşünüyor? Eğer öyleyse, o zaman Bernie'nin acele etmesine gerek yoktu; George'un o evde kaldığı sürece cesaretini iyice kaybedeceğinin farkındaydı.

Bir yön seçip o tarafa doğru koşmaya karar verdi. Kurtulma ihtimali yüzde elli olurdu. Evin arka tarafının avantajı, verandadan sadece birkaç metre ötede başlayan ormanın yakın oluşuydu. George ormanın nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı; gözlerinin önüne evin yan tarafındaki birbirlerine yapışık gibi

duran ormangülleri ve gül ağaçları geldi, fakat veranda boyunca ne olduğunu hatırlayamadı. Eğer yan taraftaki gibiyse, kaçabilme ihtimali sıfırdı.

Evin ön tarafının avantajıysa, nereye koşacağını bilmesiydi: Mümkün olduğunca ağaçları siper alarak garaj yolundan koşacak ve doğruca Captain Sawyer Lane'e yönelecekti. Evin ön tarafında daha kolay bir hedef olurdu, ama daha hızlı hareket edebilirdi.

George bir plan yaptı. Telaşsız fakat hızlı adımlarla ön kapıya gidip MacDonald orada mı diye garaj yoluna bakacaktı. Eğer hâlâ otomobilinin yanındaysa, arka taraftaki ormana gitmeyi göze alacaktı. Eğer ön tarafta hiçbir şey görmezse sürgüyü açıp dışarıya çıkacak ve var gücüyle Captain Sawyer Lane'e doğru koşacaktı.

Ön kapıya doğru yürümeye başladı, hâlâ bıraktığı pozisyon-
da duran Karin'in yanından geçti. Karin'in yüzü endişe verecek kadar grileşmişti. George kenar pencereden dışarıya baktı. MacDonald görünürlerde yoktu. Otomobili hâlâ orada, Karin'in Audi'sinin arkasındaydı. Garaj yoluna bir karga kondu ve yerdeki bir şeyi gagalamaya başladı. George her iki yana da iyice baktı ve hiçbir şey görmedi.

Kapının kilidini açıp dışarıya çıktı. Bir kez daha iki yanına baktı; Bernie MacDonald'dan bir iz yoktu. Karga birkaç titrek adım attıktan sonra havalandı. George önce Audi'nin yanından geçti, sonra da Dodge'un yanından geçerken aracın içine bir göz attı. Arka koltukta yatan bir kadın vardı. George daha iyi görebilmek için yaklaştı; bu kadın Liana'ydı. Bacakları kıvrılmış, sırtüstü yatıyordu. Saçları bir yanağını örtüyordu. George'un gölgesi yüzünün üstünden geçerken gözkapaklarında hafif bir kıpırtı oldu. Arka koltuktaki tuhaf pozisyonuna rağmen kıyafeti düzgün sayılırdı. Üstünde George'un daha önce de gördüğü mor bir eteklik ve bir süveter vardı. Tam belinin hizasında yukarıya doğru sıyrılmış süveterinin altında beyaz teni görünüyordu. Ayakkabısının teki yerdeydi, diğeryse ayak parmaklarının ucundan sarkıyordu. George kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Fazla gürültü çıkarmamaya özen göstererek otomobili hafifçe salladı; fa-

kat Liana baygındı, MacDonald'ın tüfeğindeki o uyuşturucu okla bayıltılmış olmalıydı. George onun gözkapaklarındaki kıpırtıyı gördüğüne sevindi; hiç değilse hâlâ hayattaydı.

Omzunda bir sızı hissetti – ok. Bu minik oku tuttuğu gibi çıkarıp attı. MacDonald tüfeğini indirmiş, sakın adımlarla ona doğru yürüyordu. Evin arka tarafından geliyordu. George doğru tahmin etmişti. Yol tarafına doğru koşmaya başladı. *Belki ormana ulaşır, gizlenecek bir yer bulur saklanırım,* diye geçirdi aklından. *Belki beni bulamaz. Belki de zehir kanıma karışmadan oku çıkarmışumdır.*

Ama ağaçların arasından koşarken ayaklarının altındaki toprak kaymaya ve sağ yana doğru sendelemeye başladı. Adımlarını düzeltmeye çalıştı, ama ayakları birbirine dolandı ve yüzüstü yere düştü. Dizlerinin üstünde doğruldu, ama dünya yine sallanıyor, etrafındaki ağaçlar hızlı çevrim film gibi dönüyordu. Sırüstü yattı. Orman zemini çam iğnelerinden oluşan yumuşak bir yatak gibiydi. George gözlerini kapatınca baş dönmesi bitti.

22

George bazen, hafızamda sadece Liana'yla mı ilgili ayrıntılar var, diye düşünmeden edemiyordu. Bu anıların tümü de üniversitenin ilk sömestri olan o on altı haftayı kapsamaktaydı. Hiçbir fotoğraf olmamasına rağmen, Liana'nın bütün kıyafetlerini, yurt odasının dekorasyonunu, kalemi tutuş biçimini, sigara içiş tarzını ve dudaklarının tadını net bir şekilde hatırlıyordu. Bu ayrıntıları hatırlıyordu, çünkü aklı tekrar tekrar o anlara gidiyor, o andan beri başından geçenleri üstünde düşünülmemiş ve didiklenmemiş bir halde bırakıyordu. Farkında olduğu bir şey vardı; Liana'yla olan anıları ne zaman düşünecek olsa, zihninde bunları yeniden yaratıyor, şeklini ve gerçeği değiştiriyordu. Artık bu anılara güvenemeyeceğinin farkındaydı; bunlar zaman içinde kalıp değiştirmiş şekillerden ibaretti.

Ama aralık başlarındaki bir geceyle ilgili anıların doğruluğuna güvenebilirdi. O gece yaşananları defalarca aklından geçirmiş ve o konuşma hiç değişmemişti, çünkü gerçektir. Öğrencilerin işlettiği Trumbull Sanat Filmleri Sineması'na gitmişlerdi. Burası kampüsün doğu yakasındaki konferans salonuydu. Jonathan Demme'nin yönettiği ve Jeff Daniels'le Melanie Griffith'in oy-

nadıkları *Something Wild* filmini görmüşlerdi. George bu filmi o günden beri görmediği halde her sahnesini ve balkon kısmındaki rahatsız koltuklarda el ele oturdıklarını hatırlıyordu.

Bir cuma gecesi idi ve sinemadan sonra bir partiye gitmeye karar vermişlerdi. Parti, Zach Grossman'ın yurt odasında olacaktı. Zach ikisinin de arkadaşıydı ve Liana'nın oda arkadaşı Emily'nin de sevgilisiydi. O yörenin çocuğuydu ve üç erkek kardeşin en küçüğüydü, bu nedenle partilere içki tedariki için en güvenilir kaynaktı. Parti yerine yaklaştıkları sırada açık pence-relerden dışarıya UB40'nin gürültülü müziği yayılıyordu. Liana, "Daha iyi bir fikrim var," dedi

"Öyle mi?"

"Gidip yeni Fen Bilimleri binasına bakalım."

Soğuk rüzgâra karşı yürüyerek kampüsün en kuzey noktasında inşasına başlanan dört katlı Fen Bilimleri binasına gittiler. Yapı, hafif eğimli bir arazi üstüne yapılıyordu ve okulun en büyük otoparkı burada olacaktı. Temel atılmış, kirişler ve putreller yerleştirilmişti. Turuncu renkli bir plastik çit inşaat alanının etrafını çevirmektedir.

Liana, George'u çitin bel verdiği bir noktaya götürdü. Üstünden aşır, George'u da çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu George.

"İçeriye girelim. Ne zamandır bunu yapmak istiyorum."

George onun peşinden binaya girdi. Yeni dökülmüş beton zeminde durup gözlerinin karanlığa alışmasını beklediler. Suntalardan oluşan geçici bir merdiven en üst kata kadar yükseliyordu. Bazı katlarda bazı kısımların inşası bitmişti, ama çoğu tamamlanmamıştı. George başını kaldırınca yıldızlarla dolu gökyüzünü gördü.

"Yukarıya çıkmayacağım," dedi George.

"Neden?"

George ona engel olma fırsatı bulamadan Liana basamakları tırmanmaya başladı. George da korkusunu bastırıp peşinden gitti. Liana geçici bir yürüme platformunun üstünden binanın

güneybatı köşesine doğru ilerledi. Orada oturunca, George da rahatlayarak yanına çöktü. Duvar yerine delikli mavi brandalar gerilmişti; bunlar rüzgârla dalgalanıyordu. "Sanki bir gemideymişiz gibi," dedi George.

"Evet," dedi Liana sırtüstü yatıp göğe bakarak. George kampüs tarafına döndü. Yurt binalarının çatılarını görebiliyordu. Uzaklarda şehir ışıkları göz kırpar gibi titreşiyordu.

"Pekâlâ," dedi George. "İyi fikirdi." O da Liana'nın yanına uzandı. Rüzgâr ve brandaların hışırtısından başka ses duyulmuyordu.

"Sence Lulu sahtekâr mıydı?" diye sordu Liana.

George onun az önce gördükleri filmde bahsettiğini hemen anlamadı. Sonra, "Eh, evet," dedi.

"Kendini başka birisiymiş gibi tanıttığı için mi? Ona kendisi hakkında her şeyi anlatmadığı için mi?"

"Her ikisi de."

"O halde ne zaman yeni birisiyle tanışsak, sırf sahtekârlık olmasın diye ona bütün geçmişimizi anlatmak zorunda mıyız?"

"Bütün geçmişini ortaya sermekle gerçek adını kullanmak arasında fark var."

"Ama senin yurt odandaki o oğlan," dedi Liana, "kendisini Chevy olarak tanıtan çocuk. Bu takma adı üniversiteye girince kendisi taktı. Bu da filmde Lulu'nun yaptığından farklı değil." Liana'nın her zamanki ölçülü tekdüze sesi fark edilir düzeyde yükseliyordu. George o sırada Liana'nın ona kendisiyle ilgili bir şey ifşa edeceğini düşündü. Yattığı yerden doğruldu, rüzgâra karşı çakmağını avucunun içine alıp bir sigara yaktı.

"Sanırım, öyle," dedi.

"Söylemek istediğim şey şu: Bir insan, tıpkı filmdeki Lulu gibi kendini yenilemek istiyorsa, yeni kişiliğinin eski haline göre daha dürüst olması mümkün değil mi? Kimse doğduğu aile ortamını seçemez. Kimse kendi adını, tipini veya ailesini seçemez. Ama yaş ilerledikçe seçme hakkımız olur ve olmak istediğimiz kişi olabiliriz."

“Şimdi bana gerçek adının Bob olduğunu ve Kanada’dan geldiğini mi söyleyeceksin?”

“Hayır, ama aileme ve geldiğim yer olan Florida’ya hiçbir yakınlık duymuyorum. Adımı da değiştirmiş olabilirim. Ne demek istediğini anlıyor musun?”

“Evet, anlıyorum. Seninle aynı fikirde olduğumu söyleyemem, ama ne demek istediğini anlıyorum.”

“Aynı fikirde olmamakla neyi kastediyorsun?”

“Söylediğin şey, sanki insanlar akıllarına estiği anda kendilerini değiştirme hakkına sahiplermiş anlamına geliyor. Oysa hayat böyle değildir. Nasıl bir ortama doğduğumuzu beğenmiyor olabiliriz, ama bu bir şey değiştirmez ki... Hâlâ aynı kişiyizdir.”

“Bu, değiştirme hakkına sahip olmakla ilgili bir şey değil. Benim demek istediğim şu: Belki de değişerek oluşturduğumuz kişilik, gerçek kişiliğimiz oluyordur. Tıpkı filmdeki gibi – Lulu’nun gerçek karakteri, sonradan oluşturduğu karakter. Kendi istediği gibi yarattığı bir karakter.”

“Ama filmin demek istediği şey bu değildi. Verdiği mesaj, geçmişimizden kaçamayacağımızdı.”

“Biliyorum. Ben sadece ne düşündüğümü söylüyorum.”

“Ama hâlâ sana katılmadığım bir konu var.”

“Sırf tartışmak için böyle diyorsun.”

“Hayır. Ne demek istediğini anlıyorum. Yaşlandıkça olmamız gereken kişi olabileceğimizi, bu fırsatı kazanacağımızı söylüyorsun. Ben de diyorum ki, geçmişlerinden kaçmak veya kendilerini ailesinden soyutlamak isteyen insanlar sadece kendilerini kandırırlar. Öyle bir şey yoktur. Belki öyle görünebilir, belki başkalarının onlara bakış açısı değişebilir, ama özünde herkes kendi geçmişinin bir ürünüdür.”

“Yani insanların değişebileceğine inanmıyorsun, öyle mi?”

“Böyle söylemiyorum. Sadece hiç kimse kendi özünden sıyrılamaz. İster beğen ister beğenme.” George sigarasını aşağıya fırlattı. Turuncu kıvılcımların rüzgârla savrulmasını izlerken midesinde bir boşluk hissetti. Yüksek yerlerde bulunmaktan hiç hoşlanmazdı.

"Doğduğumuzda neyse oyuz," dedi Liana. Sesinde bezmiş bir ifade vardı.

"Onun gibi bir şey."

Liana bir süre hiç konuşmadan gökyüzünü seyrederken, George yana dönüp onun yüzüne baktı.

"Geldiğin yeri sevdiğin için böyle konuşuyorsun," dedi Liana. "Ailesini ve New England'daki evini seviyorsun. Yaşadığın yere sadece iki saatlik mesafedeki bir üniversiteyi seçtin. Kendini ailenin yanında yabancı gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten anladığını sanmam."

"Tamam. Sana hak veriyorum. Sakin ol. Herhangi bir konuda seninle gerçek anlamda ters düşmüş değilim. Sadece... ileri yaşlarda oluşturduğumuz karakterin hayatlarımızın başlarındaki karakterden daha gerçek olduğunu söylediğinde sana katılmıyorum. Hayır, dur bir dakika. Önce dinle beni. Bence bir insanın her iki kişiliğinde de gerçeklik vardır. İstesen de geldiğimiz yeri yok sayamazsın. O hep oradadır ve kim olduğumuzun gerçeğidir."

Liana bir kez daha sessizliğe büründü. Şimdi o ânı düşününce, George onun yenilgiyi kabul ettiğini anlıyordu. Sohbet bitmişti ama yıllar geçtikçe George defalarca o konuşmayı düşündü durdu. O gün Liana Decter'in kalıcı olarak Audrey Beck olmak için bir çeşit izin istediğini uzun zaman önce anlamıştı. Bu yeni kişi olalı daha üç ay bile geçmemişti ama önceki derisini tamamen döküp yeniden başlayabilmesinin de pekâlâ mümkün olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Yarım saat daha o yarı tamamlanmış binada oturdular; üşümeye başlıyorlardı. Isınmak için birbirlerine sarıldılar. George kalçasının sızladığını ve Liana'nın üşüyerek titrediğini hatırladı. Öpüştüler; George onun açık gözlerindeki ıslaklığı gördü. Elbiselerinin üstünden birbirlerine dokundular. George ikisinden birinin yurt odasına gitmeyi önerdi.

"Hayır."

Liana ona iyice sokuldu, pantolon fermuarını açtı ve penisini ağzına aldı. Bunu daha önce de yapmıştı ama o zamanki sadece

kısa süren bir ön deneyimdi ve George boşalmamak için kendini zor tutmuştu. O geceyse George gergin değildi ve o âna odaklandı. Başını soğuk zemine dayayıp gökyüzüne baktı. Sonunda boşaldı ve sertliği yumuşayana kadar Liana öylece durdu. Tıpkı önceki konuşmaları gibi bu sahne de o günden beri George'un hafızasından silinmedi.

Ve şimdi, George mide bulantısı ve uyuşturucu iğnenin verdiği sersemlemeyle ayılınca kendini Liana'yla yüz yüze yataarken buldu. Önce rüya gördüğünü veya ölüp hayatının en mutlu ânına döndüğünü sandı. Fakat sonra Liana'nın gözleri açıldı ve George o gözlerdeki korkuyu gördüğü an, el ve ayak bileklerinin bağlı olduğunu da fark etti. Burnuna benzin kokusu geldi; bir motorun ritmik mırıltısı ve bir yere çarpan su sesi işitiliyordu. Başlarının üstünde yeşil bir branda vardı, bundan sızan gün ışığında Liana'nın yüz hatlarını görebiliyordu.

"Neredeyiz?" dedi kendisinin bile tanıyamadığı bir sesle. Bu konuşma çabası başının çok daha fazla dönmesine yol açtı, kendini boşlukta kontrolsüz bir şekilde uçuyormuş gibi hissediyordu. Öğürürken onu olduğu yere bağlayan ipi zorlayarak gerildi. Bilekleri kesilecek gibi acıdı.

Öğürmesi geçtikten sonra bir öksürük krizi başladı; kapalı gözlerinden yaşlar akıyordu. Öksürmesi de geçtikten sonra nefes alması normale döndü. Liana'ya baktı. Kadın, ondan biraz öteye kaymayı başarmıştı, ama o da George gibi bağlıydı.

"İyi misin?" diye sordu Liana.

George'un boğazı ve ağzı safrayla kaplıydı. Midesi yine bulanınca, bunu bastırmak için gözlerini kapadı.

"Uyuşturucu tüfikle vuruldun," dedi Liana.

"Biliyorum," dedi George gözlerini açarak. "Neredeyiz?"

"Donnie'nin teknesinde. Ya da artık sanırım onun gerçek adını biliyorsundur."

"Bernie."

"Doğru. Bizi öldürecek."

Tekne bir dalgayı aşarken şiddetle yana yattı. O sırada George, başka bir gövde olduğunu sandığı bir şeyin yuvarlanarak

sırtına dayandığını hissetti. Başını çevirmeye çalıştı, ama görebildiği tek şey üstlerindeki branda oldu. "Arkamda kim var?"

"Arkadaşın. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Karin Boyd. Gerry MacLean'ın yeğeni."

"O öldü, George."

"Nereden biliyorsun?"

"Üçünüzü tekneye sürüklerken onu gördüm. Bernie onun uyuşturucu oktan öldüğünü söyledi. Zaten ne fark eder ki? Nasılsa hepimizi öldürecek."

"Diğer ceset de bu teknede mi?"

"Katie Aller mi?"

"O evde yaşayan kadın mı?"

"Evet, Katie Aller. Bernie onu dün gece öldürdü."

"Kim o kadın?"

"Uzun hikâye ve anlatacak zaman yok. Senden bir şey denemeni isteyeceğim. Ellerini önden bağladı, değil mi?"

"Evet."

"Yakalanmadan önce bir et bıçağını kapıp etekliğimin altına sakladım. Külodumun lastiğine takılı. Çok uğraştım, ama bir türlü ulaşamıyorum."

"Ön tarafında mı?"

"Evet."

George uzanabildiği kadar yanaştı; böylece dizleri birbirine değiyordu, yüzleri yan yanaydı. Üstündeki branda da onunla birlikte yerinden oynadı, ama hâlâ ikisini de örtüyordu. Her ne kadar Bernie'nin onu nasıl bağladığını bilmese de, el ve ayak bileklerini kımıldatamayacağını farkındaydı. Sanki belinden dolanan iple el bilekleri de bağlanmıştı ve elleri kemer tokasının olması gereken yere mihlanmıştı. Parmakları uyuşmuş haldeydi, ama hâlâ oynatabiliyordu. Liana'nın parmaklarına dokunacak kadar yaklaştı. Onun naylon iple sımsıkı bağlandığını ve teninin ya terle ya da kanla yapış yapış olduğunu fark etti.

Liana'nın istediği şeyi yapmaya çalıştı. Kolay değildi. Bernie ipi her bir eklemin etrafına çok sıkı dolamıştı; ayak ve el bilekle-

rinde naylonun kestiği yerler canını yakıyordu. Elleri Liana'nın ellerinin altına gelince kadın ona biraz daha sokuldu, böylece George'un parmakları onun baldırına dayandı. George onun eteklik kumaşına ve küloduna dokunabiliyordu, fakat bıçağa ulaşamadı.

"Sağa doğru," dedi Liana. George öne doğru uzanınca elleri onun kasıklarına doğru birkaç santim daha yaklaştı ve o anda bıçak olduğunu sandığı sert bir şeye dokundu.

"Etekliğini çıkarmak zorundayım," dedi George. "Kalçanı yerden kaldırabilir misin?" George onun etekliğinin bir ucunu tutabilmişti ve onu kendine doğru çekebiliyordu. Liana kalçasını biraz kaldırıncı George kumaşın birazını daha tutabildi ve parmaklarının arasına sıkıştırdı. Teknenin aniden sallanması üzerine Liana'nın kalçası sertçe yere çarptı. Bir inleme sesi çıkardı. Tekrar vücudunu yay gibi gererek kalçasını kaldırırken George da kumaşı kendine doğru birkaç santim çekmeyi başardı. Bilekleri kopacak gibi olmuştu ve parmaklarına kramp giriyordu, ama yakınmaya cesaret edemedi. Gövdesini yerden kaldırmak Liana için son derece acı vericiydi. George onun hırıltılı ve kesik kesik solumasını işitiyordu. Sonunda eteğin ucuna dokunabildi, son bir gayretle kumaşı çekip parmaklarını eteğin altından geçirdi. Şimdi Liana'nın kasıklarına dokunuyordu. "Çok şükür," dedi Liana vücudunu gevşeterek.

Tüm vücudu terden ıslaktı. George parmaklarını onun küloduna doğru uzattı. "Bu işin iyi tarafları da varmış," dedi bitkin bir halde gülerek.

Külodu kenarından yukarıya kaldırmaya çalıştı. Gövdesini ona doğru biraz daha kaldırıncı lastik banda takılı bıçağı buldu. Bıçağın tahta sapı ortaya çıkana kadar külodu aşağıya çekti. Nihayet bıçak elindeydi.

"Alabildin mi?" diye sordu Liana.

"Evet."

"İpi kesebilir misin?"

"Seninkini mi, benimkini mi?"

“Seninkini kesmeye çalış. Daha kolay olur. Benim kollarım tamamen uyuşmuş halde.”

“Bana bir dakika izin ver.” George teknenin rota değiştirdiğini hissetti; şimdi öğlen güneşi doğruca brandanın üstüne geliyordu. Alnından aşağıya su gibi ter akıyor, okyanusun tuzlu havasını, vücudunun salgıladığı o berbat kokuyu –korkunun kokusu– ve iğrenç bir şeyin daha kokusunu alabiliyordu – bu, çürüme kokusuydu. Captain Sawyer Lane’deki evde çamaşır odasında plastik kefene sarılı Katie Aller’in kokusu.

Bıçağı çevirip ucu aşağıya gelecek şekilde sapını sağ elinin dört parmağıyla tuttu. Bileğini öne uzatarak bıçağını bileklerindeki naylon ipin üstüne sürttü. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra bıçak daha rahat sürtünmeye başladı.

“Galiba işe yarıyor,” dedi Liana’ya.

“Çok şükür. Eğer ellerini kurtarabilirsen, ikide bir kayıp basımın üstüne çarpan bir malzeme kutusu var. İçinde bir tabanca olduğunu sanıyorum. Bir revolver.”

“Bernie’yi vurmamı mı istiyorsun?” Cevabı belli bir soru olmasına rağmen George bunu sorduğu anda midesi korkuyla kasıldı. Koridorda Bernie’yi beklerken yaşadığı korkuyu hatırladı; yüreğinde hiç cesaret kalıp kalmadığını merak etti.

“Eğer tabancayı alabilirsen, bunu Bernie’ye doğrult ve ona suya atlamasını söyle. Atlamayacaktır ama ona bir fırsat vermiş olursun. Hata yapman için seninle konuşarak oyalamaya çalışacaktır. Ona bu imkânı verme. Derhal suya atlamasını söyle. Eğer duraksar veya başka bir şey yapmaya kalkışırsa, tam vücudunun ortasına nişan alıp ateş et. Ya o ya biz, George. Bunu biliyorsun. İp ne durumda?”

“Kesiliyor.” Motor hız kesince George daha ipi kesemedi. Bernie’nin onları atacağı yeri bulmuş olmasından korktu. Ama sonra tekne tekrar hızlandı. “Bu herif neyi bekliyor?”

“Bence bugün civarda bir dolu tekne vardır. Açık denize çıkmak istiyor herhalde.”

“Nasıl bu duruma düştüğümüzü anlatmak ister misin?”

Liana derin bir nefes verdi. Soluğu pis kokuyordu. "Gurur duyacağım bir şey değil tabii."

"Bütün bu yolculuk, buraya gelmen... hep MacLean'ın kasasındaki elmasları almak içindi." George bunu soru sorar gibi söylememişti. *Eğer bu dünyadaki son dakikalarımı yaşıyorsam artık Liana'nın yalanlarını dinlemek istemiyorum,* diye geçirdi içinden.

"Evet," dedi Liana. "Ama Bernie'nin kimseyi öldüreceğini bilmiyordum. Yemin ederim. MacLean'ı sadece bayıltacak, elmasları alıp kaçacaktı."

"Bernie eve nasıl girdi?"

"Pazar günü orada bahçıvanların olacağını biliyorduk ve zamanlamayı onların orada oluşlarına denk getirdik. Ben otomobile geldim ve Bernie'nin ormandan geçip eve ulaşabileceği bir sokağa park ettim. Ağaçların arasından çıkarken dikkat çekmek için bahçıvan kıyafeti giyinmişti. Daha önce evin yapısını incelediği için arka veranda çatısı üstünde çoğu zaman aralık bir pencere olduğunu biliyordu. Yanına küçük bir portatif merdiven almıştı. Kolay oldu. Gerry'nin ikinci kattaki çalışma odasına gidip onu bekleyecekti. Elmasları aldıktan sonra tekrar ormandan geçip onu beklediğim yere gelecekti."

"Bana neden ihtiyaç duydun?"

"MacLean'ın evine kendim gitmek istemedim. İlişkimizle ilgili sana anlattıklarım doğrudu. Karısı ölüyordu ve Gerry muhtemelen çok gergin olmalıydı. Tarafsız birini göndermek çok daha mantıklıydı. Üstelik oraya senin gitmen bana otomobili kullanma imkânı veriyordu. Bernie, Newton'daki lüks bir semtte yabancı bir otomobili üç saat bırakmak istemedi. Çok fazla dikkat çekerd. İp nasıl gidiyor?"

George hâlâ ipi kesmeye çalışıyordu ama o da muhtemelen Liana'nın o anda hissetmiş olduğu şeyi hissetti. Bernie tekneyle geniş bir daire çizerken motoru da rölantiye almıştı. Onları atacağı yeri bulmuş muydu?

"İpi kesmiş gibi hissediyorum, ama ellerimde hâlâ bir gevşeme yok. Peki, neden benimle buluşmak için Kowloon'a geldin? Buna ihtiyacın yoktu."

"Ertesi sabah Bernie'yle kaçmadan önce seni son defa kontrol etmeyi mantıklı bulmuştum, ama Bernie kafayı bozmuştu. Bu işte seninle ortak olduğuma ve onu kazıklayacağımıza bu kadar inanmış olduğunu fark edemedim. İşte bu nedenle sevgilini tehdit etti ve tanıkları öldürmeye başladı. Kafayı yemişti."

George naylon ipin gevşediğini hissetti. Bilekleriyle biraz zorladı ama hâlâ bağlıydı. Bıçağın açısını değiştirip ipin başka bir kısmını denedi.

"Buradan kurtulabiliriz," dedi Liana, ama George sesinden, bundan pek de emin olmadığını sezebiliyordu.

"Bana böyle şeyleri anlatmaya devam et. İşe yarıyor."

"Ne gibi şeyleri?"

"Dün bütün gün neredeydin?"

"Çoğu zaman Essex'teydim. Senin bulduğun o evde. Bernie'yi benimle birlikte şehirden ayrılmaya ikna etmeye çalışıyordum. Çok fazla tanık olduğunu düşünüyordu. Önce sen tabii, sonra Katie Aller..."

"Kimdi o?"

"Onunla adalarda tanışmıştım. Ailesinin parasını tüketen bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ailesi ölmüş; o gördüğün ev ve Captain Sawyer Lane'deki bütün arazi onlarmmış. Bernie'yle birlikte buraya gelmeye karar verince, onunla temas kurdum. Evinde kalmamıza ve..."

"Ve o metruk evi de kullanmanıza izin verdi."

"Evet, ve..."

"Ve bu da onun teknesi olmalı."

"Evet. Bak George, bunu binlerce defa söylesem de fark edeceğini sanmıyorum, bu nedenle sadece bir kere söyleyeceğim. Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Herhangi bir tehlike söz konusu olmayacaktı. Buna inanmalısın. Ben bugün ölmeyi hak ediyorum, ama sen hak etmiyorsun."

George ipin iyice gevşediğini hissetmeye başlamıştı. Parmaklarının ucuna tekrar kan gelmeye başlamış, sağ bileğini en az kırk beş derecelik açıyla çevirebilecek duruma gelmişti. Bu yeni

hareket kabiliyeti bıçağı daha da elverişli bir açıya çevirmesini sağladı. İki kuvvetli kesik daha attıktan sonra ip açıldı ve sağ eli serbest kaldı. Sol eli hâlâ beline dolanmış iple bağlıydı.

“Bir elim serbest,” dedi.

“İkisi de değil mi?”

“Sadece sağ elim, ama sanırım...”

Sanki yan tarafından bir şey çarpmış gibi tekneden tok bir ses çıktı. “Bu neydi?” diye sordu George. Artık bir eli serbest kaldığı için cesareti biraz artmış, ümitsizliğin yerini küçük bir ümit kırıntısı almıştı. Vücuduna pompalanan adrenalin başını döndürüyordu. Bunun geçmesi için gözlerini kapadı.

Liana, “Kahretsin!” deyince George gözlerini açtı. Liana başını geriye uzatmış, sanki brandanın ötesini görebilecekmiş gibi yukarıya doğru bakıyordu. George ona ne olduğunu sormak üzereyken kendisi de aynı şeyi hissetti. Tekne neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı. Motor sesi kesilmişti, tam soğurken duyulan tıkırtılar çıkıyordu. Tekne açık denizde sallanırken bunaltıcı bir sessizlik başladı. George gözlerini yumdu ve hiç ses çıkarmadı.

“Uyanma zamanı geldi,” dedi Bernie, o sessizlik içinde şaşırtacak kadar yüksek gelen bir sesle. Brandayı vücutlarının yarısı açıkta kalacak kadar çekti. George yukarıya doğru baktı, ama tam gözüne gelen güneş yüzünden sadece tepelerinde dikilen bir siluet görebildi. Son ümit kırıntısı da buhar oluvermişti.

23

“**H**adi, artık vedalaşma zamanınız geldi,” dedi Bernie.
“Bernie, lütfen, dur bir dakika,” dedi Liana tizleşmiş bir sesle. “Yapacağın şeyi bir düşün. Bu sen değilsin.”

Hâlâ tepeden gelen güneş altında siyah bir gölge olan Bernie kollarını açtı. “Bu iş için beni nasıl ikna ettiğini hatırlıyor musun?” dedi. “Bir adamın evine gizlice girip onu bayıltmanın ve o elmasları çalmanın çocuk oyuncağı olacağını söyleyişini hatırlıyor musun? Sadece ilk seferinde biraz zorluk olabileceğini? Haklıydın. Adamın evine girmek hiç zor olmadı, ama ona o çekiçle vurmak pek kolay değildi.”

Bernie bir partide pek de komik olmayan bir espriye güler gibi bir kahkaha attı. “Birisinin kafasına çekiçle vurmanın bir odun parçasına vurmak gibi olacağını sanırdım, ama öyle değildi. Bir meyveye vurmaya benziyordu. Çekicinin sivri ucu içine saplandı, hatta bir süre orada takılı kaldı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

“Bernie, sana öyle yapmanı söylemediğimi biliyorsun.”

“Ona vurup bayıltmamı söyledin.”

“Çekiçle vur demedim ki. Bernie, şu anda yapmak üzere olduğun şeyi bir düşün. Elmaslar senin olsun. İstedığın yere gidebilirsin. Bu cesetleri biz bir yere atarız. Kimse farkına bile varmaz.”

“Evet, cesetleri bir yere atacağım,” dedi Bernie. Öğle güneşi yüzüne çarpınca George gözlerini kıstı ve bir an aklından çok saçma bir düşünce geçti: “Güneş gözlüğüm nerede?” dedi içinden. Bernie eğildi; George ağır bir mobilya parçasının çekilişine benzer bir sürtünme sesi duydu. Gözleri hoyrat ışığa biraz alışınca, Bernie’nin Liana’nın yanındaki ağır bir şeyi çektiğini gördü. Liana onun ne yaptığını görebilmek için vücudunu yay gibi germiştir.

“Bernie, yeter!” dedi Liana, bu defa otoriter bir anne sesiyle; ama George’un ve muhtemelen Bernie’nin işittiği ses, kaçınılmaz gibi görünen bir şeyi durdurma çabasını yansıtan bir çaresizlikten ibaretti.

George serbest eliyle –mümkün olduğunca hızlı bir şekilde– sol elini beline bağlayan ipi kesmeye çalışıyordu. Açık denizin sessizliğinde bu işi olabildiğince az gürültü çıkarıp dikkat çekmeden yapmak zorunda olduğunun farkındaydı.

Bernie, Liana’nın beline doladığı ipten tutup kaldırdı onu ve yüzüstü çevirdi. Liana’dan bir inleme sesi çıktı. Üstündeki branda sıyrılınca yukarıya çekili etekliğinin altından tüm çıplaklığı göründü. “Bu da ne?” dedi Bernie. “Sevgiline son bir ikramda mı bulundun? Tanrım, Jane, bu sapıkça bir şey!” Başını geriye atıp havlar gibi bir kahkaha attı. Bu kahkahayı George birkaç gün önce onunla New Essex’teki metruk kulübenin önünde karşılaştıklarında da duymuştu. Onun Jane deyişini duyunca Bernie’nin öldürmek üzere olduğu kadını ne kadar az tanıdığını fark etti.

“Ne yaptığını bir düşün,” dedi Liana ses tonu bir daha değişerek.

“Düşündüm. O yaşlı adam gibi senin de kafana çekiçle vurmayı, sonra da denize atmayı düşündüm. Ama sonra bunun senin için çok kolay olacağına karar verdim.” Bernie, Liana’nın gövdesinin üzerine eğilmişti; George artık onun ne yaptığını göre-

biliyordu. 40 santimetrekarelik bir beton blok çıkarmış, Liana'ya bağlıyordu. "Hayır, sanırım seni bu şekilde denize atacağım ve boğulurken bugüne dek yaptıklarını düşünmeni sağlayacağım." Bernie'nin eli çabuktu, konuştuğu sırada işini bitirip doğruldu ve az önce yaptığı düğümü sıkılaştırdı. Liana başını George'a doğru çevirdi. Saçları yüzünü örtüyordu, ama George onun kenarları kızarmış tek gözünü görebildi. Bernie onu teknenin kenarına doğru çekerken, Liana'nın çıplak vücudu muşamba zeminde ıslak sesler çıkarıyordu.

George sol elini hapseden ipi kesmek üzereydi ama bu yeterli olmayacaktı. Bernie, Liana'yı suya atmadan önce eli tamamen serbest kalsa bile ayak bilekleri hâlâ bağlıydı. İki eli de serbest olsa bile, vücudunun alt kısmı hâlâ bağlıyken tabancanın olduğu kutuya erişip silahı alması ve Bernie'yi vurması mümkün değildi.

Bernie, Liana'yı teknenin kenarına doğru çekmeye devam etti.

"Dur!" diye bağırdı George, Bernie dönüp ona baktı; yüzünde grileşmiş dişlerini sergileyen şaşkın bir gülümseme belirdi.

"Sevgilisi konuşuyor," dedi Bernie.

"Sen beni vurmadan önce polisleri aramıştım," dedi George. Onlara bizi denize atmayı düşündüğünü söyledim. Büyük ihtimalle şu anda uçaklarla bu bölgeyi tarıyorlardır."

"Deme be! Benim böyle yapacağımı nasıl bildin?"

"O evdeki tekneyi görmüştüm. Cesetleri başka nereye atabiliirdin ki?"

Bernie az da olsa ilgiyle ona baktı. Beton bloku suya atmış, Liana'ya bağlı olan ip hayli gerilmişti. Artık yapacağı tek şey, Liana'yı kaldırıp suya bırakmaktı. "O halde," dedi Bernie, "daha hızlı çalışmam lazım. O arama uçakları havadayken teknede delillerin bulunmasını istemem."

Bernie tekrar Liana'ya döndü. Liana iplerinden kurtulmak için deli gibi debeleniyordu. Bernie bir ayağını onun başının, diğerini belinin yanına dayadı ve onu kaldırmak için eğildi. George var gücüyle, "İmdat!" diye bağırdı; zayıf bir ihtimal de olsa,

belki civardan geçen bir tekne olabilirdi. Ne var ki duyduğu tek şey, tepelerinde dolanan bir martının sesiydi. Bernie, Liana'yı kaldırmaya başlarken George bir kez daha haykırdı. Bernie'nin açık bacaklarının arasından birbirlerini görebiliyorlardı. Liana ona bakıp başını iki yana salladı. Denizden gelen rüzgâr saçlarını yana savurunca George onun iki gözünü de görebildi. Bu gözlerde artık panik yoktu, teslimiyet vardı. George bağırmayı bıraktı.

"George, özür dilerim," dedi Liana. "Seni seviyorum."

"Audrey," dedi George.

George hâlâ deli gibi sol bileğine bağlı ipi kesmeye çalışırken Bernie, Liana'nın gövdesini teknenin kenarına kadar getirmişti. George sadece sudan çıkan sesi duydu. Sonra sessizlik. Beton blok Liana'yı hemen suyun dibine çekmişti.

Bernie dönüp sırtını teknenin kenarına dayadı ve iri ellerini bacaklarının üstüne koydu. "Bu iş sandığımdan zor oldu," dedi soluk soluğa. George ona bakamıyordu. Bitkin bir halde alnını yere dayadı; görebildiği tek şey Bernie'in yıpranmış mokasenleriydi. Pantolon paçaları rüzgârla dalgalanıyordu. George derin bir nefes aldı. İçinde büyük bir boşluk olmuştu. Birazdan öleceğini biliyor ve kendini fena halde yalnız hissediyordu. Gözlerinin önüne babası geldi.

George, Bernie'nin ayağa kalkışını işitti. *Üstümdeki brandayı kaldıracak, diye düşündü, şişmiş parmaklarımın arasındaki bıçağı göreceksin ve onu alacak. Kesilmiş ipe bakıp, benim kurtulmak için ümitsizce çırpınmama gülecek, tekrar bağladıktan sonra başka bir beton blokla birlikte denize atacak.*

Baş hâlâ yere yapışmış haldeyken Bernie'nin teknenin önüne doğru yürüdüğünü gördü. Çenesini göğsüne doğru indirince ön koltukların arkasına yerleştirilmiş üç beton blok daha olduğunu fark etti. Bernie bunlardan birini tek eliyle kaldırıp George'un görüş alanından çıktı. "Çok sessizsin, George. Seni sona sakladım, yani biraz daha zamanın olacak. Çekinme, konuş biraz. Sohbeti severim."

George onun ayak seslerini ve brandanın hışırtısını işitti, ama branda yerinde kaldı. Sonra biri sırtının alt kısmında diğeri

bacaklarının arkasında iki el hissetti. Bernie onu bir metre kadar öne iterken, hâlâ sağ elinde sımsıkı tuttuğu bıçak zemini sıyırdı. George onun bu sesi duyacağından korktu ama Bernie sadece, "Olduğun yerde kal, tamam mı?" dedi.

George vücuduna baktı. Branda hâlâ üstündeydi. Bernie, Karin Body ve Katie Aller'e beton blokları bağlayıp onları suya atarken bir süre meşgul olacaktı. Parmağını ipin neredeyse dörtte üçünü kesmiş olduğu yere götürdü. Bıçağı tekrar ayarlayıp kesme işine yeniden başladı.

"Bu kadın beni şaşırttı," dedi Bernie. "MacLean'in yeğeni. Neden öyle olduğunu bilmiyorum ama güzel kadınlara çekici geliyorsun, George. Tüfeğimdeki oklara senin ölçülerinde birini bayıltacak kadar uyuşturucu yüklemiştim –bu kolay bir iş değildir– ama bu kadına fazla geldi; onu ebedi uykusuna yatırdı."

Bu arada George sol bileğine bağlı olan ipin tamamını kesebilmişti; kasları uyuşmuş bir halde kollarını yere dayadı. Ellerini birbirine sürterken çıkan sesi bastırmak için öksürük krizi tutmuş gibi yaptı. Bu sahte kriz çok geçmeden gerçek öksürüğe dönüştü; karnındaki kasılmalar midesinde kalan son safranın da ağzına dolmasına sebep oldu. Yere tükürdü.

"Birazdan her şey bitecek," dedi Bernie. George onu göremiyordu, ama seslerden anladığı kadarıyla Karin Boyd'un cesedini teknenin kenarına götürüyordu. Bernie'nin sırtının ona dönük olduğunu umarak ellerini beline götürdü ve buradaki bağın nispeten gevşek olduğunu anladı. Kalçasının sol tarafında iri bir düğüm vardı. George düğümler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Elini üstünden geçirince bunun çok sıkı olduğunu ve çekilecek bir ucu olmadığını anladı. Bu düğüm bacaklarının arasından geçen bir ipe bağlıydı. Bunu kesebilirse, ayak bilekleri bağlı olsa bile vücudunu gerebilecek ve elleri tamamen serbest kalacaktı. Böylece kutu içindeki tabancaya erişebilecekti.

George bir kez daha suya bir şeyin düşme sesini –Karin Boyd mezarına iniyordu– sonra da Bernie'nin derin bir nefes verdiğini işitti. Yoruluyor muydu? George onun ne kadar kuvvetli

olduğunu biliyordu, ama hava çok sıcak olmamasına rağmen güneş tam tepedeydi ve Bernie'nin üstünde koyu renkli bir takım elbise vardı.

"Ah, Katie," dedi Bernie, George hışırdayan plastik örtünün sesini duyarken. Herhalde Captain Sawyer Lane'deki evde gördüğü gibi hâlâ plastik örtüye sarılı olmalıydı. "Katie'yi pek tanımıyordun, değil mi?"

"Onunla karşılaştım," dedi George, Bernie'yi konuşturmak isteyerek. Bu arada bıçağın ucunu, belini ayak bileklerine bağlayan ipin altına sokabilmişti.

"O halde onu öldürmek için fazla bir şey yapmadığımı da tahmin edebilirsin. Kaç yaşında olduğunu biliyor muydun? Yirmi ikiye, ama seksen iki gösteriyordu. Uyuşturucu bağımlısı olalı daha bir sene bile olmamıştı; ama ne seneydi bel!" Bernie bir kahkaha patlattı. "Onu uyuşturucuya kimin alıştırdığını biliyorsun, değil mi? Senin sevgili Jane'in. O da senin gibi kadınları tavlamağa çok becerikliydin."

George güçten kesildiğini hissediyor, başı dönüyordu. Terden sıırıslıklam olmuştu, ama ipin son kısmını da kesebilmek için kalan tüm gücünü kullanmak zorundaydı. Yüzüne vuran güneşle kendini ızgara üstüne konmuş bir et parçası gibi hissetti.

Bernie'nin homurdandığını ve plastik örtünün bir daha hışırdadığını işitti. "İnsanlar ölüyken daha ağır çekiyorlar, biliyor muydun? Katie hâlâ sağken bu örtüyü onun vücuduna birkaç kez dolamıştım ve tüy gibi hafifti, ama şimdi... Galiba yaşılanıyorum."

George'un kesmeye çalıştığı ip ikiye ayrılınca bacakları serbest kaldı. Ayak bilekleri hâlâ bağlıydı ama artık bir hindi gibi paketlenmiş halde değildi. Uyuşmuş bacaklarını germek için büyük bir istek duydu, ama Bernie'nin nereye baktığını bilmiyordu. Başını mümkün olduğunca geriye uzatınca sadece gökyüzünü görebildi. Katie Aller suya atılırken çıkan sesi işitti. Artık tekne de sadece Bernie'yle o vardı. Ayak bileklerindeki bağı kesmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Başını az önce Liana'nın bağlı halde yattığı yere çevirdi ve sözünü ettiği kutuyu gördü. Bunun

vaumda parlak kırmızı bir can yeleği de vardı. George bir an bu yeleği kapıp suya atlamayı düşündü.

Arkasında Bernie'nin ayak seslerini duydu. Derin bir nefes almaya çalıştı. *Her an Bernie üstündeki brandayı kaldırabilir, diye geçirdi içinden. İpleri ne hale getirdiğini görür; o zaman hamlemi yapıp, sadece kâğıt kesmeye yarayan bu bıçakla ona saldırmam gerekecek.*

Arkasından gelen Bernie soru sorar gibi bir ses çıkardı, sonra da ona doğru üç adım yaklaştı. George onun bir çekmeceyi açıp bir dürbün çıkarışını gördü. Bernie dürbünü gözlerine götürüp uzaklarda bir yere baktı. George için bir fırsat doğmuştu.

George elinden geldiğince hızlı bir şekilde yan döndü ve elle-riyle dizlerinin üstünde durdu. Sonra dizlerinden güç alıp kutu-ya doğru hamle yaptı. Sanki birkaç saat değil, birkaç gündür bağlı kalmış gibi kasları tutulmuştu. Kutunun kapağını açıp içindeki-leri yere boşalttı. Aletler, balık oltaları ve başka birkaç şeyin yanı sıra gri bir beze sarılı siyah bir tabanca yere düşmüştü. George tabancayı sağ eline alıp tekrar oturma pozisyonuna geçti. Bernie hâlâ elinde dürbün, dümenin yanında duruyordu. Dudaklarında yarım bir gülümsemeyle önce George'un elindeki tabancayı gör-dü, sonra da onun yüzüne baktı.

"Dolu değil," dedi Bernie.

"Emin misin?" dedi George horozu kaldırarak. Tahmin etti-ğinden daha kolay olmuştu. Hem korkudan hem yorgunluktan kolu titriyordu, ama umurunda değildi.

"Hadi, tetiği çek," dedi Bernie. "Gerçekten dolu değil. İster-sen can yeleğini alıp..."

George tetiği çekti. Eli hafifçe sarsılırken tabancadan havai fişeği andıran bir patlama sesi çıktı. Bernie dürbünü yere düşür-dü ve sağ elini boğazına götürdü. Çirkin bir fokurdama sesiyle birlikte boğazından kan fışkırıp saten gömleğini kızıla boyadı.

Bernie boğazını daha kuvvetli sıktı ama kan, parmaklarının arasından boşalmaya devam ediyordu. Diğer eliyle uzanıp kap-tan koltuğunu tuttu ve dizleri sorunlu yaşlı bir adam gibi koltuğa oturdu.

Bernie'nin gözleri George'a kilitlenmişti. Bu gözlerde korku veya öfke yoktu, sadece şaşkınlık vardı; sanki durup dururken neden boğazından kan fışkırdığını ve bunun hâlâ George'un elinde bulunan tabancayla ne ilgisi olduğunu anlayamamış gibiydi. Bernie, yüzü hâlâ George'a dönük halde koltuğa çöktü ve kan içindeki eli bacağına üstüne düştü. Gömleğinin önü tamamen kana bulanmış, yüzü hayalet gibi beyazlaşmıştı. Gözlerindeki şaşkınlık ifadesi kayboldu. Hiçbir ifade kalmadı. Ölmüştü.

George dönüp etrafını saran okyanusa baktı. Ufukta bir tekne veya Bernie'nin dikkatini çeken her neyse, onu göreceğini sanıyordu, ama görebildiği tek şey uçsuz bucaksız denizdi. Yirmi metre ötede bir martı, dalgaların üstünde süzülüyordu.

Gözlerini kapatıp düşünmeye ve az önce olup bitenleri sındirmeye çalıştı. Kızgın güneş, cildini yakıyordu. Bilinci gidip gelirken az kalsın uyuyakalacaktı.

Gözlerini tekrar açtığında değişen hiçbir şey yoktu. Teknenin güvertesinde malzeme kutusundan yere dökülenler ve kendisi için ayrılmış beton blok dışında bir şey göremedi. Tabanca hâlâ elindeydi. Bernie hâlâ kaptan koltuğundaydı, yumuşak dalgaların etkisiyle ileriye geriye sallanıyordu.

24

George, Mather College'a döndü. Her ne kadar Sweetgum mace-rası ona bir ömür boyu gibi gelmiş olsa da, aslında yurt oda-sından ayrılalı bir hafta bile olmamıştı. Oda arkadaşı Kevin'e ve nerede olduğunu soranlara birkaç günlüğüne evine gittiğini söyledi. Massachusetts'e, ailesini görmeye gitmişti. Kimse bunu sorgulamadı.

Yalan söylediği için suçluluk duyuyordu ama bunu Liana'yı koru-mak için yaptığını düşünerek avuttu kendini.

George, Dedektif Chalfant'ın haklı olduğuna karar vermişti. Liana'nın onu aramak için Mather'e dönme ihtimali vardı. Başka kimse-si yoktu. Nereye gidebilirdi ki? Karar verdiği başka bir şey de, eğer Liana ona gelirse, George ne pahasına olursa olsun ona yardım edecekti. Tes-lim olması için Liana'yı ikna etmeye çalışırdı, ama bunu başaramazsa, o zaman da yakalanmaması ve Liana'nın hayatında bir yer alabilmek için elinden geleni yapacaktı.

George okulun ilk sömestrinde pek sosyalleşmiş sayılmazdı –bu-nun temel sebebi Liana'ydı– ama ikinci sömestrde daha da içine kapan-dı. Hiçbir partiye gitmiyor, koridorundaki diğer öğrencilerle sohbetlere katılmıyordu. Yemekhanede tek başına yemek yerken yüzünü, okur gibi yaptığı okul gazetesinin arkasına gizliyordu. Bir derslikten diğerine gi-

derken dudaklarının ucunda eksik olmayan bir sigarayla, paltosunun içine büzüülerek tek başına yürüyordu. Boş zamanlarını bodrum katındaki kütüphanede geçirmekteydi. Burası kütüphane standartlarında bile çok sessizdi; duyulan tek ses arada bir köhne radyatörden çıkan tıslamalardı. Birinci sömestrde aldığı düşük notları telafi etmek için var gücüyle ders çalışıyordu. Aniden araya mesafe koyması üzerine aynı koridordaki arkadaşlarının, özellikle de Kevin'in, kırgın olduğunun farkındaydı. Neyse ki bunu Audrey'nin ölümüne duyduğu üzüntüye bağlıyorlardı.

O günlerde, sıcaklığın haftalarca sıfırın altında seyretmesiyle son elli yılın en soğuk kışı yaşanıyordu. Buz gibi hava ve erkenden kararan günler boyunca, Florida'daki zamanı ve birinci sömestrde yaşadıkları George için başka bir dünyaya ait bir rüya gibiydi. Kevin'le paylaştığı yurt odasında ne zaman telefon çalsa, acaba arayan Liana mı diye umutlanıyor, ama arayan hiçbir zaman Liana olmuyordu.

Şubat tatili geldiğinde evine döndü. Annesi Audrey'nden hiç söz etmedi, ama babası, acı haberi aldıktan sonra oğluna ne durumda olduğunu sordu. George artık daha iyi olduğunu söyledi; babası ona viski ikram etti. Evinde ona ilk kez alkollü içki ikram ediliyordu. George viskiyi aldı ve babasının çalışma odasında karşılıklı oturup içtiler.

"Beğendin mi?" diye sordu babası.

"Belki damak zevkini geliştirmek gerekir."

Babası gülerken uzun yıllar pipo içmesinin sonucunda sararan dişleri göründü. "Senin kadehine biraz zencefilli gazoz koymalıydım."

"Hayır, böyle gayet iyi. Hoşuma gitti."

Okula döndükten sonra günler uzamaya ve hava ısınmaya başladı. George artık paltosunun içine büzülüp gizlenemiyordu. Kampüste yürürken üzerindeki gözleri hissedebiliyor, ayrıca herkesin ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. George Foss'a bak. Sevgilisi Noel tatilinde intihar etti diye artık kimseyle konuşmuyor. George'un umurunda değildi. Yapayalnızdı, ama bir gün Liana'nın ortaya çıkma ihtimali umutlarını canlı tutuyordu.

Nihayet bir telefon gelmişti ama arayan Dedektif Chalfant'tı. George yemekhanede olduğu için telefonu Kevin açmıştı.

"Başın belada mı?" diye sordu Kevin ona dedektifin mesajını ve geri arayacağı numarayı verirken.

"Bu adamı bir aile dostudur. Kendini dedektif olarak tanıtır. Espri olsun diye."

George odasındaki telefondan aramak yerine, öğrenci merkezindeki telefon kulübelerinden birine gitti. Artık bunlar pek kullanılmadığı için orada kimsenin olmayacağını biliyordu. Bir sigara yakıp derin bir nefes çektikten sonra numarayı çevirdi.

Chalfant ikinci çalışmada telefonu açtı.

"Ben George Foss, sizi aramamı söylemişsiniz."

"Selam, George. Nasılsın?"

"İyiyim."

"Ortak dostumuzdan bir haber var mı?"

"Hayır. Beni hiç aramadı. Belki sizde bir haber vardır diye umuyordum."

"Korkarım yok. Hiçbir iz bulamadık. Bu kız tamamen ortadan kaybolmuş durumda." George'un kulağına bir hisırtı geldi; Chalfant telefonu bir elinden diğerine almış olmalıydı. "George, seni bir konuda uyar-mak istiyorum. Bilmem bizim buradaki yerel haberleri izliyor musun, ama Liana Decter'in babası öldü. Liana'nın Chinkapin'den ayrıldığı gece öldü. Sana o zaman söylemedim, çünkü suyu daha fazla bulandırmak istememiştim, ama işin aslı o anda nasıl bir durumla karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Ama şimdi Liana'nın tutuklanması için ikinci bir emir var. Birinci dereceden cinayetle suçlanıyor, George, babasının öldürülmesiyle ilgili olarak."

"Ne?"

"Çok açık. Ve bu iş burada ve sanırım ülke çapında ses getiren bir haber olacak. Bu nedenle seni aramak istedim. Önce benden duymanı istedim."

"Neden babasını öldürsün ki?"

Chalfant iç geçirdi. "İkinci tutuklama emrini çıkarmamızın uzun sürmesinin nedeni, Kurt Decter'in bir bahis simsarı tarafından öldürüldüğüne inanmamız için iyi gerekçelerimizin oluşuydu."

"Dale."

"Evet. Dale Ryan. Onu tanıdığımı unutmuşum. Onu sorguya aldık ve Decter'in ona borcu olduğunu itiraf etti, ama ölümüyle hiçbir ilgisi ol-

madığını söyledi. Sağlam bir tanığı vardı ve adli tıp onu cinayetle ilişkilendiren bir şey bulamayınca adamı serbest bıraktık. Şimdi kovuşturmayı şöyle bir varsayma dayanarak yürütüyoruz: Liana, babasını Dale'den korumak için öldürmüş olabilir... Tabii, bu bir teori sadece. Anladığımız kadarıyla Liana babasının bazı borçlarını ödemek için bu adamla seks yapıyormuş."

Chalfant durdu, ama George bir şey söylemedi. Bunu bildiği halde, başka bir ağızdan duymak midasını düğümlemişti.

"Tahminimize göre, Liana şehirden ayrılmaya karar verince, babasının, borçlu olduğu adamların insafına kalacağını biliyordu. Babasının zaten ölüme mahkûm olduğunu bildiği için bu işi yapmış olabilir."

"Babası nasıl ölmüş?"

"Evinde öldürülmüş, boğazı kesilerek."

Chalfant başka ayrıntıya girmede. Liana eğer onu ararsa, yetkililere haber vermesinin yasal bir sorumluluk olduğunu hatırlattı. George, Liana oraya gelirse mutlaka onu arayacağına söz verdi.

O yılın sonlarına doğru George, Mather kütüphanesinin periyodik yayınlar kısmına gitti ve önce bir Florida gazetesinin magazin kısmında bu vakayla ilgili uzun bir yazı buldu. Artık Sweetgum Emniyet Müdürlüğü'nde çalışmayan Dedektif Robert Wilson'la yapılan röportaj, bu yazının temelini oluşturuyordu ve büyük ölçüde varsayımlara dayanıyordu. George bu yazıyı ezberlercesine defalarca okudu.

Kurt Decter'in cesedi Sekizinci Cadde'deki evin oturma odasında bulunmuştu. "Çirkin evlerden oluşan bir sokaktaki en çirkin evdi," diyordu Wilson. İki dedektif, Wilson ve Chalfant, ellerinde Liana Decter'in tutuklanma emriyle o eve gelmişlerdi. Daha kapıyı itip açmadan burunlarına iğrenç bir koku gelmiş ve bir cinayet mahallinde olduklarını anlamışlardı. Chinkapin'de yaşayan insanlar gündüz vakti kapılarını kilitsiz bırakmazlardı.

Gözlerinin karanlığa alışması birkaç dakika sürmüştü. Ceset oturma odasındaki kahverengi kanepede oturur vaziyetteydi. Başı öne düşmüş, çenesi göğsüne dayanmıştı. Bol bir şortu vardı, bacakları açık, elleri yanlarına sarkmıştı. Önce Decter'in siyah bir atlet giydiğini sandılar, ama sonra askılarının beyaz olduğunu görünce ön kısmının kanla kaplı olduğunu anladılar. Cesedin üstüne siyah sinekler üşüşmüştü.

Nabız var mı diye bakmaya gerek yoktu. Decter'in boğazı bir ucundan diğerine kadar yarılmıştı. Kan sadece atletini kızıla boyamakla kalmamış, kucagında birikmişti. Kesilen atardamardan fışkıran kan sehpanın üstünden aşip yerdeki halıya sıçramıştı.

Ne Wilson ne de Chalfant daha önce Kurt Decter'i görmüşlerdi, ama karaciğer lekeleriyle dolu sıksa kolları, başının güneş lekeleriyle kaplı kel tepesine bakarak adamın yetmiş yaşlarında olduğunu tahmin ettiler. Uzaktan kumanda, kalçasının yanına sıkıştırılmıştı ve ayakları çıplaktı. Sehpanın üstünde boş bira şişeleri ile sigara izmaritleri ve esrarlı sigara artıklarıyla dolu, kıvrılmış bir timsah şeklinde seramik bir kül tablası vardı. Bunun yanında, içinde esrar bulunan küçük bir poşet duruyordu.

Kanepenin sırt yastığının üstünde bir mutfak bıçağı vardı. İki dedektif, olay yeri inceleme uzmanları gelmeden önce hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek kanepenin etrafını incelediler. Wilson muhabire verdiği demeçte, maktulün yanında duran bıçağın tıpkı mutfakta doğranmış havuçların yanına düzgünce yerleştirilmiş gibi göründüğünü, bunun onu Kurt Decter'in kesik boğazından daha çok ürperttiğini söyledi.

Wilson cesedin yanında incelemesini sürdürürken Chalfant da diğer odaları aramıştı. Devasa televizyon kapalıydı. Üstü toz kaplı bir golf çantası duvara dayalı duruyordu. Yerde bir kâse içinde su, bunun yanında başka bir kap içinde kedi maması vardı. Duvardaki çatlakla mama arasında bir karınca hattı oluşmuştu. Yemek masasındaki tabakta yarısı yenmiş bir biftek parçası duruyordu. İri bir karasinek, cesedin kucagından kalkıp et parçasının üstüne kondu.

Wilson bu manzara karşısında Kurt Decter'in sarhoş bir halde, pahalı bir biftek yedikten sonra dolu mideyle, mutlu bir şekilde öldüğünü düşünmüştü.

George, Liana'nın neden babasını öldürdüğünü anlıyordu. Bu her şeyden önce bir cezalandırmaydı: Babası borçlarını sildirmek için kızının pezevenkliğini yapan aşağılık bir herifti. Ama bir yandan da acıdığı için onu öldürmüştü. Liana bir daha oraya dönmek üzere şehirden ayrılmak üzereydi. Babasının kumar oynamaya ve kaybetmeye devam

edeceğini biliyordu ve Liana onu koruyamadığı zaman sahneye Dale çıkacaktı. Kurt Decter ölüme mahkûmdu ve muhtemelen çok acı çekerek ölecekti. Liana sadece bu sonu hızlandırmış, boğazını keserek onun canını almıştı.

Ne var ki, Audrey'nin öldüğü gece ne olduğunu anlamak bambaşka bir şeydi. Gazetedeki yazıya göre, Liana'nın o otomobilde Audrey'yle beraber olduğunu kanıtlayan sağlam deliller vardı. George onların bardayken kavga etmiş olabileceklerini düşündü. Liana'nın ona söylediklerine inanıyordu: Audrey o düzeni değiştirmek ve kendi adını ve hayatını geri istemişti. Audrey'nin Palm's Lounge'da tamamen aciz bir durumda kalmış olabileceğine de inanıyordu. Liana onu evine kadar götürdü; kendi otomobili de buradaydı. Audrey'nin otomobilini kapalı garajın içine soktuktan sonra –motor hâlâ rölantide çalışırken– Audrey kendinden geçti. Liana onu orada oksijensizlikten ölmesi için öylece bırakmaya karar vermiş olmalıydı. Audrey ölürse, onun hayatını sürdürebileceğini mi düşünmüştü? Bu hiç akla yatkın değildi. Belki de, Audrey ölünce yeni bir başlangıç yapabileceğini, geride bıraktığı hayatla ve söylediği yalanlarla bir daha hiçbir zaman yüzleşmeyeceğini sanmıştı. Geçmişinden tamamen kopup temiz bir başlangıç yapmayı ummuştu.

George cenazeye gitmekle onun bu planını çöktürmüş oluyordu.

25

George, Irene'in kahvesini getirip sehpaye bıraktı. Nora da sehpanın üstündeydi, fincanı şöyle bir kokladıktan sonra suratını buruşturup yere atladı ve kendi mama kâsesine bakmak için mutfığa gitti.

"Sağ ol," dedi Irene. "Aslında kahve için dışarıya da çıkabilirdik."

"İyi denemeydi," dedi George.

"Hiç değilse kahve için dışarıya çıkabilirsin," dedi Irene şakacı bir abartmayla. "Kendini tamamen eve kapatmadın, değil mi?"

"Arada bir dışarıya çıkıyorum," dedi George.

Bu yalan değildi. Bernie MacDonald'ı vurduğundan beri geçen on gün içinde George arada bir dışarıya çıkıp ya köşedeki bakkala ya da onun hemen yanındaki içki dükkânına gitmişti. Gelen davetler üzerine birkaç kez de polis karakoluna uğramıştı. Yaşadığı, açık havada bulunma korkusu değildi; hiç değilse kendine öyle olmadığını söylüyordu. Sadece normal insanların normal davranışlarını görmek –ya da daha fenası eğleniyor olmaları– onu dehşet sınırına kadar getiren bir huzursuzluk içine

sokuyordu. Şu anki ruhsal durumu sadece tek bir filmin oynadığı bir sinema perdesi gibiydi: Bu, salı öğlen sonrası New Essex'te Bernie'yle birlikte teknede yaşananların filmiydi. Uykusundan çığlıklar atarak, ter içinde uyandığı falan yoktu, ama devamlı o sahneleri görüyordu. Üniversite birinci sınıftayken bilgisayarında Tetris oynamaya ne kadar bağımlı olduğunu hatırladı. O zaman da, gözünü kapadığında o renkli şekiller zihninde uçuşup dururdu.

"Bir ara birlikte kahve içmeye çıkalım," dedi Irene dudaklarını ona acır gibi büzerek.

"Yüzündeki o ifade hiç de teşvik edici değil," dedi George.

"Birisiyle görüşmeyi kabul etseydin bu kadar üstüne gitmezdim." Irene sanki hava çok soğukmuş gibi fincanını avuçlarının içine aldı. Ağustos bitmişti ama hava hâlâ çok sıcaktı ve George'un dairesi, klimaya rağmen yirmi beş dereceyi buluyordu. Irene'm "birisi" diye sözünü ettiği kişi, George'un görüşmesini istediği bir terapistti. Bir süre araştırdıktan sonra bu terapisti bulmuş, işinde çok iyi olduğuna karar vermişti. George ona hak vermişti, ama önerisini henüz uygulamış değildi.

"Görüreceğim," dedi George. "Ama hazır olduğum zaman. Aradan sadece iki hafta geçti. Senin *Kuzuların Sessizliği* filminin etkisinden kurtulman daha uzun sürmüştü."

Irene gülümseyerek fincanını sehpaoya koydu, sonra da kanepeye uzandı. Dar bir siyah pantolonun üstüne kolsuz bir gömlek giymişti. Bernie MacDonald'ın yumruğuyla moraran yüzü tamamen iyileşmişti. George hâlâ o noktada hafif bir sarılık görüyordu, ama belki de ona öyle geliyordu. "Tamam. Bugün sen kazandın, çünkü seninle tartışamayacak kadar yorgunum. Peki, sen benim sorunlarımı dinlemek ister misin?"

"Çok isterim," dedi George.

Irene ona dul editörle çıktığı geceyi anlattı; adam onu küçük bir bira imalatçısına götürmüş, arpa şarabıyla ilgili uzun bir nutuk çekmişti. Sonra sarhoş olmuş, eve gidene kadar iki gözü iki çeşme ağlayıp durmuştu. George onu dinlerken arada bir espri

vapıyordu, ama son günlerde hep olduğu gibi aklı hâlâ ölümden kıl payı kurtulduğu sahnelere gidiyordu. Zihnindeki görüntüler Tetris parçaları gibi dönüp dolanıyordu.

Bernie'yi vurduktan sonra tüm dikkatini ayak bileklerindeki bağları kesmeye yöneltmişti. Elleri fena halde titriyordu; tıpkı türbülansa girmiş bir uçakta elindeki plastik bardağı dudaklarına götürmeye çalışan biri gibiydi. Bir şekilde dikkatini odaklayıp bu işi başardı. Ayakları serbest kalınca kendini geriye itip sırtım teknenin kış kısmına dayadı. Bernie hâlâ kaptan koltuğunda oturuyordu; çenesi, uyuyormuş gibi göğsünün üstündeydi, bedeni rengi giderek koyulaşan kanla kaplıydı. Kocaman bir sinek Bernie'nin başının üstünde dolanmaya başladı. Kıyıda bu kadar uzaktayken bu sinek ne zaman ve nasıl oraya gelebilmişti? George ayak bileklerini çözme işinin birkaç dakika değil saatler sürmüş olabileceğinden endişe duydu. Saati tahmin etmeye çalışarak güneşe baktı. Gece olmasına daha ne kadar vardı? Onca zamanı okyanusun ortasında bir cesetle birlikte mi geçirecekti?

Bu düşünce onu harekete geçirdi. Uyuşmuş bacaklarının üstünde doğrulup pruvaya doğru yürümeye çalıştı, ama kasları titreyince dizlerinin üstüne çöküp Bernie'ye doğru ilerledi. Yanma gelince parmağıyla Bernie'nin bacağına dokundu ve hemen elini çekti. Adam hâlâ sağ olabilir diye korkmuştu. Bir şey olmayınca cesedi itip koltuktan aşağıya devirdi. Bernie gürültülü bir şekilde yere düşünce gövdesinden gaz boşaldı. George bakamadı, ama kan ve dışkı kokusu burnuna doldu.

Bomboş denize uzun uzun baktı. Sakin bir gündü ama deniz hafif çırpıntılıydı. Bütün yönlere baktı. Her şey aynıydı. Bir türlü karayı bulamayabilir, uçsuz bucaksız denizin ortasında ölebilirdi. Güneş hâlâ tepedeydi, sanki onunla alay ediyormuş gibi hiç yer değiştirmiyordu. Teknenin konsoluna işe yarar bir şeyler var mı diye bakınca bir pusulaya rastladı; bu cihazı çocukluğundaki izcilik günlerinden beri görmemişti. Pusulanın üstü tuzlu suyla kaplıydı; bunu silince ibreye bakıp teknenin kuzey yönüne çevrili olduğunu anladı. Artık bildiği tek şey batı yönüne, kara tarafına

gitmesi gerektiğiydi. Başka teknelerin görüş alanına girmesi yetecekti. İnsanların bulunduğu yere varınca cinayet suçuyla tutuklanabilirdi, ama hiç değilse bu tekneden ve deniz tutmasının neden olduğu mide bulantısından kurtulacaktı. Ve kendi kanı ve dışkısı içinde yatan Bernie'den kurtulmuş olacaktı.

Kontak anahtarını buldu ve çevirdi. Hiçbir şey olmayınca korkudan kalbi duracak gibi oldu. Sonra gaz pedalıyla biraz oynayınca motor tıksıra tıksıra hayata geçti. George hayatında bir kere olsun bir tekne kullanmamıştı, ama tekneyi makul bir hızla hareket ettirebiliyordu. Pusula batıya doğru ilerlediğini gösterince dümeni sımsıkı tuttu.

On dakika kadar sonra biraz kuzeyinde kalan büyükçe bir tekne gördü. Doğruca kara yönüne gitmeyi düşündüyse de, ne kadar benzini kaldığını bilmiyordu ve bir an önce Bernie'nin cesedinden kurtulmak için bu fırsattan yararlanmaya karar verdi. Dümeni çok hızlı çevirince tekne aniden sallandı ve denizden sıçrayan suyla ıslandı.

Diğer teknenin suyun üstünde hareketsiz durduğunu görüp rahat bir nefes aldı. Beyaz renkli, büyük bir balıkçı teknesiydi ve bir uydu sistemi taşıyordu. Güvertesinde ellerinde uzun olta kamışları olan iki kişi gördü. Onlara elli metre kala iki adam da ona doğru dönmüştü; teknedeki iki kadın da oturdukları koltuktan kalkmış, yaklaşan adama bakmaya başlamışlardı. George hız kesti ve "Yardıma ihtiyacım var" veya "Benden zarar gelmez" anlamına geleceğini umduğu bir şekilde iki kolunu salladı. Sonra da, keşke Bernie'nin cesedini örtseydim, diye düşündü.

Daha da yaklaşınca iki adamın orta yaşlarda ve güneşten adamakıllı esmerleşmiş olduklarını gördü. İkisinin de elinde bira kutusu vardı. Aynı derecede esmerleşmiş olan kadınlar hemen bikini üstlerini giydiler. Üstsüz güneşleniyorlardı.

George iyice yaklaşınca, onlara çarpmamak için motoru susturdu; tekne suda süzülerek diğer tekneye hafifçe tosladı. Adamlardan bir top büyüklüğünde göbeği olanı, "Yuh be, hıyara bak!" dedi.

George bir kez daha kollarını kaldırdı ve, "Kusura bakmayın," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

Kadınlardan biri, siyah bikinili olanı, balıkçı teknesinin kenarından uzanıp Bernie'nin cesedini gördü ve tiz bir çığlık attı. "Bir kaza oldu," dedi George. "Sahil Güvenliği arayabilir misiniz?"

"O adam ölmüş mü?" diye sordu ikinci kadın. O grupta bulunanlardan en az yirmi yaş daha gençti ve az önce bir sigara yakmıştı. Sigaranın kokusu George'un burnuna kadar geldi ve kısa bir an için havadaki kan ve tuz kokusunu bastırdı.

"Evet," dedi George. "Sahil Güvenliği aradıktan sonra her şeyi açıklarım. Teknenize çıkabilir miyim?"

Koca göbekli adam dümene doğru yürümüştü. George onun konsolun üstündeki telsiz vericisini aldığını gördü. Diğer üçü de sanki bu kaçık katili teknelerine alıp almamak konusunda sessizce karar vermeye çalışıyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlardı. Kadınlardan genç olanı tekneye bakarken gözleri az önce George'un yere attığı tabancaya takıldı. "Silahlı değilim," dedi George avuçlarını göstererek. "Bu adam tarafından kaçırıldım. Eğer teknenize çıkmama izin vermeyecekseniz, bari biraz su verin, lütfen."

Bunu isteyene kadar ne kadar susamış olduğunun farkında değildi. Ağzında metal ve kan tadı vardı. Kadınlardan genç olanı, o âna kadar konuşmamış olan diğer adama döndü ve, "Tekneye çıkabilir, değil mi?" dedi.

Adam hâlâ telsizle uğraşan diğer balıkçıya baktı, sonra tekrar George'a döndü. "Olabilir. Şu gemici merdivenini getireyim."

George'un *Reel Time* adlı tekneye çıkışından on beş dakika sonra Sahil Güvenlik geldi. Onları beklerken George'a oturması için bir şezlong ve bir şişe su verdiler. George el ve ayak bileklerini ovdu ama bir süre sonra, böyle yaparak tahriş olmuş cildini kanattığını ve çıkan kanın güverteye damladığını fark etti. Erkekler mesafeli davranıyorlardı, ama kendini Melanie olarak tanıtan genç kadın ona neler olduğunu sordu. George konuşmaya çalıştı,

fakat öyle şiddetli bir titreme başladı ki su şişesini yere bırakmak zorunda kaldı. İçinden bir ses, şoka girdiğini söylüyordu. Sahil Güvenlik gelince onu teknelerine aldılar ve sarınması için bir battaniye verdiler. Bu küçük iyilik karşısında George gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı.

Bunu izleyen günler boyunca olanları farklı emniyet görevlilerine defalarca anlattı. Sorgulama sırasında dedektiflerin farklı tavırlarından anladığı kadarıyla onu tutuklama veya serbest bırakmak arasında kararsız kalmışlardı. Bir adamı boğazından vurmuştu, başka dört insanın da ölümüyle doğrudan ilişkiliydi. Ayrıca büyük bir hırsızlık olayıyla doğrudan ilişkiliydi ve ona yöneltilen sorulardan anladığı kadarıyla MacLean'in elmasları hâlâ kayıptı. Onu koruyan kişinin, anlattığı her şeye inanan Dedektif Roberta James olduğunu anlıyordu. Zaten ona her zaman bilgi veren, Atlantik'in derinlerinde hiçbir cesede rastlanmadığını, MacLean'in karısının nihayet öldüğünü George'a söyleyen Dedektif James'ti.

Şimdi geriye bakıp düşününce, George bu sorgulamalardan hiç rahatsız olmadığını anlıyordu. Hikâyesini tekrar tekrar anlatmak sanki yükünü hafifletiyordu. Polislerin onunla temas kurmadığı bir gün geçtikten sonra George evinden çıktı ve ancak o zaman başından geçenlerin dehşetini hissetmeye başladı. Belli görüntüler –Bernie'nin kaptan koltuğundaki hali, Katie Aller'in evinde Karin Boyd'un renginin griye dönüşmesi, denize atılırken Liana'nın yüzündeki ifade– hiç aklından çıkmıyordu. Kitap okumanın yararı olmadığı gibi televizyon da işe yaramıyordu. Evden dışarıya çıktığı zaman, ona her zaman şefkatli ve merhametli olarak görünen dünya, şimdi her an bir felakete gebeymiş gibi görünüyordu. Binalar her ana tepesine çökecekmiş gibi titreşiyor, otomobiller tehlikeli bir hızla köşelerden çıkıyor, sert bakışlı yabancılar onun aklından geçen korkunç düşünceleri okuyorlardı sanki. Ve ne zaman aklına okyanus gelse korkuyla ürperiyordu.

Derginin insan kaynakları şubesine gitmiş, ona koşullu olarak "aile içi sorunlar ve depresyon" izni verilmişti. Yapacağı tek şey kişisel doktoruna gidip bir rapor almak ve bunu faksla dergiye iletmekti. Her gün randevu almak için doktorunu aramayı düşünüyor ama bir türlü aramıyordu. Ofisinden gelen e-postaları cevapsız bırakıyordu.

Irene'in ziyaretleri de pek işe yaramıyordu, ama zararı da yoktu. Hiç değilse gün boyu oyalanmış oluyordu; fakat asıl sorunu gündüzler değil, saatlerin geçmek bilmediği gecelerdi.

"Karisından nefret ettiğini sanıyordum," dedi George.

"A, demek gerçekten beni dinliyordun," dedi Irene kahvesini içerek. "Öyle diyor." Omuz silkti.

"O halde bir daha çıkmayacaksınız."

"Kesinlikle hayır. Kalbi kırık erkeklerle deneyimlerim resmen bitmiştir." Bunu söylediği anda Irene'in yüzü pişmanlık içinde kızardı. "Öyle demek..."

"Tabii ben hariç."

"Seni kalbi kırık erkek olarak görmüyorum."

"Sağ ol. Yaralı fakat yenik değil. Bu benim işte. Seni çökertmeyen şey daha güçlü kılar. Ne var ki, bunu her kim söylediyse onu Bernie MacDonald'ın hayaletiyle denize salmak lazım."

"Kimin söylediğini öğrenip icabına bakarım." Irene omzuna yapışmış kedi tüyünü silkeledikten sonra ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?"

"Gitmemem için yalvarmazsan, evet."

George kapıya kadar ona eşlik etti. Irene her zaman olduğu gibi George'u dudaklarından öptü. "İyileşeceksin."

Irene gittikten sonra George yatak odası gardırobunu düzeltti, bir daha giymeyeceğini düşündüğü gömleklerini bir poşete tıktırdı. Belki daha sonra dışarı çıkıp bunu iki sokak ötedeki hayır kurumuna götürür, o günkü açık hava seansını yapmış olurdu.

Bardağına biraz daha kahve doldururken kendini tutup içine viski eklemedi. Sonra "ölüm jurnali" adını verdiği yazı üstünde çalışmak için oturma odasına geçti. Bunu son görüşmelerinde

Dedektif James tavsiye etmişti. Her zaman olduğu gibi karakol dışına kadar George'a eşlik ettikten sonra bir süre kapının önünde durmuşlar, George ona teşekkür etmişti.

"Neden?" diye sormuştu dedektif.

"Anlattıklarımın inandığınız için. Beni tutuklamadığınız için. Bana diğerk polisler gibi bakmadığınız için."

"Size herhangi bir iyilik yapmış değilim. Doğrusunu isterse-niz, anlattıklarınıza gerçekten inanıyorum."

"Ama beni buraya getirip duruyorsunuz."

"Belki yeni bir şey hatırlarsınız diye umuyorum. Hâlâ pek çok soru var."

"Elmasları hâlâ bulamadınız, değil mi?"

"Evet."

George bir sigara yaktı – başından geçenlerden sonra tekrar başlamıştı. Derin bir nefes çektikten sonra dumanı Dedektif James'e gelmeyecek şekilde üfledi, fakat ters yönden gelen rüzgâr bu dumanı doğruca kadının yüzüne savurdu. George özür diledi.

"Dert değil. Kokusu güzelmiş. Ben hâlâ başkasının içtiğı si-gara kokusundan hoşlanan eski tiryakilerdenim. Bazen barlarda bunu özlediğim oluyor."

"Bazen sizi benim kusursuz kadının olarak düşünüyorum, dedektif."

James güldü. "Bu her gün işittiğim bir şey değil."

"Demek ki yanlış insanlarla birlikte oluyorsunuz."

"Bilmez miyim."

George sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Sizce bir daha buraya gelmem gerekecek mi?"

"Herhalde. Hatırlayabileceğiniz her şeyi hatırladığınızdan hâlâ emin değilim."

"Her şeyi unutmaya çalıştığım içindir."

"Size bir tavsiyem var," dedi Dedektif James ensesini ovuştururken. Sonra gömlek yakasını düzeltti. Tırnakları ojesizdi. Dahası, az miktar ruj dışında George onun hiç makyaj yapmadığını sanıyordu.

“Nedir o?” diye sordu George.

“Bence her şeyi kâğıda dökmeye çalışmalısınız.”

“Bunu sizlerin yaptığını sanıyordum.”

“Bence yazacağınız daha çok şey vardır. Olanlar hakkında en küçük ayrıntıyı bile yazın. Tarif etmeye çalışın. Hâlâ bir şeylerin eksik kaldığını düşünüyorum. Olup bitenleri anlamamıza yardımcı olabileceği gibi, size de faydası olacağını düşünüyorum.”

“Sizce kafayı yemiş durumda mıyım?”

“Hayır, ama başınızdan çok kötü şeyler geçmiş. Bunları kâğıda dökmenin zararı olmaz. Gerçekten yararı olacağına inanmasam bunu tavsiye etmezdim.”

George bu tavsiyeye uymuş, kütüphanesinde eski bir defter bulup neredeyse okunamayacak kadar kötü elyazısıyla başından geçenleri yazmaya başlamıştı. Olayları zaman sırasına göre yazmıyordu. Olan bir şeyi düşünüp bunu tarif etmeye çalışıyordu. Keyifli bir iş değildi ama oyalanıyordu.

Son zamanlarda, Katie Aller’in evinde Bernie MacDonald’dan kaçmaya çalışması üzerine yoğunlaşmıştı. Evin iç kısmını, Katie’nin cesedini buldukları çamaşır odasını tarif etti. O andaki düşüncelerini ve aklına gelen soruları hatırlamaya çalıştı. *Bernie burada olduğumuzu nasıl bildi? Otomobiliyle bizi takip mi etti? Eğer öyleyse üstümüze gelmek için neden o kadar bekledi? Evdeyken cep telefonlarımızla polisi arama ihtimalini niye göz ardı etti?*

Evin ön kapısından kaçmaya karar verişini ve yanından geçerken Karin Boyd’un ne halde olduğunu yazdı. Cildinin grileşmesini ve gövdesinin çarpık duruşunu tarif etti. Bünyesine fazla gelen uyuşturucu nedeniyle ya ölmüş ya da ölmek üzereydi. Sonra Dodge’un arka koltuğunda baygın haldeki Liana’yı görüşünü yazdı. Gözkapaklarının titreşmesini fark edince onun hayatta olduğunu anladığını yazdı. Gördüğü şey istemsiz bir göz seğirmesi miydi, yoksa Liana birisinin otomobile yaklaştığını görünce hemen gözlerini mi kapatmıştı? Hatırladığı kadarıyla bu göz seğirmesi istem dışıydı, Liana da uyuşturucu okla bayıltılmıştı ve göz/kapakları seğirmekteydi. Peki, şimdi neden Liana’nın o sırada

tamamen ayık olduğu halde numara yaptığına kendini inandır-
maya çalışıyordu?

Aklında olan bir şeye uygun düştüğu için mi? Liana ve Bernie en başından beri birlikte çalışmışlar ve tekneyle yapılan yolculuk dahil her şey önceden tasarlanmış olabilir miydi?

Eğer öyleyse, neden ikisi de ölmüş, kendisi hâlâ hayattaydı? Liana, Bernie'nin onu suya atmasına neden izin vermişti? Bernie neden o malzeme kutusundaki tabancanın boş olduğuna o kadar emindi?

George'un bildiği bir şey varsa, o da her şeyi yazıya dökmenin işe yaradığıydı. Ayrıntıları yazdıkça, o uzun hafta sonu boyunca başından geçenleri daha net hatırlıyordu. Adım adım gerçeğe yaklaştığını hissetmekteydi.

Arka sayfaya, resim çizdiği kısma baktı. Üstündeki her şeyi hatırlamaya çalışarak teknenin birkaç resmini çizmişti. Bu defa iki cesetle iki canlı insanı gösterecek şekilde teknenin yukarıdan görünüşünü çizdi. Uzun süre bu resme baktı; bir süre sonra gözleri bulanık görmeye başladığı halde, kilisenin öğle vakti olduğu-
nu hatırlatan çanlarını duyana kadar bakmaya devam etti.

Sonra kalkıp mutfağa gitti ve kupasına kahve doldurdu. Bu defa bir miktar viski de ekledi.

26

Ertesi sabah saat dokuzu biraz geçe polisler geldi. Bir arşamba günüydü. George kahve yapıyor, gün boyunca ne yapacağını düşünüyordu.

Kapıya sertçe üç kere vurulduktan sonra, "Polis! Kapıyı açın!" diye bağırıldı. Bir erkek sesiydi. George tutuklanacağını düşünerek kapıyı açınca karşısına O'Clair ve iki üniformalı polis memuru çıktı. "George Foss. Ben Boston Emniyeti'nden John O'Clair. Evinizi aramamız için izin belgemiz var." Katlanmış iki sayfa kâğıt gösterdi. Büyük ikramiye kazandığı bir Kazan-Kazan biletini gösterir gibi neşeliydi.

George kanepeye oturup kahvesini yudumladı ve arama izni belgesini okudu. O sırada iki polis memuru mutfaktan başlayıp oturma odasını aramışlar, yatak odasına yönelmişlerdi. İlgisi kabanran Nora da onları izliyor, bacaklarının arasından zikzaklar çiziyor, açılan her çekmecenin içine başını sokuyordu. O'Clair bu arama işine katılmayıp oturma odasında durmuş, ikide bir cep telefonuna bakıyordu. "Dedektif James nerede?" diye sordu George.

"Durumdan haberi var."

"Tam olarak neyi arıyorsunuz?"

O'Clair cevap vermedi.

George, Liana'nın ona verdiği ve polislere sözünü etmediği parayı düşündü. Bu parayı bir beze sarıp apartmanın bodrumuna götürmüş, oradaki bir kurutma makinesinin altına tikiştirmişti. O zaman, acaba aşırı temkinli mi oluyorum, diye düşünmüştü, ama şimdi Boston Emniyeti'ne bu kadar paranın nereden geldiğini açıklamak zorunda kalmayacaktı.

"Dedektif, bir şey bulduk," dedi yatak odasındaki üniformalı memurlardan biri.

O'Clair yüzündeki memnuniyet ifadesini gizlemeye çalışmadan George'a olduğu yerde kalmasını söyledi ve yatak odasına gitti. George, onu suçlayacak ne gibi bir şey bulmuş olabilirler diye düşündü. Keşke yatağımı düzeltip köşede biriken kirli giysilerimi ortadan kaldırıyordım, diye geçirdi içinden. Yatak odasında flaş patlamaları görüldü; fotoğraflar çekiliyordu. George ayağa kalktığı sırada O'Clair odadan dışarıya çıktı. Yanında, üniformalı memurlardan, kaşları ünlü ressam Frida Kahlo'ya benzeyen İspanyol kökenli kadın polis vardı. Beyaz lastik eldiven giymişti; üstünde biri yeşilimsi diğeri pembe iki küçük kaya parçası olan bir kâğıdı uzattı.

"Bunları tanımlayabilir misiniz?" diye sordu O'Clair.

"Bunları daha önce hiç görmedim. Nerede buldunuz?" Her ne kadar kaya parçalarına benziyorlarsa da George bunların elmas olduğunu anlamıştı. Sırtındaki tüyler ürperdi.

"Bunlara delil olarak el koyuyoruz. Bizimle karakola geleceksiniz."

George sorgu odalarından birinde bekliyordu. O'Clair'e avukat çağırma hakkından feragat ettiğini söyleyeli bir saatten fazla geçmişti. Acaba o güne kadar Boston Emniyet Müdürlüğü'ndeki bütün sorgu odalarında bulundum mu, diye düşündü. Bu defaki odasında demir parmaklıklı bir pencere bile vardı. Buradan bakınca uzaktaki Zakim Köprüsü ve Char-

leston'daki Bunker Hill Anıtı görülebiliyordu. Gökyüzü soluk bir maviydi, ama belki de pencere camından öyle görünüyordu.

"Selam George."

Tanıdık gelen bu sese doğru dönüp Dedektif James'i görünce sevindi. Beyaz ipekli bir gömleğin üstüne siyah bir döpiyes giymiş, gömleğin yakaları ceketin yakalarının üstüne yayılmıştı. George eğer sonunda tutuklanacaksa, ona kelepçeleri takan kişinin o anda yüzüne kibirli bir ifade takınacak olan O'Clair değil, Dedektif James olacağını umuyordu.

"Selam Dedektif," dedi George.

"Ortağım avukat tutma hakkından feragat ettiğinizi söyledi. Hâlâ aynı fikirde misiniz?"

"Evet."

"Pekâlâ. Oturun lütfen. Bu konuşmamızın kaydedildiğini size bildirmek zorundayım." James odanın köşesindeki kamerayı işaret etti. George anladığını göstermek için başını salladı.

Dedektif James kendini ve George'u tanıttı, sorgu yerini ve saatini söyledikten sonra, "Bulduğumuz elmaslar hakkında bize açıklama yapmak ister misiniz?" diye sordu.

"Onları daha önce hiç görmedim."

"O halde, sizce elbise çekmecenize nasıl girmiş olabilir?"

"Bunlar MacLean'in elmasları mı?"

"Bilmem. Siz söyleyin."

"Ben de bilmiyorum. Ama onun elmasları değilse, inanılmaz bir tesadüf olur."

"Peki, nasıl sizin çekmecenize girmişler acaba?"

"Liana Decter oraya koymuştur. MacLean'in öldürüldüğü gün, geceyi benim evimde geçirdi."

"Ve siz o zaman bundan habersizdiniz, öyle mi?"

"Evet, haberim olmadı."

"Peki, Liana neden böyle yaptığını size söylemedi ki?"

"İki neden düşünebiliyorum. Birincisi, MacLean'i soymalarına yardımcı olduğum için bana teşekkür ediyordu. Tabii böyle bir işe yardımcı olduğumu bilmiyordum."

"Peki, ikinci neden?"

"Bana kumpas kuruyordu."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Zamanınız var mı?"

Dedektif James gülümsedi. "Bütün gün serbestim ve Liana Decter'in size neden kumpas kurduğunu dinlemek için can atıyorum."

"Bana kumpas kurmak istemiş olabilir, çünkü onun hayatta olduğunu bilen tek kişi benim ve eğer hapiste olursam onun peşine düşemem."

"Daha önce bize Liana Decter'in Bernie MacDonald tarafından öldürüldüğüne tanık olduğunuzu söylediniz."

"O ifademi değiştirmek istiyorum."

"O halde onun bir beton bloğa bağlı halde denize atılışını görmediniz mi?"

"Hayır, bu olayı gördüm, ama hâlâ onun sağ olduğunu düşünüyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Nasıl becerdiğini bilmiyorum, ama içimden bir ses onun o gün boğulmadığını söylüyor."

James boynunu sağa sola gerdi. "İsterseniz en başından beri her şeyi anlatın."

"Emin misiniz?"

"Dediğim gibi, bütün gün başka işim yok."

"Pekâlâ," dedi George ve anlatmaya başladı. Kelimeler kolayca ağzından dökülüyordu. Zaten son birkaç gündür bu konuşmayı zihninde prova ediyordu. "Başlangıç noktası olarak, her şeyin Barbados'ta başladığını söyleyeceğim. Liana'nın, ya da o sırada kullandığı isimle Jane'in Cockle Bay Resort Oteli'nde çalıştığını ve Gerry MacLean'le orada tanıştığını biliyoruz. Liana bu adamın zengin olduğunu ve pek de namuslu olmadığını biliyordu. Onu gözüne kestirdi ve baştan çıkardı. İki karısının da tipini biliyordu. Kendini onlara benzetip adamı etkilemeyi başarmıştı. MacLean onu metresi olarak Atlanta'ya getirdi. Ona bir iş verdi -veya

bunu Liana istedi- böylece Liana onun bütün ticari kayıtlarına erişebiliyordu. Derken bir gün nasıl olduysa, MacLean'ın büyük miktarda nakit parayı elmaslara yatırdığını ve bu elmasların burada, Massachussetts'teki bir kasada saklı olduğunu öğrendi.

"O halde, kasa nasıl açılabilirdi? Kusursuz bir plan yaptı. MacLean'den para çalacaktı; bu kolay bir işti, çünkü adam düzenli olarak adalara nakit gönderiyordu ve Liana bu paralara erişebiliyordu. Bu gönderilerden birini kendine sakladı ve şehirden kaçtı. MacLean tabii ki çok kızacaktı ama bu paralar kayıt dışı olduğu için Liana onun polise gidemeyeceğine emindi. Muhtemelen özel dedektifi Donnie Jenks'i onu bulması için görevlendireceğini de tahmin ediyordu. Artık yapacağı tek şey o parayı ona burada, Boston'da iade etmenin bir yolunu bulmaktı. Eh, birisi evinize yüklü bir miktar nakit para getirirse, ne yaparsınız? Kasanızı açıp parayı oraya koyarsınız. Liana da onun böyle yapacağına inanıyordu.

"Biraz yardıma ihtiyacı vardı, bu amaçla Bernie MacDonald adında Atlanta'lı bir barmeni planına dahil etti. Sonra da Katie Aller'i devreye soktu, ya da onunla temas kurdu diyelim. Katie'yi Karayipler'deki turistik otellerde çalışırken tanımıştı. Katie hakkında epey bilgi edindim. Tek çocuktuktu ve on sekiz yaşındayken ebeveynleri bir tekne kazasında ölmüştü. Çok zengindiler ve bütün varlıkları kızlarına kalmıştı. New Essex'te o metruk kulübe ve evin bulunduğu bütün araziye sahip oldukları gibi, Florida ve Meksika'da da mülkleri vardı. Katie uyuşturucu bağımlısıydı; bunda Liana'nın etkisi olabilir de olmayabilir de. Liana, Boston'da Bernie'yle birlikte kalabilecekleri bir yer düşünürken aklına Katie geldi ve onunla temas kurdu. Tahminimce, Katie'yi bu eve o getirdi ve onu mutlu edecek kadar uyuşturucu temin etti. Ve burası, benim Bernie'yle veya o zaman bana verdiği isim olan Donnie Jenks'le karşılaşmam için ideal bir yer oldu."

"Neden kendini Donnie Jenks olarak tanıttı ki? Gerçeği kolayca öğrenebileceğin çok belliydi."

"Sonunda bunu anlamamın önemi yoktu. Liana, MacLean'ın elmaslarını çalmasında kullanılmış olduğumu anlayacağımı

başından beri biliyordu. Sanırım, Donnie Jenks zaten MacLean hesabına çalıştığı için onun adını kullanmak kolay geldi. Parayı teslim etmeye razı olmadan önce araştırırım diye düşünmüş olabilir. Tam olarak bilmiyorum, ama kesin olarak bildiğim şey, paranın MacLean'e iade edilişinde yardım etmem için beni ikna etmek zorunda olduğuydu. Liana bunu tek başına yapabileceğine emin olmadığı için Bernie'yi devreye soktu ve onunla karşılaşmamı sağladı. Adam gerçekten korkutucu bir tip olduğu için benim korumacı duygularımın kabarcacağını ve parayı MacLean'e teslim etmeye razı olacağımı düşündü."

"Bernie'ye ve Katie'ye neden ihtiyaç duyduğunu anlıyorum, ama neden size de ihtiyaç duydu ki?"

"Aslında bana gerek yoktu. Hiç değilse planın ilk aşamasında. MacLean'in evine kendisi de gidebilir veya Katie'yi de gönderebilirdi. Benim teslim etmemi istemesinin tek nedeni, işe beni de bulaştırmaktı. Denize atılışına da tanık olmam gerekiyordu. Yapılan her şey bu sona yönelikti. MacLean'den para çalması sadece bir başlangıçtı. Ama Liana'nın daha büyük bir planı vardı. Sadece elmasları istemiyordu, amacı aynı zamanda bu işten tertemiz sıyırılmaktı; ölmüş olacağı için dosya da kapanacaktı."

"O halde, plana göre o gün teknede sizin sağ kalmanız düşünülmüştü, öyle mi?"

"Evet. Bence Bernie de benim ölmemem gerektiğini biliyordu. O da bu planının içindeydi. Bilmediği tek şey, kendisinin ölmesinin hesaplanmış olmasıydı."

"Biraz geriye dönelim. Bernie sizin arkadaşınızı... Irene'i neden tehdit etti? Ve neden sonra da otomobilinden size ateş etti?"

"Bernie'nin paranoyaklaşmış gibi görünmesi gerekiyordu; sanki biraz kafayı yemiş, ya beni susturmak ya da bu soygun işine bulaşan herkesi öldürmek istiyormuş gibi görünecekti. Ve benim bu olanları bilmem çok önemliydi, çünkü polislere her şeyi anlatan ben olacaktım. Planları şöyleydi: Liana soygundan sonra Bernie'yle birlikte şehri terk etmek yerine beni son bir kez görmek isteyecek, bu da Bernie'yi delirtecekti. Bir süre buna ben de inan-

dım. Sanırım Liana ona olan düşkünlüğüme güvenerek benimle fazladan bir gece geçirmek istediğine inanacağımı varsaydı.”

“Pazar gecesinden söz ediyoruz, değil mi?”

“Evet. Bernie elmasları çaldıktan sonra birlikte şehirden kaçmaları mantıklı olurdu. Oysa Liana benimle Kowloon’da buluştu, evime geldi ve geceyi benimle geçirdi. Ayrılmadan önce de bu iki elması çamaşır çekmeceme, hemen bulamayacağım bir yere yerleştirdi. Çok az zamanı vardı; MacLean’in cesedi bulununca polislerin hemen beni arayacaklarını biliyordu. Bu riski göze aldı, çünkü geceyi benimle geçirmesinin planında önemli bir yeri vardı: Beni avucunda tutacak, elmasları yerleştirecek, ayrıca Bernie’nin paranoyaklaşması için inandırıcı bir neden sağlamış olacaktı.

“Bernie’nin kafayı yemiş numarası yapması planın ikinci aşaması için çok önemliydi. İlk aşama MacLean’in elmaslarını almaktı –ki bu çok kolay oldu– ikinci aşamaysa kendini ölmüş gibi gösterip Bernie’yi devre dışı bırakmaktı. Sonra bütün elmaslar ona kalacak, öldü bilindiği için kimse onu aramayacaktı. Liana planın ilk aşamasını kolayca uygulayabileceğini biliyordu, ama ikinci aşaması şansa kalıyordu. Olanları, benim tahminime göre olanları anlamak için bu kısmı çok önemli. O gün soygundan sonra olup biten her şey, tıpkı maçın son dakikasında bir savunma oyuncusunun kendi kalesinin önünden rakip kaleye gollük bir şut atmak isteyişine benziyor. Tamamen şansa kalmış bir hamle. Bu dediklerimden bir anlam çıkarabiliyor musunuz?”

“Bu futbol benzetmesi de nereden çıktı? Tamam, tamam, söylediklerinizi anlıyorum.”

“Pekâlâ. Liana bu işin planladığı gibi sonuçlanacağına emin değildi. Tamamen şansa bağlıydı, ama eğer bir terslik olursa –örneğin aniden onu sizlere teslim etmeye karar verirsem veya tek-nede Bernie’yi öldürmeyi başaramazsam– elmaslar yine onda kalacak ve ortadan kaybolacaktı. Ancak bu şekilde düşünürsem, olanlara bir anlam verebiliyorum.”

“Tamam, şimdi bana tek-nede neler olduğunu anlatın.”

"Anladığım kadarıyla Liana öldürölüşüne tanık olmam için Bernie'ye benim hayatta kalmam gerektiğini söylemiş olmalı. Bernie neden buna razı oldu, bilmiyorum, ama sanırım o da Liana'nın büyüüne kapılmıştı ve onu memnun etmek istiyordu. Liana ebediyen ortadan kaybolması gerektiğine onu inandırmış olmalı. Plana göre beni evin iskelesine bağlı olan Aller'in teknesine koyup denize açılacaklardı. Ben, Aller'in evine gelmekle onların işini kolaylaştırdım, ama ne yazık ki yanımda Karin Boyd da vardı ve o da arada kaynadı."

"Siz o eve gitmeseydiniz ne olurdu peki?"

"O zaman Bernie beni kaçırmanın bir yolunu bulacaktı. Beni takip ettiği belliydi. Cambridge'de Irene'ı ziyarete gittiğimde peşimdeydi, bana pompalı tüfekle ateş edip Donald Jenks'i ezdiği gece de beni takip ediyordu. Beni o zaman da öldürebilirdi, ama plan böyle değildi. Bernie sadece ona verilen rolü oynuyordu. Asıl plan beni canlı olarak ele geçirmektir, bu yüzden uyuşturucu ok atan tüfekle gelmişti. Yoksa neden böyle bir şey taşısın ki?"

"O tüfeğin izini sürdük ve Atlanta'daki bir hayvanat bahçesinden çalınmış olduğunu öğrendik. Herhalde Bernie'nin orada çalışan bir arkadaşı vardı."

"Ki bu da planlarının bir süre çok etkili olduğunu gösteriyor. O tüfek beni sağ olarak ele geçirmeleri için iyi bir fırsattı. Karin hesaplarında yoktu, ama orada olduğu için Bernie'nin ikimizi de vurması gerekiyordu. Oka benim vücut ölçülerimde birini bayıltacak miktarda uyuşturucu bulamıştı, ama bu miktar Karin'e çok fazla geldi ve onu aşırı dozdan öldürdü. Aslında çok da fark etmiyordu, çünkü onu nasıl olsa öldürecekti."

"Bunlar olurken, Bernie beni Katie Aller'in evinde kısırmışken Liana otomobilde bekliyordu. Şimdi düşününce, arka koltukta baygın numarası yaptığını, aslında tamamen uyanık olduğunu anlıyorum. Bir ihtimal, otomobilin yanından geçersen onu göreyim diye. Zaten aynen öyle oldu. O anda baygın bir kadına baktığımdan hiç kuşku olmamıştı. Ne var ki, gözkapaklarının kıpırdadığını gördüm. Buna eminim. O anda bunun bir yan etki

olduğunu, baygınken gözkapaklarımın seğirdiğini sanmıştım, ama şimdi düşününce öyle olmadığını anlıyorum. Otomobilin penceresinde beni görür görmez gözlerini kapamıştı.”

“İmzalı ifadenizde böyle anlatmadınız.”

“Biliyorum. Fikrimi değiştirdim. Belki bunu çok fazla düşündüğüm için artık net bir şekilde göremiyorum, ama sanırım otomobilin arka koltuğunda sadece uzanmıştı. Bernie’nin beni yakalamasını bekliyordu. Bernie benim peşime düştüğü sırada Liana otomobili kilitleyip arka koltuğa uzandı. Onu gördüğüm takdirde, Bernie’nin onu da yakalamış olduğunu sanacaktım. Onu gördüm ve aynen öyle sandım.”

“Ama onu görmeseydiniz duraksayarak vakit kaybetmeyecek ve belki de kaçabilecektiniz.”

“Doğru. Ormanın içine kaçıp oradan da yola çıkabilirdim. Eğer böyle olsaydı, sanırım Liana ve Bernie bu plandan vazgeçip şehirden kaçacaklardı. Unutmayın, zaten her şey şansa kalmıştı.”

“Ve Liana da kendi kalesinin önünden rakip kaleye şut atan savunma oyuncusu,” dedi James.

“Aynen öyle.”

Dedektif güldü. “Tamam, anladım. Devam edin.”

“Ben bayıltıldıktan sonra iş sadece beni ve bütün cesetleri tekneye yüklemeye kalıyordu. Teknenin bağlı olduğu eve getirildik. Bu işlere Liana da yardım etmiştir; sonra da Bernie’nin onu bağlamasını istemiş olmalı. Brandanın altında yüz yüze gelecek şekilde yatırılmıştık. Ben ayılana kadar Bernie tekneyi açık denize çıkarmıştı. Bundan sonra sahneye Liana çıktı; bana vücuduna bir bıçak gizlediğini söyledi ve bağlı olduğum ipleri kesmemi sağladı. Bu kısımda her şey zamanlamaya dayanıyordu. Benim iplerden kurtulmam çok önemliydi, ama bu ancak Liana denize atıldıktan sonra olmalıydı. Sanırım aralarında bir sinyalleşme yolu bulmuşlardı; böylece Liana, Bernie’ye tekneyi ne zaman durdurup cesetleri ne zaman suya atacağını bildiriyordu. Galiba bu sinyal de Liana’nın teknenin kenarına tekme atmasıydı. O sırada bunu işitmiştim, ama bunu motorun dururken çıkardığı ses san-

miştım, çünkü bunun hemen ardından Bernie, Liana'yı tuttuğu gibi kaldırdı ve suya attı. Ama bir motor dururken öyle sesler çıkarmaz. Ancak bir şey düşerken böyle bir gürültü çıkar. Liana sinyal vererek benim onun öldürülüşüne tanık olma zamanımın geldiğini bildirmişti. Ona hiçbir şekilde yardım edemezdim, ama bıçak hâlâ bendeydi ve Bernie de hiç acele etmeden diğer cesetleri suya atmakla ilgileniyordu. Oyalanarak ipin tamamını kesebilmem için bana zaman veriyordu."

"Ve tabancayı almanız için," dedi Dedektif James.

"Pek değil. Bernie'nin tabancadan haberi yoktu. Belki alet kutusunda bir tabanca olabileceğini düşünmüştür, ama dolu olmadığına emindi. Bence benim serbest kalır kalmaz can yeleğini kapıp denize atlayarak kurtulmaya çalışacağını düşündü."

"Çok kolay bir hedef olurdunuz. Tekneyi o kullanıyordu. Üstünüze sürüp size çarpabilirdi."

"Ama plana göre beni öldürmeyecek, kaçmama göz yumacaktı. Bernie'nin bilmediği şey, Liana'nın bana onu öldürmek için bir imkân sağlamasıydı. Liana bana dolu bir tabanca bırakmıştı. Bernie'yi öldürmemi istiyordu. Böylece onun hâlâ hayatta olduğunu bilen kimse kalmayacaktı. Ben herkese onun öldüğünü duyuracaktım ve her ne kadar cesedi ve elmaslar bulunamazsa da, onu aramak için hiçbir neden kalmayacaktı. Kusursuz bir plandı."

"Hiç akla yatkın değil. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki... Ya o uyuşturuculu ok Karin Boyd gibi sizi de öldürseydi? Ya iplerden kurtulamasaydınız? Ya Bernie ölmeseydi? Bunun gibi pek çok ihtimal var."

"Bernie ölmeseydi Liana için dünyanın sonu demek olurdu. Bernie onu ele verecek değildi. Liana'nın yapacağı tek şey parayı onunla bölüşmektir. Sizin de dediğiniz gibi, çok miktarda para söz konusuydu ve tahminimce Liana daha sonra onu öldürmenin bir yolunu bulurdu. Bernie ona güveniyordu. Liana için zor olmazdı."

Dedektif James dudaklarını büzmüş, kuşkucu bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Farklı bir açıdan düşünmeye başlayana kadar benim de aklımda aynı sorular ve kuşkular vardı," dedi George. "Daha önce de söylediğim gibi, iki plan vardı. İlk plan kusursuzdu, ya da yarım milyon dolarlık bir soygun planının olabileceği kadar... Bu plan MacLean'ın elmaslarını çalmaktı. İkinci plan tam bir hayaldi: elmasları ele geçirmek, Bernie'den kurtulmak ve ebediyen ortadan kaybolmak. Bu plan, sizin de söylediğiniz gibi birçok bakımdan suya düşebilirdi. MacLean'ın ölümünden hemen sonra bağlantıyı daha çabuk kurup Katie Aller'i sorguya çekebilirdiniz. Ben şehirden ayrılabilirdim. Irene'nin evinin önünde Bernie beni kazayla vurup öldürebilirdi. Bütün bunlar olabilirdi; o zaman Liana taktik değiştirecekti. Siz daha onun tam adını bile öğrenemediğinizden şehir dışına kaçırdı. Ama dört dörtlük olması için burada kaldı ve başarılı oldu.

"Elmaslar bir yerde ortaya çıktı mı? Bu size bir şey ifade etmiyor mu?" diye sordu George.

"Eh, bildiğiniz gibi birkaç tanesi bulundu."

"Çoğu, demek istedim. Eminim iki taneden fazlası vardı."

"Diyelim ki haklısınız," dedi James, "ve Liana her şeyi böyle planladı. Bernie onu suya attıktan sonra nasıl kurtuldu? Bağlı olduğunu söylemişsiniz. Bernie'nin ona beton bir blok bağladığını gördünüz."

"Bu kısmını bilmiyorum. Bağlıymış gibi görüldüğünü ama öyle olmadığını sanıyorum. O blokun beton olduğuna eminim, ama belki de suya düşer düşmez ipin çözüleceği şekilde bağlamıştır."

"Sadece suya düşme sesi duyduğunuzu, sonra bir şey işitmediğinizi söylediniz."

"Öyle hatırlıyorum. Belki bir süre suyun altından yüzmüş, onu içitemeyeceğim bir uzaklığa gittikten sonra başını çıkarmıştır. Belki yakınlarda başka bir tekne vardı veya suda batmayan bir gereçten yararlanmışlardır. O aşamada ben hâlâ bağlı vaziyette yerdeydim, teknenin dışında ne olduğunu göremiyordum."

"Bilemiyorum, George," dedi Dedektif James.

“Bu noktayı açıklamakta zorlandığımı itiraf ediyorum. Açık denizdeydik. Liana suya atıldıktan kısa bir süre sonra teknede ayağa kalktım, ama hiçbir şey göremedim. Ama eğer birisi yüzererek yeni bir hayata ulaşabilecekse, bu Liana’dan başkası olamaz. Nasıl becerdiğini bilmiyorum, ama başardı. Sihirbazlık numarası gibi bir şeydi.”

“İmkânsız gibi görünen bir sihirbazlık numarası. Karadan kilometrelerce uzaktaydınız.”

“Saçma geliyor, farkındayım, ama zaten nereden bakarsanız bakın çok saçma. O teknede geçen zamanımı düşünüp duruyorum. Her şey benim tanık olabilmem için tezgâhlanmıştı. Çok uygundu. Liana tekneye benim erişebileceğim bir bıçağı gizlice sokmuştu. Önce senin iplerini keseyim mi, diye sorduğum zaman, hayır, dedi. Sonra benim ellerim serbest kalır kalmaz Bernie cesetleri suya atacağı yeri buldu. Önce Liana’yı atmayı seçiyor, ama beni hemen atmıyor. Bu son derece mantıksız. Normal olarak iki ceset yerine iki canlı insandan kurtulmak istemesi gerekirdi. Bütün bunlar benim iplerden kurtulup serbest kalabilmem için ayarlanmıştı ki tanık olabileyim.”

“Ama suya atlayabilseniz bile, hayatta kalabilmenizin bir garantisi yoktu.”

“Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Her şey şansa bağlıydı. Biliyorum, hiç akla yatkın görünmüyor, ama sizce Liana’nın kendini Bernie’ye öldürtmesi ve ikisi de ölünce elmasların ortadan kaybolması akla yatkın mı?”

“Bunun da akla yatkın olduğunu sanmıyorum. Bence bir ihtimal de... ve bunu düşünen sadece ben değilim... bütün elmasların sizde olması.”

“Elmaslar bende olsaydı, neden iki tanesini çamaşır çekmeceimde bırakacaktım ki?”

“Belki de bunu hikâyenizi desteklemek ve kumpasa getirildiğiniz gibi gözükmesi için yaptınız.”

“Sanırım beni çok zeki bir suçlu sanıyorsunuz. Bana hak ettiğimden fazla değer biçiyorsunuz, Dedektif.”

“Bunu düşünen sadece siz değilsiniz.”

Sorgulamadan sonra George bir saat daha yalnız bırakıldı. Ses geçirmez odanın dışında onun şimdi mi, yoksa sonra mı tutuklanması için tartışıldığını düşündü. Bunu ciddiye almaya çalıştı, ama çekmecesinde bulunan elmaslar bir türlü aklından çıkmıyordu. Bunlar Liana’nın bir çeşit teşekkür ifadesi miydi? Yoksa son bir kazık mı?

Dedektif James odaya girdi ve, “Gidebilirsiniz Bay Foss,” dedi. “Şimdilik işimiz bitti.”

George ayağa kalktı. “Benimle dışarıya kadar gelecek misiniz?”

Dışarıya çıktılarında George bir sigara yaktı. “Bugün beni tutuklayacağınıza emindim,” dedi, onunla kapının önündeki merdivene kadar gelen Dedektif James’e.

“Bu şubeyi allak bullak ettiniz. Ama tutuklanacaksınız. Sadece neyle suçlanacağınıza karar vermemize kadar zamanınız var.”

“Önceden haber verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Genel kanı, bizi Liana Decter’e götüreceğiniz.”

“O halde onun boğulmadığı konusunda benimle aynı fikirde olan birileri var.”

“Hayır, genel kanı Liana’nın o teknede hiç bulunmadığı. En azından orada bulunduğunu gösteren tek bir delil yok.”

“Sadece benim ifadem.”

“Sadece sizin ifadeniz.”

“O halde kalan zamanım boyunca özgürlüğümün tadını çıkarayım.”

“Aklımdayken söyleyeyim; şehirden ayrılmayın.”

“Neden hâlâ bana güveniyorsunuz?” diye sordu George.

“Size güvenip güvenmediğimi bilmiyorum, ama bana doğruyu söylediğinize inanıyorum. İşim gereği pek çok yalancının yalanlarını dinlerim. Parayı MacLean’e iade ederken niyetinizin iyi olduğuna ve Liana’yla Bernie tarafından kandırıldığınıza inanıyorum. Yatak odanızdaki elmaslardan haberiniz olduğunu

sanmıyorum. Ve Liana'nın hâlâ sağ olduğunu düşündüğünüze inanıyorum."

"Ama siz onun sağ olduğunu sanmıyorsunuz."

"Occam'ın usturası nedir, biliyor musunuz?"

"Bir sorunun birden çok açıklaması varsa, en doğrusu en basit olanıdır."

"Evet. Bu durumda en basit açıklama Liana Decter ve Bernie MacDonald'ın elmasları çalmaları, Bernie'nin açgözlülük veya kıskançlık nedeniyle işin içindeki herkesi öldürmeye karar vermesi, neredeyse başaracakken sonunda kendisinin ölmesi. Elmaslara gelince... Kim bilir? Herhangi bir yerde olabilirler."

"O halde ben neden buradayım? Bernie beni gerçekten öldürmek isteseydi, öldürebilirdi. Nasıl oldu da ben onu alt edebildim?"

"Bence çok talihliymişsiniz," dedi Dedektif James, "hem de çok."

George evine döndüğünde ne yapacağına karar vermişti. Akşam olmak üzereydi. Nora'nın mamasını verdikten sonra Saab'ın anahtarlarını alıp dışarıya çıktı. New Essex'e dönmeye karar vermişti; Liana'nın geride bir şey bıraktığına inanıyordu.

Aradığım şeyin ne olduğunu onu bulduğum zaman bileceğim.

Şehir merkezinde sıkışık trafik içinde ilerlerken nabızı hızlanmıştı ve sersemlemiş bir haldeydi. Captain Sawyer Lane'e gelmeden önce, Beach Road'daki kilisenin otoparkına girdi. Penceresini indirip tuzlu deniz havasını soludu. Her nedense, bataklık kenarındaki kulübeye ilk gelişinde kilise bankında iki büklüm oturan adamı hatırladı. Uyuyan adama bakmış, belki de o bankın üzerinde ölmüş ve kimse fark etmemiş olabilir, diye düşünmüştü. Çünkü onu gören herhangi biri, güneşlenen yaşlı bir kilise müdavimi sanabilirdi.

Nabızı normale dönünce otoparktan çıktı; sağa dönüp Captain Sawyer Lane yoluna girdikten sonra tekrar sağa döndü ve Aller'in evine doğru yöneldi. Hava kararıyordu ve çam ormanının içi karanlıktı, ama George evin etrafını çeviren sarı şeridi sezebiliyordu.

Liana'nın okuduğu *Rebecca* romanını ve Meksika'dan gönderdiği kartpostalı sayfaların arasında bulduktan sonra Boston'a dönmek üzere yola koyuldu. Kliması açıktı, sigara içtiği için penceresini de aralık bıraktı. Bu kitabın ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu –tıpkı elmaslar gibi, bu da özellikle onun için mi bırakılmıştı yoksa sadece Liana'nın bir hatası mıydı?– ama bu kitabın onun için bir anlam taşıdığına inanıyordu. Bu bir ipucuydu ve o anda ondan başka kimsede olmayan bir şeydi.

Eve döndükten sonra kanepesine oturdu ve kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Çok sayıda işaretli pasaj vardı; Liana'nın hep yaptığı gibi mavi bir dolmakalemle kutu içine alınmıştı. George parmağını bu çizgilerin üstünde gezdirdi. Maya harabelerini gösteren kartpostalın bulunduğu altıncı sayfaya baktı ve işaretlenmiş paragrafı okudu: “Ama bu hayatta yeterince melodram yaşadım; huzurumu ve güvenliğimi sağlayacaksa, beş duyumu da feda etmeye hazırım. Mutluluk ödüllendirilecek bir mülkiyet değildir, sadece bir düşünce ve akıl ürünüdür.”

George o gece uyumadı. Her düşüncesinin içinde Liana vardı; bir süre sonra onun her an zihninde yer almasını hâlâ bir yerlerde sağ olduğunun kesin kanıtı olarak düşünmeye başladı. Ama okyanustan kurtulduktan sonra nereye gitmişti? Elmasları eline geçirmişti –buna emindi– ve yeni bir kimlik edinmiş olmalıydı. Yeni bir isim. Yeni saçlar. Çok uzaklarda bir yerdeydi. Bu onun doğal yeteneğiydi. Dönüşüm. George'a bunun bir lanet olduğunu söylemişti, ama öyle değildi. Bu bir yetenektir, özel bir yetenek. Bambaşka biri olabiliyor, sonra bu olduğu kişiyi kolayca yok edebiliyor ve yoluna kim çıkarsa onu da ortadan kaldırabiliyordu. Eğer dönüşüm onun özel yeteneğiye, George Liana'da onu cezbeden şeyin bu olduğunu anlıyordu, çünkü kendisi asla dönüşemezdi. Her zaman aynı kişi olarak kalırdı.

Ve bu nedenle Boston'da beni aradı, diye düşündü. Hesaplaşmak veya onu bir kez daha görmek istediği veya yardımına ihtivaç

duvduğu için değil. Ona dönmesinin sebebi, George'un küçük bir rol oynamasını istediği içindi. Ve bunu bir barda ortaya çıkıp, güzel ve korkmuş görünerek kolayca sağlayabilmişti.

Gün doğarken George'un yatak odası aydınlandı. Aşağıda *Globe* gazetesinin dağıtım kamyonunun sesini duydu. Hiç uyunmamış olmasına rağmen kendisini zinde hissediyordu. Ne yapması gerektiğine karar vermişti.

"Irene Dimas."

"Selam, benim."

"A, numarayı tanımadım. Neredesin?"

"Aslında epey uzaktayım. Bir süreliğine. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii." George geri planda Irene'in işyerindeki sesleri duyabiliyordu. Her ne kadar günlerden cuma ve saat beşi geçiyor olsa da, onu çalışma masasında yakalayabilmişti.

"Nora'ya bakmanı rica edeceğim."

"Olur, yapabilirim. Ne kadar süreliğine yoksun?"

"Aslında onu kendi evine alacağını umuyorum. Uzun bir süre burada olmayabilirim."

Irene'in sesi yükseldi. "Tutuklandın mı yoksa? Nereden arıyorsun?"

"Hayır, hayır. Hiç değilse henüz tutuklu değilim. Şehir dışındayım ve işimin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Nora senin evinde olursa içim rahat edecek."

"Lütfen, bana onu aradığını söyleme."

"Peki. Onu aramıyorum."

"Sana inanmıyorum. Bu işi polislere bırakmalısın."

"Polisler Liana'yı aramıyorlar. Beni gözetliyorlar. Çalıntı elmaslardan birkaçını benim evimde buldular."

"Ne zaman? Nasıl?"

"Hemen gitmem gerekiyor. Lütfen, Nora'ya bakar mısın?"

“Elbette. Bana nerede olduğunu söyleyemez misin?”

“Söyleyemem. Kusura bakma. Nora’ya iyi bak. Döneceğim.”

Irene başka soru soramadan George telefonu kapadı.

Liana’yı bulursa ne yapacaktı? İşin aslı, ne yapacağını bilmiyordu. Keşke yaptıklarını ona ödediğini söyleyebilseydi, ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. Bildiği tek şey, eğer Liana’yı bulup bütün dünyaya onun suçlu olduğunu kanıtlayamazsa, tutuklanıp uzun bir süre hapsedileceğiydi. Ve bildiği başka bir şey de, Liana’yı Jack Crow’da görüşünden Bernie’nin teknesindeki kan banyosuna kadar Boston’da olan her şeyi Liana’nın planlamış olduğuydu.

Kullan-at telefonunu oturmakta olduğu piknik masasının yanındaki çöp variline attı. Sarı gözlü siyah bir kuş George’un attığı şeyi yiyecek sanarak çöp varilinin kenarına kondu. George ayağa kalkıp sırt çantasını omzuna yerleştirdi. Çantanın içindeki fermuarlı bir gözde bir gün öncesinin *Globe*’una sarılı on bin dolar vardı. Bir gün önce evinden çıkarken yanına sadece bu parayla birkaç giyecek almıştı. Polislerin onu izlediğini bildiği için daha büyük bir çanta almaya cesaret edememişti.

Alacakaranlıkta dairesinden çıkınca kuşkulu bir şey görmemişti; sadece köşede bekleyen sarı bir taksi vardı. Saab’ının bulunduğu garajın ön kapısından girip uyuklamakta olan gece bekçisinin yanından geçti, sonra da arka kapıdan çöplerle dolu ara sokağa çıktı. Buradan en yakın istasyona yürüdü ve Güney İstasyonu’na giden banliyö trenine bindi. Logan Havaalanı’na gidip bir uçak bileti aldığı takdirde hemen durdurulacağına emindi. Ama Kanada’daki bir havaalanında öyle olmayabilirdi. Montreal’e tren hattı olmadığı için tek yönlü bir otobüs bileti aldı.

Sınırdaki Kanadalı görevli pasaportuna damgayı basarken ona bakmadı bile. Montreal-Trudeau Havaalanı’nda Cancun’a bir bilet aldı. George güvenlik görevlileri tarafından sorgulanacağına ve çantası aranarak içindeki paranın bulunacağına o kadar

emindi ki, dörtte  dolu olan uçak havalanıp Meksika'ya doğru yola çıkınca inanmakta zorluk çekti.

Klstr bir otobüs bir saatlik bir yolculuktan sonra onu Cancun'dan Tulum'a getirdi. Nakit demenin kuşku çekmeyeceği ucuz bir otel bulması gerekiyordu. Ama önce bir telefon satın alıp Maya harabelerinin bulunduğu yere gitti.

Tıpkı kartpostaldaki gibi, diye düşündü George, grileşmiş harabelere bakarken. Liana'nın okyanusun dibinde yatmadığına adı gibi emindi. Liana hayattaydı.

S O N

TEŞEKKÜR

Temsilcim Nat Sobel olmasa bu kitap yazılamazdı. Nat, birkaç üniversite birinci sınıf öğrencisiyle ilgili bir hikâye okumuş, "Bu kişiler yıllar sonra karşılaşılırsa ne olur?" diye düşünmüştü. Başından bitiş çizgisine kadar bana rehberlik etti. Ben ne zaman, "Tamam, bu harika oldu," diye düşünsem Nat bana onun çok daha iyi olabileceğini söyledi. Her defasında da haklı çıktı.

Joe DeMarco'ya da yürekten teşekkürlerimi sunuyorum. Bu kitabı kısa roman formatıyla *Mysterical-E*'de ilk yayınlayan Joe oldu. Edebiyat dergileri veya internet dergileri on bin kelimenin üstündeki hikâyelere çok ender sıcak bakarlar. Joe sadece ona gönderdiğim uzun hikâyemi okumakla kalmadı, ona bir yuva bile buldu. Hikâyemi Web'deki En İyi Kısa Hikâye Ödülü'ne aday gösterdiği için *Spinetingler Magazine*'e de teşekkür ederim.

William Morrow'daki editörüm David Highfill'e teşekkürler. David'in zekâsı ve coşkusu sayesinde redaksiyon süreci tahmin ettiğimden çok daha az sıkıntılı oldu. Faber and Faber'deki editörüm Angus Cargill kitabın çok daha iyi olmasını sağlayan çok değerli önerilerde bulundu. Ve Sobel Weber ekibi –Judith, Adia,

Julie ve Kirtsten– sadece profesyonellikleriyle değil, incelikleriyle de gönlümde taht kurdular.

Myriam Steinback hem harika bir patron hem de çok iyi bir arkadaştır. Öğretmen eğitimi işinde birlikte çalıştığımız on altı yıl içinde ders programımı roman yazmak için zaman ayırabileceğim şekilde ayarladığı gibi, hem proje danışmanı olarak yaptığım işi hem de kalan zamanlarımda yazı çalışmalarımı devamlı teşvik etmiştir. Ona çok teşekkür ederim.

Ve son teşekkürüm de ilk okuyucum, en hararetli hayranım ve en acımasız eleştirmenim olan Charlene’e. Sık sık yaptığım gibi, ofis kapımı kapatmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Peter Swanson, yayınevimizin yayımladığı *Öldürmeye Değer Kişiler*'in yazarıdır. Trinity College, University of Massachusetts ve Emerson College'dan diplomaları vardır. Karısıyla birlikte yaşadığı Sommerville, Massachusetts'te yeni romanı üzerinde çalışmaktadır.